

REVISTĂ DE MISIUNE CREȘTINĂ

EDIȚIA #41 • SEPTEMBRIE 2018

GENESIS

50
DE ANI

CONVENȚIA BISERICILOR
PENTECOSTALE ROMÂNE

ROMÂNII DIN AMERICA ȘI JUBILEUL
PENTECOSTAL ROMÂNESC DIN SUA
ȘI CANADA

PAGINA 06

GÂNDURI DESPRE UNIREA NOASTRĂ,
LA CENTENAR...

PAGINA 20

GENESIS MISSION

around the world

WELCOME

Salutăm cu toată dragostea cea de-a 50-a Convenție a Bisericilor Penticostale Române din SUA și Canada

REV. ILIE TOMUȚA
Dir. Genesis Mission

MISIUNEA GENESIS salută marea sărbătoare, Jubileul Convențiilor Penticostale Române din SUA și Canada, la care cu siguranță vor participa creștini din diferite părți ale lumii. Prin tot ceea ce facem în calitate de creștini, am devenit o mărturie a puterii lui Dumnezeu printre alți emigranți ai acestei țări uriașe în care fiecare își poate găsi locul.

Evenimentul Convenției a devenit primordial atât pentru bisericile participante, cât și pentru cele care urmăresc evenimentul transmis prin mass-media. Pe această cale doresc să le mulțumesc în mod personal tuturor pastorilor și celor ce și-au adus contribuția la realizarea acestui număr al revistei Genesis, număr dedicat acestui Jubileu ce va rămâne în istoria Bisericilor Penticostale.

Copiii copiilor noștri vor putea avea bucuria de a vedea ceea ce noi, în calitate de creștini emigranți am putut face pentru a rămâne una în Isus Hristos pentru generații la rând.

Dorim să ne alăturăm tuturor participanților, veniți de aproape sau de departe pentru a sărbători acest Jubileu pregătit de biserica Emanuel din California.

Le mulțumim pastorului Lazăr și Magdalena Gog și pastorului Dorin și Ana Druhora, precum și întregului colectiv din biserica Emanuel pentru toată dăruirea lor. Dumnezeu să folosească fiecare moment și fiecare persoană implicată în acest Jubileu.

„Fiți binecuvântați de Domnul, care a făcut cerurile și pământul.” (Psalmul 115:15)

Cuprins

04	După 50 de ani: Convenția încotro? Bishop Florin T. Cîmpean	24	Convenția anului 1994 și 2007 Pastor Cristian Ionescu	47	La Chicago, am redescoperit bucuria! Stela Nacu
05	Impresii de la Convenție Mihaela Cîmpean	25	Gânduri... la Convenția Jubiliară Pastor Simi Timbuc	48	Ce se întâmplă când copiii se roagă pentru lucrarea misionară? Rev. Ilie U. Tomuța
06	Românii din America și jubileul penticostal românesc din SUA și Canada Rev. Dr. Lazăr Gog	26	Scopurile Convenției Bisericilor Penticostale Pastor Cornel Avram	50	ROMISCON 2018 - sub semnul unor promițătoare împliniri Pastor Iacob Berghianu
09	Femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire Magdalena Gog	28	Câteva crâmpoie din istorie Pastor Pavel Pop	52	Interviu cu Radu Moraru Rev. Ilie U. Tomuța
10	Reflecții despre anii de început ai Convenției Ovidiu D. Druhora, PhD	30	Puterea parteneriatului Pastor Ghiță Rițișan	54	Trupul lui Hristos: vindecare, unitate, frăție Dr. Mihail Neamțu
13	Convenția, o valoare peste generații Pastor Luigi Mițoi	32	O conferință misionară Dr. Iosif Țon	57	Surprins de bunătatea lui Dumnezeu Dr. Valentin Dedu
14	Chicago - trei Convenții memorabile Pastor Petru Lascău	34	Promisiuni fără precedent! Ileana-Ina Hrișcă	58	Amintiri de la Convenția anului 1984 Rev. Ilie U. Tomuța
19	Dacă Dumnezeu dă un vis, tot El îl va duce la îndeplinire Dr. Pastor Ioan Szasz	36	Rugăciunea în ascuns - o temelie tare Iulia Șmalberger	60	Roughing It Călin Gog, Youth Pastor
22	Interviu cu Luminița Prisecaru Rev. Ilie U. Tomuța	38	The 75th Romanian Pentecostal Convention Teo Scorte, Youth Pastor	62	Orașele și anii în care au avut loc Convențiile
		44	Societatea Misionară Română - 50 de ani de slujire Dr. Livius Percy	70	Invitație la Sărbătoarea de 50 de ani a bisericii Golgota din Chicago

DUPĂ 50 DE ANI: **CONVENȚIA** **ÎNCOTRÔ?**

Bishop FLORIN T. CÎMPEAN,
Biserica Philadelphia, Chicago

CONVENȚIE ESTE UN CUVÂNT MARE! Înseamnă, de obicei, un acord între națiuni și instituții sau o adunare mare a unor oameni mari care au interese comune, dar este și un mod de a organiza activități. Nu știu dacă, la prima Convenție a Bisericilor Penticostale din America de Nord, credincioșii adunați la Detroit au folosit acest cuvânt pretențios. Probabil că nu era încă în vocabularul lor. Dar un lucru e clar: ceea ce a început mic este acum, după 50 de ani, mare. E Jubileu penticostal în America - SUA și Canada. Este acum o adevărată Convenție! S-or fi gândit ei, primii participanți, că acel mic eveniment o să reziste 50 de ani și o să crească exponențial? 50 de ani sunt o perioadă lungă de timp și probabil că nimeni n-a făcut pronosticuri. Sincer, mi-ar fi plăcut să particip la acea primă Convenție, dar realitatea este că nici măcar nu eram născut atunci.

M-am gândit serios la catalizatorul care i-a adus pe acei primi oameni împreună. Ce au avut acei penticostali revoluționari care au evadat din spatele cortinei de fier și s-au transplantați într-o nouă țară, unde nu neapărat curgea lapte și miere, dar cel puțin oferea o abundență de lapte, miere și libertate.

Ce au avut ei, primii convenționiști? Cred că, în primul rând, au avut **dor**. Dor de țară, dor de cei dragi, dor de limbă, dorul de a se închina în prezența lui Dumnezeu împreună. Le-a fost dor să fie cu ai lor. Dar cred că au avut și **frică**. Frică de necunoscut, singurătate, de izolare, frică de această căldare multiculturală care topește identități și culturi. Ce o să facă ei cu familiile lor, cu copiii lor, cu bisericile lor? Au venit împreună pentru a-și risipi frica, pentru a auzi ceva care să le dea speranță, să le mărească credința. Probabil că au sosit cu frică și au plecat cu speranță.

Acești penticostali au avut și **viziune**. Au înțeles că trăind în izolare și parohialism își vor pierde identitatea. Că relațiile vor produce unitate, iar unitatea e o marcă a maturității. Au realizat că singuri nu vor rezista, că împreună vor putea face lucruri mai mari.

În final, cred că primii convenționiști au avut un **spirit sărbătoresc**. Au înțeles că Scriptura e plină de sărbători și evenimente. Au înțeles că pâinea frântă la masa părtășiei este mai gustoasă, iar cântarea cântată cu alții e mai duioasă. Au priceput că o sărbătoare de acest gen produce emoții și sentimente

unice, creează amintiri de neuitat și consemnează istorie. Au simțit în inima lor că sentimentele și amintirile produc apartenență și identitate.

Probabil că au fost și alte motive catalizatoare, dar e clar, de 50 de ani penticostalii continuă să vină împreună la sărbătoarea anuală a Bisericilor Penticostale care este, așa cum se știe, cel mai mare eveniment anual românesc din diaspora.

Prima Convenție la care am participat a fost în 1996, în Phoenix. Îmi amintesc emoțiile acelui eveniment, uimirea de a vedea mii de credincioși împreună, surpriza locului excelent în care Convenția a avut loc. De atunci revin de fiecare dată cu emoție, cu așteptări și cu amintiri.

Acum, la Jubileu, e normal să ne întrebăm ce beneficii a adus Convenția comunității noastre penticostale. Personal, pastor coordonator a două convenții (2004, 2011), cred că Convenția a avut multe contribuții, dar cele mai evidente pentru mine sunt următoarele trei.

Prima este **consolidarea identității** noastre penticostale prin părtășie, relaționare și afirmare. Ne-a consolidat nu doar identitatea națională, ci și pe cea spirituală. Identitatea produce unitatea.

A doua mare contribuție este **crearea unui climat de excelență**. Am început să înțelegem că Dumnezeu merită ce-i mai bun și este clar că de la an la an organizarea este mai bună, muzica este de mai mare calitate, predicarea este la înălțime și închinarea este înălțătoare. A creat și aceea emulație - competiție pozitivă

- între biserici, pastori, lideri, conducând astfel la ridicarea ștachetei organizatorice și spirituale la Convenție și apoi la nivel local.

În final, Convenția inspiră **un sens al scopului și misiunii**. La fiecare Convenție realizăm că noi, în calitate de comunitate româno-americană, n-am ajuns din întâmplare aici, nu am fost binecuvântați cu resurse, talente și potențial doar pentru uz intern, ci că avem un scop, o misiune dincolo de granițele proprii culturi.

Acum, la 50 de ani, trebuie, de asemenea, să ne întrebăm: va mai rezista Convenția? Pentru câți ani vom avea Convenția? Merită să mai mergem la Convenție? În timp ce eu mă duc cu bucurie la Convenție, oare copiii mei vor continua să participe? Sincer, e greu de răspuns. Ce va afecta viitorul Convenției? Costurile exorbitante? Lipsa de interes a credincioșilor sau a pastorilor? Precedente istorice? O comunitate în tranziție culturală și generațională? Nu dețin toate răspunsurile și nici nu vreau să fac pronosticuri gratuite. Dar cred că acest eveniment va continua peste ani dacă vom crea **dor, nevoie de apartenență, viziune și celebrare**.

Și cum vom realiza aceste lucruri în generația aceasta? Personal cred că sunt câteva lucruri imperative. Primul este **cultivarea spiritualității** - Convenția trebuie să ofere o experiență spirituală intensă și nu politică bisericească evidentă. Al doilea, Convenția trebuie să fie **relevantă** și acest lucru este posibil prin creativitate. Să nu uităm că noi slujim unui Dumnezeu Creator. El face lucruri frumoase și atractive. Noi doar trebuie să-L imităm pe El. Al treilea, **organizarea dinamică** a Convenției. Servicii interminabile și plictisitoare ucid spiritul de sărbătoare și obosec atât trupul, cât și sufletul. Convenția trebuie să fie o experiență unică, dinamică, explozivă. Aceasta va crea dorul de Convenție. Al patrulea, **un scop clar** al Convenției care va crea un sens de misiune și influență. În final, un **plan de succesiune** va ajuta Convenția să ajungă la Centenar, dacă Domnul nu vine încă. Succesiunea se va produce inevitabil. Dar este un lucru să îmbătrânim și să fim forțați să o predăm, și alt lucru să planificăm o tranziție generațională care are implicații culturale, lingvistice, teologice și ecleziale.

La Jubileu, sărbătorim bunătatea lui Dumnezeu timp de 50 de ani, dar, în același timp, privim prin credință în viitor, anticipând credincioșia lui Dumnezeu. E clar, Convenția depinde de Dumnezeu..., dar și de noi. Și, pentru că depinde și de noi, întrebarea este: ce vom face cu Convenția? După 50 de ani, Convenția încotro? ■

Impresii de la Convenție

Mihaela Cîmpean

Împreună cu soțul meu, am participat până acum la 21 de Convenții. Convenția este o binecuvântare pentru soțiile pastorilor deoarece oferă o oportunitate unică de a avea părtășie cu alte soții de pastori. Pe lângă dimensiunea spirituală și cea socială, Convenția oferă și o dimensiune terapeutică. Poți să te închini fără stres, fără presiunea și responsabilitățile serviciilor din biserică locală. Ai ocazia să te identifice cu alte soții de pastori, să ascuți experiențele lor, dilemele și dificultățile lor. Ai ocazia să încurajezi și să fii încurajată.

Cred că, într-adevăr, Convenția este o binecuvântare și pentru relația de familie. Deși programul este aglomerat și intens, deși Convenția înseamnă somn puțin și oboseală multă, totuși ai câteva zile la dispoziție pe care le petreci cu soțul tău, fără presiunile imediate ale bisericii locale.

Din moment ce împreună cu soțul meu am organizat două dintre Convenții, înțeleg cât de dificilă și costisitoare poate fi o Convenție: lunile de organizare, travaliul intens, stresul constant, provocările financiare, factorii pe care nu-i poți controla, politica bisericească ne-necesară și provocarea lucrării cu oameni și voluntari fac ca cei care organizează Convenția să nu poată gusta exuberanța Convenției sau chiar să rămână cu un gust amar. De aceea, trebuie să ne rugăm în mod special pentru organizatori, să ne implicăm, nu să criticăm, să încurajăm, nu să dăruim. Cu ocazia celei de-a 50-a Convenții felicităm pe organizatori, Pastor Lazăr și Magdalena Gog și Biserica Emanuel. Ne rugăm pentru ei și dorim ca acest eveniment unic să continue și cu generația următoare. ■

Românii din America și jubileul penticostal românesc din SUA și Canada

Zilele de la sfârșitul lunii august și începutul lunii septembrie sunt zile fierbinți pentru comunitatea penticostală română din America și Canada. Este Jubileul Convențiilor Penticostale Române din America de Nord. De 50 de ani, credincioșii acestei denominațiuni creștine se adună anual, de Labour Day, în cel mai mare eveniment din diaspora română de pretutindeni.

BISERICA PENTICOSTALĂ ROMÂNĂ EMANUEL din Anaheim, CA, a avut harul să organizeze și să găzduiască acest eveniment istoric. Pastorul Senior, Dr. Lazăr Gog este Pastorul Coordonator al Convenției, Rev. Dr. Dorin Druhora este asociatul pentru păstorierea Bisericii Emanuel și pentru organizarea acestei Convenții Jubiliare, iar pastorii și lucrătorii Domnului, Arpad Miszti, Kui Ioan, Călin Gog, Daniel Druhora și Alex Pop, sunt creierii logisticii ai unui eveniment de asemenea anvergură. Pe lângă ei, o Oștire de sute de voluntari și-a dăruit inima, talentul, resursele și timpul pentru o sărbătoare de neuitat. Toți aceștia sunt, într-adevăr, lucrători împreună cu Domnul, slujind sub îndrumarea neobosită a Bordului Bisericii Emanuel. Colaborarea armonioasă a bisericilor penticostale române locale dă nota de unitate specială conformă și temei evenimentului care, anul acesta este: *Puterea unității Bisericii*.

Începând de vineri seara și până duminică seara (31 august - 2 septembrie), în patru adunări plenare se vor prezenta opt mesaje specifice temei generale, și anume:

1. Dragostea, marca adevăratei unități (Ioan 13:34-35)
2. Îngăduința creștină, o unealtă a unității (Coloseni 3:13)
3. Unitate în prietenie (Proverbe 17:17)
4. Unitate în diversitate (Efeseni 4:11-13)
5. Unitate în ziua necazului (Iov 6:14-15, 21-26)
6. Puterea unității Bisericii și familiei (Ieremia 6:22)
7. Harurile unității în dragoste (Coloseni 2:1-3)
8. Desăvârșiți prin unitate (Ioan 17:23)

Sâmbătă, 1 septembrie, vor avea loc în timpul dimineții adunări pastorale, o sesiune a soțiilor pastorilor și seminare tematice în după-amiaza zilei. Toate activitățile, care vor include și un concurs de cunoștințe biblice pentru tineret, sunt pentru gloria Domnului nostru Isus Hristos și pentru creșterea noastră în El.

REV. DR. LAZĂR GOG,
Pastor coordonator al Convenției
Bisericilor Penticostale din SUA și Canada,
Ediția 50.
International Field Director (Church of God)

PASADENA este orașul în care se vor desfășura lucrările Jubileului nostru. Sunteți așteptați cu mult, mult drag și respect în Hristos Isus.

PREZENȚA ROMÂNILOR ÎN AMERICA

Prezența românilor în America este documentată de peste 250 de ani. În anul 1748, preotul transilvan Samuel Damian a imigrat în America din rațiuni științifice. Cunoscător în domeniul electricității, a condus mai multe experimente, atrăgând atenția fizicianului de renume mondial, Benjamin Franklin. La întâlnirea preotului Damian cu Benjamin Franklin au conversat în latină și au împărtășit din experiențele lor. Între timp, preotul Damian s-a stabilit în statul Carolina de Sud, apoi a plecat în Jamaica, unde i s-au pierdut urmele istorice. În anul

din Iowa și a luptat la Shiloh, Corinth și Vicksburg, fiind înaintat în grad militar la rangul de general de brigadă. Tot în acea perioadă, Nichola Duncan (1825-1862) a fost capitan în Regimentul al Nouălea de Voluntari din New York, murind în bătălia de la Cross Keyes din statul Virginia. Câteva zeci de ani mai târziu, Constantin Teodoresco a murit în Războiul Spaniol-American din 1898.

Migrarea masivă de români către America a avut loc între anii 1895 și 1920, când peste 145000 de români au fost înregistrați de către Serviciile de Emigrare Americane. Politica de asimilare și de opresiune ungară față de populația română din Transilvania

din anul 1924, cunoscută sub numele de U.S. IMMIGRATION ACT OF 1924, stabilea ca numărul sau cota anuală de emigranți din România spre America să fie de numai de 603 persoane.

După cel de-al Doilea Război Mondial și odată cu instaurarea în Europa de Est a dictaturilor comuniste, Guvernul American a emis o lege specială pentru emigrare în Statele Unite, numită Displaced Person ACT of 1947. Peste 30000 de români au beneficiat de această lege, stabilindu-se în Statele Unite și organizându-se prin biserici, asociații culturale și non-profit. În această perioadă de timp, mulți intelectuali români și-au găsit refugiul în societatea americană. Aceștia s-au organizat în grupări cu caracter politic, social și religios, luptând împotriva comunismului acerb care a paralizat societatea românească, dând-o înapoi față de democrațiile lumii cu zeci de ani. După Revoluția din Decembrie 1989, numărul de emigranți români către America a început să scadă. Potrivit datelor incluse în recensământul din anul 2000, peste 500000 de persoane s-au declarat de origine română. Dacă se ia în calcul numărul românilor unguri, germani, evrei, ruși, armeni, ucraineni și țigani care nu s-au declarat români, numărul acestora depășește 2000000.

[continuă la p. 09 >>>](#)

Potrivit datelor incluse în recensământul din anul 2000, peste 500000 de persoane s-au declarat de origine română. Dacă se ia în calcul numărul românilor unguri, germani, evrei, ruși, armeni, ucraineni și țigani care nu s-au declarat români, numărul acestora depășește 2000000.

1849, un grup de români au imigrat în California, motivați de goana după aur. Neavând succes în căutarea lor, au plecat în Mexic. În această perioadă de timp, românii stabiliți în America s-au distins în Armata Americană în timpul Războiului Civil. Astfel, George Pomutz (1818-1882), a fost recrutat în Regimentul Cinsprezece de Voluntari

a fost unul din elementele majore care au încurajat emigrația. Stabilitatea economică americană și condiția vulnerabilă a economiei românești au fost alți factori care au favorizat emigrația.

În perioada 1920-1939, numărul românilor care au intrat în America a scăzut simțitor. Noua lege a emigrației

ISTORICUL BISERICILOR PENTICOSTALE ROMÂNE

Prima biserică penticostală română din America s-a organizat în anul 1922, în orașul Detroit din statul Michigan. De-a lungul timpului, această congregație s-a desființat, ca, la începutul anilor 1970, pe dărâmăturile ei să se organizeze actuala

Revenind la istoricul bisericilor penticostale române din America, acestea sunt organizate în trei grupări distincte, conduse de un Bord Consultativ numit Consiliul Consultativ al Convenției. Aceste trei grupări sunt:

- + Romanian Territorial Office (Church of God),
- + Uniunea Bisericilor Penticostale Române,
- + Romanian Assemblies of God.

Mulți intelectuali români și-au găsit refugiul în societatea americană. Aceștia s-au organizat în grupări cu caracter politic, social și religios, luptând împotriva comunismului acerb care a paralizat societatea românească.

Biserică ALELUIA, care să continue tradiția istorică și teologică a aceluia început timid.

Prima Biserică Ortodoxă Română s-a organizat în anul 1904, în orașul Cleveland din statul Ohio, iar prima Biserică Baptistă Română din America s-a fondat în anul 1910, în orașul Cincinnati din statul Ohio. În anul 1982 s-a constituit prima Biserică Ortodoxă Unită din America, în orașul Canton din statul Ohio.

Pe lângă aceste grupări, există și un număr de biserici penticostale române neafiliate sau neasociate cu vreo organizație bisericească similară ca doctrină. Colaborarea dintre aceste biserici este tot mai bună cu fiecare an, iar acum, la jubileul penticostal român nord-american, această colaborare a îmbrăcat haina sfântă a unității frățești.

Solo Deo Gloria! ■

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

- Bobanga, Gerald, „Romanians” in *Harvard Encyclopedia of American Ethnic Groups*, Harvard University Press, Cambridge, MA, 1980.
- Bonica, Steven V. ed., *Romanian-American Yellow Pages*, Center Focus Publishing, Chicago, 2002.
- Drutzu, Șerban, *Românii în America*, Tipografia S. Alexandru, Chicago, 1922.
- Fornade, Dan, *Who's Who - Românii din America: 500 Personalități din S.U.A. și Canada*, Luceafărul Românesc, Montreal, 2000.
- Galitzi, Christine Avghi. *A Study of Assimilation Among the Roumanians in the United States*, Columbia University Press, New York, 1922.
- Georgescu, Vlad, *Istoria românilor de la origini până în zilele noastre*, American-Romanian Academy of Arts and Science, Davis, CA, 1991.
- Iorga, Nicolae, *America și Românii din America: Note de drum și conferințe*, Așezământul Tipografic „Datina Românească”, Vălenii de Munte, 1930.
- Nemoianu, Alexandru. *Cuvinte despre românii-americani*, Clusium, Cluj-Napoca, 1997.
- Păcurariu, Mircea, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, 3 volume. Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994.
- Wertsman, Vladimir, *The Romanians in America and Canada: A Guide to Information Sources*. Detroit, MI: Gale Research Co, 1980.

Femeile aducătoare de **vești bune** sunt o mare oștire

CUVINTELE LUI DAVID prin care compară „femeile aducătoare de vești bune” cu „o mare oștire” sunt mai actuale și mai de dorit ca oricând (Psalmul 68:11). Prea multe vești rele și prea multe vești negative. Rezultatul? O lume disperată și în depresie, o societate omenească dezorientată și cu frica falimentului la tot pasul. Dar de ce am vesti o evanghelie a neputinței și a falimentului când Domnul Domnilor este cu noi și este pentru noi?

De ce un mesaj al descurajării când, iată, Biserica lui Hristos s-a unit și de 50 de ani comunitatea penticostală română din America și Canada stă în dragostea Lui, gata să facă lucruri mari cu Domnul ei. Biserica Penticostală Română EMANUEL din Anaheim, CA, organizatoarea Convenției din anul acesta, vă întâmpină cu multă bucurie. Femeile s-au unit în rugăciune și post, alături de întreaga biserică, și vă invită la bucurie. Jubileul pe care-l celebrăm este o piatră de hotar, este *Eben-Ezerul* nostru din aceste zile, prin care Mântuitorul Isus Hristos ne asigură că vinul cel mai bun este la urmă. Ce este mai bun și mai bine nu s-a consumat în primii 50 de ani de istorie penticostală română, ci lucruri mai glorioase ne așteaptă de aici încolo. Așadar, să ne bucurăm știind că Domnul nostru Isus Hristos are binecuvântări, biruințe și bogății de har pregătite pentru noi pe drumul care ne stă înaintea. Încă nu am văzut și nu ne putem imagina gloria Lui cu Biserica Sa în anii care vin. Întotdeauna, lucrurile mai bune, lucrările mai mari și lumina mai strălucitoare a prezenței Lui sunt în curs de revelare.

Isus nu a venit a doua oară cum a promis în Scripturi. Ce va fi atunci? Cum va arăta gloria Cerului Său? Cum va arăta gloria trupurilor noastre înviate din morți sau schimbate de El, la clipirea ochilor? Cum va fi să nu mai murim, să nu mai suferim și să fim mai presus de îngerii Săi? Dar cum va arăta Isus? Eu sunt încredințată pe deplin că gloria și frumusețea lui Isus Hristos va eclipsa toate lucrurile. Poate că cei ce vor trăi încă un jubileu, cum sunt copiii și nepoții noștri, vor celebra jubileul din cer. Dar, după cum este scris, ei „nu o vor lua înaintea noastră”, a celor care între timp „am adormit în Hristos”. (1 Tesaloniceni 4:15)

Vestea bună, a noastră, a surorilor de la Emanuel, este că ce este mai bun și mai bine vine de aici înainte. Dar acum să ne bucurăm pentru ce ne-a dat până la această sărbătoare. Vorbiți cu sufletele voastre să-L binecuvânteze pe Domnul și să nu uite niciuna din binefacerile Lui (Psalmul 103:1-2). Soțiile pastorilor și a lucrătorilor de la Emanuel mi se alătură în această invitație sfântă și în primirea cu bucurie și respect pe care v-o oferim fiecărui participant la sărbătoarea noastră. Sora Ana Druhora vă întâmpină cu cuvântul înțelepciunii divine, iar sora Ilonka vă asigură de puterea dragostei lui Hristos; sora Lidia Kui are o inimă ca o masă întinsă cu bunătăți cerești, iar Naomi Gog vă primește cu exuberanța tinereții dăruite lui Hristos. Simona Druhora vă întâmpină cu zâmbetul curat al celor ce-L iubesc pe Domnul, iar Mona Pop și Mariana Oros vă oferă îmbrățișarea care există în familia lui Dumnezeu. Toată OȘTIREA de la Biserica Emanuel este pregătită să vă întâmpine cu sinceritate și să vă invite într-un glas, zicând: „Veniți, totul este pregătit pentru a-L adora pe Domnul Jubileului!”

Tradiția sfântă a Convenției Penticostale Române este să ne întâlnim împreună ca o oștire și mai mare și mai completă. Sâmbătă dimineața de la ora 10 la 12 vom face acest lucru cu ajutorul Domnului. Avem trei teme pregătite pentru toate surorile. Iată care vor fi mesajele de la Domnul, știind că tema centrală a Convenției Jubiliare este *Puterea unității Bisericii și a familiei*:

1. Unitatea care întărește familia (Iosua 24:15)
2. Influența familiei (Deuteronom 6:4-9)
3. Pace prin unitatea familiei (Genesa 13:8)

Citind acest scurt articol, puneți-vă la inimă să vă rugați împreună cu noi să avem împreună o sărbătoare de neuitat.

Nu vrem să sărbătorim fără prezența voastră și a Domnului. Nu uitați că sunteți prețioase și aveți preț în ochii noștri și în ochii Domnului.

Cu deosebită dragoste în Hristos Isus,
Magdalena Gog și OȘTIREA cea binecuvântată de la Emanuel. ■

Reflecții despre anii de început ai Convenției

Anul 1922 marchează deopotrivă începutul mișcării pentecostale din România și cel al comunității pentecostale române din Statele Unite. La Detroit are loc deschiderea primei biserici pentecostale române din America¹. Odată cu dezvoltarea comunităților pentecostale de pe coasta de est (Detroit MI, Chicago IL, New York NY, Kitchener, Canada) se naște dorința și viziunea pentru cultivarea și dezvoltarea părtășiei și a unității dintre românii evanghelici din diaspora americană și cea canadiană.

ROMÂNII DIN DETROIT MI și Cleveland OH organizau conferințe anuale sub egida organizației Assemblies of God încă înainte de anul 1930². La sfârșitul anilor șaiszeci, dorința de a organiza „convenții” anuale pentru românii pentecostali din America și Canada a devenit realitate.

Prima convenție a bisericilor pentecostale a avut loc în orașul Detroit MI, în anul 1969. Inițiatorul și coordonatorul acestor întâlniri a fost pastorul Petru Tivadar, fost pastor al Bisericii Betel din Oradea, supraveghetorul filialei Oradea (1945-1965) și vicepreședinte al Cultului Pentecostal (1956)³. Alături de el slujeau în aceste întâlniri și alți pastori din Kitchener, Chicago, New York și Detroit (Sima Onciu, D. Cioară, Ursu Arsa, E. Diligianis).

Diaspora română s-a aflat mereu la intersecția unei dileme legate de definirea identității. În dorința de a se adapta noului context cultural, această tensiune dintre dorința de „integrare” și riscul sau pericolul de „asimilare” a caracterizat mereu problematica dezbaterilor teologice și pastorale din cadrul întâlnirilor Convenției. Majoritatea pastorilor români doreau să aibă o relație bună cu bisericile americane, chiar

dacă adesea oscilau între cele două mari organizații: Assemblies of God și Church of God⁴.

În primii ani, cu toate că se desfășurau pe pământ american, într-un alt context cultural, social și politic, Convențiile funcționau după modelul și structura Cultului Pentecostal din România; aveau periodic alegeri, votau constituții și regulamente de funcționare, își alegeau un președinte, secretar, casier, cenzori etc. A luat ceva timp până când au reușit să se distanțeze de aceste mentalități și practici (după cincizeci de ani, încă mai sunt unele reminiscențe). Un merit deosebit pentru realizarea acestor tranziții și schimbări îl au pastorii veniți în America în anii optzeci. Aceștia sunt oameni integri, curajoși și vizionari. Nu vom putea să îi amintim pe toți aici, dar s-au remarcat prin excelență pastorii Petru Lascău (1985) și Lazăr Gog (1986), care, prin efortul dânsilor și al comunităților pe care le slujeau, au reușit să implementeze schimbări radicale în domeniul predicării, misiunii, educației creștine, laudă și închinare, tineret etc.⁵ Un aport deosebit în același sens l-au avut și pastorii George Galiș, Florian Lucaciu, Samuel Isfan, Augustin Costea, Ionică Buia,

OVIDIU D. DRUHORA, PhD
Pastor asociat, Emanuel
Church of God, Anaheim CA

Diaspora română s-a aflat mereu la intersecția unei dileme legate de definirea identității.

Pavel Pop, Gabi Fazecaș, Nicky Pop, Luca Teodor și mulți alții.

Iată cum sublinia păstorul Petrică Lascău din Chicago năzuințele și aspirațiile care existau în acea vreme: „Suntem mai convinși acum ca în trecut că Dumnezeu a început să-i binecuvânteze în mod deosebit pe frații noștri penticostali. Convenția Bisericilor Penticostale Române este o organizație de partășie frățască a fraților penticostali români, care sunt incluși în diferite organizații penticostale americane sau care fac parte din biserici independente. Întrunirile anuale ale Convenției au ca scop întărirea unității și dragostei frățesti, crearea unei platforme pentru o viitoare structură organizatorică a tuturor fraților noștri penticostali români.”⁶ (...) „Având același țel de a-i evangheliza pe cei pierduți, cheltuindu-ne pentru ei, pasul spre o organizație penticostală română unică nu va fi greu de făcut.”⁷

În cei cincizeci de ani de prezență continuă, Convenția Bisericilor Penticostale din SUA și Canada s-a impus ca fiind cel mai important eveniment anual care are loc în viața comunităților evanghelice din diaspora nord-americană. Dacă la început întâlnirile se organizau succesiv între cele trei comunități: Detroit, Chicago, Kitchener, formarea și dezvoltarea altor comunități penticostale în statele Georgia, Florida, Arizona, California, Oregon sau Washington, au dus Convenția și în sud sau pe coasta de vest a Statelor Unite. O statistică făcută în 2017 la Phoenix AZ atestă faptul că cele cincizeci de întâlniri au avut loc în orașele: Detroit (12), Chicago (16), Kitchener Canada (2), Hollywood FL (1), Phoenix AZ (5), Los Angeles (3), Sacramento (1), Reding PA (1), Atlanta (1), Portland (6), Seattle (2)⁸.

Cu toate dificultățile inerente, caracteristice diasporei, adaptarea și integrarea noilor emigranți se făceau greu. Organismul viu al Bisericii trebuia

să ajute la rezolvarea multor crize: șocul cultural, dorul de acasă, sentimentul de alienare, criză de identitate, găsirea unui loc de muncă, un nou început. În acest context de viață americană, biserica, indiferent de confesiunea ei, slujea ca un bastion al speranței, ca o familie, ca un refugiu și un reper spiritual pentru toți românii. Convenția Bisericilor Penticostale Române ajuta la gestionarea acestor crize, motiva și mobiliza românii pentru implicarea în opere de caritate, asistență socială, ajutoare pentru România. Biserica era o voce pentru cei fără glas, cei care sufereau în spatele cortinei de fier.

Dragostea lui Hristos, iubirea de frați, unitatea și legătura frățască se

În cei cincizeci de ani de prezență continuă Convenția Bisericilor Penticostale din SUA și Canada s-a impus ca fiind cel mai important eveniment anual care are loc în viața comunităților evanghelice din diaspora nord-americană.

împrospătau mereu cu ocazia acestor întâlniri anuale. Etosul penticostal, flacăra care întreținea duhul rugăciunii și al unității erau cultivate printr-o învățătură și practică penticostală, în care Duhul Sfânt lucra cu putere, la timpul prezent. Nu lipseau mărturie biruințelor supranaturale, vindecările divine, botezurile cu Duhul Sfânt etc.

Petru Tivadar și ceilalți pionieri ai Convențiilor au lăsat mărturie în notele lor de conferință sau în procesele verbale rămase prin arhivele uitate ale comunităților, ceva și despre atmosfera acestor întâlniri. Acele texte prozaice cu limbajul laconic, rigid, adesea impersonal, lăsau totuși loc pentru exploziile de bucurie, extaz și împlinire sufletească, așa cum le trăiau ei în miezul acelor întâlniri.

S-au făcut trei îngenuncheri și toată frățietatea s-a rugat cu mult zel, invocând prezența lui Dumnezeu și călăuzirea Duhului Sfânt, care s-a simțit din plin la această Conferință. (...) A cincea Conferință a Organizației Bisericilor Penticostale Române din SUA și Canada s-a ridicat la un înalt nivel de pace și înțelegere între întreaga frățietate⁹.

Într-un interviu acordat revistei Exodus, Petru Tivadar evoca sublim acest etos penticostal: „Este adevărat că dragostea dintâi a fost tare dulce. Era lumină și bucurie. Ea le dădea aripi fraților și surorilor. Toți făceau multe jertfe, multe ajutoare, multe călătorii. Abia așteptau frații să se întâlnească. Petreceam multe seri în rugăciune la care veneau mulți prieteni. Domnul le descoperea gândurile ascunse și acest

lucru însuflețea lucrarea și bucuriile creșteau și ele mereu.”¹⁰

Privind în urmă, la cei cincizeci de ani de viață, putem afirma că moștenirea Convenției o constituie tocmai acest etos penticostal, această dorință de unitate și dragoste frățască. Începutul mileniului trei se confruntă cu o lume postmodernă și, mai ales, postcreștină. O societate fracturată, dezbinată, dezorientată. Doar Duhul lui Hristos, prin Biserică, poate vindeca, restaura, motiva și echipa generația tânără în fața provocărilor actuale. „Vremea creștinismului confesional a trecut, a sosit ceasul ca toți creștinii să-și dea mâna și să lupte împreună împotriva pericolelor care amenință familia, biserica și societatea.”¹¹ Puterea unității Bisericii își are izvorul în rugăciunea Fiului lui Dumnezeu, rostită cu câteva ceasuri înainte de răstignire: Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis (Ioan 17:21).

Reflecțiile acestea sunt mai mult decât simple reverii nostalgice, ca atunci când amintirile din trecut se înfățișează într-un nimb roz, totdeauna frumoase și

continuă la p. 12 >>>

- Stelian Tofană

„Vremea creștinismului confesional a trecut, a sosit ceasul ca toți creștinii să-și dea mâna și să lupte împreună împotriva pericolelor care amenință familia, biserica și societatea.”

dulci comparativ cu realitățile zilei de azi. Lecțiile trecutului, cu cele bune și cu cele rele, trebuie să definească și să informeze cine suntem și, mai ales, cum să trăim – *here and now* – la timpul prezent¹².

În același spirit, autorul Psalmului 78 cheamă poporul la reflecție asupra trecutului, asupra experiențelor istorice ale poporului evreu, exodul din Egipt, provocările din pustiu și cucerirea Canaanului. Acesta nu este doar un simplu exercițiu de aducere aminte, de recunoștință, necesar celor de azi, el este, mai ales, necesar generației viitoare:

*Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit
părinții noștri nu vom ascunde de copiii
lor; ci vom vesti neamului de oameni care
va veni laudele Domnului, puterea Lui
și minunile pe care le-a făcut. El a pus o
mărturie în Iacov, a dat o Lege în Israel și
a poruncit părinților noștri să-și învețe în
ea copiii, ca să fie cunoscută de cei ce vor
veni după ei, de copiii care se vor naște și
care, când se vor face mari, să vorbească
despre ea copiilor lor; pentru ca aceștia
să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu
uite lucrările lui Dumnezeu, și să păzească
poruncile Lui. (Psalmul 78:3-7) ■*

NOTE

- 1 Valeriu Andreiescu, *Istoria penticostalismului românesc*, Vol. I, Casa Cărții, Oradea, 2012, p. 40.
- 2 Ionică Buia, *Romanian Pentecostal Church of God – Semicentenar*, Editura Propovăduitorul, Detroit, MI, 1987, p. 29.
- 3 Petru Lascău, *Betel*, LP Publishing, Phoenix AZ, 2013, p. 78.
- 4 *Ibidem*, A XIII Convenție, Kitchener, Ontario, 1981 – Proces-verbal, p. 143.
- 5 Valeriu Andreescu, *op. cit.*, pp. 511-513.
- 6 *Ibidem*, (din cuvântarea pastorului coordonator al Convenției, Petru Lascău, Chicago, 1986) p. 157.
- 7 *Ibidem*, p. 158.
- 8 Agenda 2018, Maranatha Romanian Assemblies of God, Phoenix AZ, 2017 (a 49-a Convenție).
- 9 Ionică Buia, *op. cit.*, pp. 121-123.
- 10 Petru Lascău, *op. cit.*, pp. 76 (Interviu în revista Exodus, Nr. 11-12, 1987).
- 11 Prof. Univ. Dr. Stelian Tofană, UBB, Cluj Napoca, (Conferința pentru Dialog – Relevanța Sfințelor Scripturi pentru lumea contemporană), Emanuel Church of God, Anaheim, CA, 2013.
- 12 Frederick Buchner, *Beyond Word*, Harper Publishing, San Francisco, 2004, p. 252.

Puterea unității

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt,
Puterea Trinității-n Unitate,
Care lucrează-n cer și pe pământ
De la început până-n eternitate.

Iubirea divină, liant ce unește
Cunoaștere, Taină, Cuvânt,
Și Duhul, puterea ce mijlocește
Să fie ca în cer și pe pământ.

În rugă fierbinte la Tatăl, Isus,
Înainte de jertfa iertării,
Unitate cerut-a cu dor de nespus
Pentru toți fiii răscumpărării.

Unitatea Bisericii cu Domnul Isus
Și unii cu alții, ca drept mărturie,
Iar lumea să creadă tot ce s-a spus,
Căci Isus a fost și iar o să vie.

*****

La cincizeci de ani,
Dovada Unității
De dragul Trinității
Se scrie mărturie,
Românii toți să știe
Oriunde ar fi să fim
Pe Domnul Îl iubim,
Și-L așteptăm cu dor
Să fim o turmă și un Păstor.

AUTOR: Ana Druhora
Emanuel Church Anaheim, CA

Convenția, o valoare peste generații

LUIGI MIȚOI
Pastor Biserica Betania,
Chicago

CONVENȚIA PENTICOSTALĂ de pe continentul nord-american este cel mai mare și cel mai cunoscut eveniment românesc anual din afara granițelor României. El surprinde în mod plăcut prin complexitatea lui – muzica, rugăciunea și predica au rolul să lumineze mintea, să miște inima și să înduplece voința. Rolurile de evanghelizare, maturizare, unificare, închinare și promovare a existenței lui Dumnezeu nu sunt deloc de neglijat. De asemenea, evenimentul surprinde prin diversitatea lui – este bilingv, român-englez; este unificator, trei organizații religioase se contopesc în bucuria închinării și în unitatea slujirii lui Dumnezeu; surprinde prin spiritualitatea lui, nu este un eveniment sportiv, nici politic, nici cultural, nici etnic, ci, în primul rând, este un eveniment spiritual. Acest eveniment ne reprezintă, ne definește, ne unește.

Cea mai profundă experiență pe care am avut-o participând pentru prima oară la Convenția din Statele Unite a fost această atmosferă încărcată de măreția și prezența slavei lui Dumnezeu. Mii de oameni cântau și se rugau copleșiți de prezența Creatorului. Această mare sărbătoare anuală pune în evidență istoria și visul unui popor care-și păstrează credința indiferent de starea materială și de cultura țării în care ei trăiesc. Convenția a devenit în scurgerea celor cincizeci de ani ai existenței ei un simbol al credinței noastre în Dumnezeu, un reper al viziunii noastre pentru viitor, un altar al

închinării noastre în fața Creatorului, un loc al predării ștafetei generației care ne-a ajuns din urmă. În fața copiilor și nepoților noștri, mai înainte de orice altceva ne identificăm cu Dumnezeu Creator, cu Biblia, cu Biserica și cu poporul care a ales să rămână credincios Domnului. Mai înainte de orice ne identificăm cu predicarea biblică, cu rugăciunea stăruitoare, cu cântarea care înalță duhul, cu învățătura despre sfințenie și neprihănire. În felul acesta, Convenția creează viziune, sugerează standardul de slujire în biserica locală, promovează modele și metode de slujire, provoacă la misiune, încurajează dărnicia, evidențiază calitatea și competența.

Uneori suntem tentați să privim doar faptul că este un eveniment costisitor. Dar cum ar trebui se fie un lucru închinat lui Dumnezeu? Templul de la Ierusalim a fost una dintre cele mai scumpe construcții ale vremii ei. „Nardul curat” adus de femeia fără nume în vasul de alabastru a fost unul dintre cele mai scumpe parfumuri. Deși nu am intenția să pledez pentru extravaganta și nici să-i nedreptățesc pe săraci, vreau doar să amintesc cine este Dumnezeu și cât de mare a fost râvna lui David când a spus: „...nu voi da Domnului ce este al tău și nu voi aduce o ardere-de-tot care să nu mă coste nimic” (1 Cronici 21:24). Suntem tentați când cheltuim pentru noi să privim la calitate, iar când cheltuim pentru Dumnezeu să privim la cost. Oamenii în general și copiii noștri în special vor fi marcați în ziua cercetării lor de importanța, sacrificiul și valoarea pe care biserica părinților lor au dat-o acestui eveniment anual închinat în cinstea Domnului.

Dumnezeu să binecuvânteze Convenția și Biserica generațiilor noastre și a copiilor noștri după noi! ■

Această mare sărbătoare anuală pune în evidență istoria și visul unui popor care-și păstrează credința indiferent de starea materială și de cultura țării în care ei trăiesc.

Chicago – trei Convenții memorabile

La a 50-a aniversare a Convenției Bisericilor Penticostale Române din SUA și Canada, ne simțim îndemnați să privim în urmă la experiențele trăite în aceste evenimente, numit, pe bună dreptate, „cel mai mare eveniment românesc din afara granițelor țării”.

AM FĂCUT CUNOȘTINȚĂ cu Convenția în anul 1985, când am participat la evenimentul organizat de Biserica Penticostală Română din Chicago South. Pastorii bisericii de atunci, Sima Onciu și Gabriel Someșan, au făcut sacrificii deosebite pentru organizarea acelei întruniri. Au participat, pe lângă cele trei biserici penticostale române din Chicago, biserici din Detroit, New York, Kitchener, Canada, precum și alte biserici. Dacă întrunirile în plenul Convenției au militat, conform temei, pentru consolidarea unității și a dragostei frățești, ședințele pastorale au dovedit cât de fragilă era această dragoste și unitate. Lupta pentru putere și locurile din față era alimentată de un sistem centralizat de conducere, Convenția fiind structurată după modelul Cultului Penticostal din România. Pozițiile de conducere executivă, de la președinte, secretar, casier și membri în comitet, erau deosebit de râvnite. Alegerile și deciziile privind ordinarea de lucrători în biserici locale, fără acordul acestora, erau câteva din sursele permanente de tensiune.

Anul următor, 1986, biserica Philadelphia din Chicago, păstorită de George W. Galiș, s-a oferit să organizeze cea de-a 16-a Convenție. Lucram cot la cot cu pastorul Galiș la organizarea acestui eveniment și eram hotărâți să facem tot ce putem pentru

implementarea unor schimbări radicale în organizarea acestui eveniment. Știam că dacă nu le vom face, evenimentul anual va avea de suferit sau se va stinge curând. Trebuie apreciată bunăvoința și maturitatea pastorilor români participanți la ședințele pregătitoare ale Convenției, care au înțeles viziunea mea și au acceptat-o. Am deosebită considerație pentru bunăvoința cu care au primit propunerile mele, pentru maturitatea spirituală de care au dat dovadă pastorii: George W. Galiș, Sima Onciu, Gabriel Someșan de la Chicago, Petru Tivadar, Ionică Buia, Florian Lucaciu de la Detroit, precum și pastorul Augustin Costea. Împreună cu ei am votat desființarea sistemului de conducere al Convenției, fiind cu toții de acord ca biserica locală care găzduiește evenimentul să asigure conducerea Convenției doar pentru anul în care ea o organizează. Atribuțiile acestui sistem de conducere urmau să fie strict legate de eveniment și în niciun caz nu se putea amesteca în treburile altor biserici.

Același bord pastoral mi-a aprobat propunerea de primire în Convenție a Bisericii Betania, exclusă de vechea conducere, care a interpretat că formarea unei noi biserici era „rupere de biserică”, fapt pentru care nu era primită în părtășia Convenției.

Cea de-a 16-a Convenție a mai făcut un lucru remarcabil, care a dat o nouă direcție următoarelor Convenții. S-a scos evenimentul din incinta bisericii organizatoare, închirindu-se, pentru prima dată, auditoriul Liceului Lake View din Chicago. Un loc neutru devenea mai atrăgător pentru participarea tuturor. În același timp, Convenția a fost organizată pe o temă. S-au tipărit pentru prima dată programe ale evenimentului și au fost invitați delegați din România. N-am putut desființa însă obiceiul nostru românesc de a da de mâncare participanților. Costul închirierii unui local și masa participanților nu se acopereau din colectele Convenției, biserica organizatoare urmând să rămână cu pagube financiare.

Modelul Convenției din Chicago din 1986 a fost urmat de Convențiile din Detroit și Portland, care au organizat evenimentul în tabere de vară ale denominațiilor Church of God și Assemblies of God. Au urmat convențiile din Los Angeles și Chicago (organizată de Biserica Betania), care și ele au închiriat săli de sport și auditorii de licee.

În anul 1993, a venit din nou rândul Bisericii Philadelphia din Chicago să organizeze Convenția. În ciuda unor crize interne și a unui sabotaj organizat (care a mers până la anunțarea bisericilor că evenimentul nu va mai avea loc), conducerea bisericii s-a mobilizat ca niciodată. A decis atunci să introducem câteva schimbări radicale. În primul rând, am închiriat Centrul de Conferințe McCormik, care avea Teatru Arie Crown, care putea primi până la 4000 de participanți. Costul ridicat al închirierii ne-a condus la o altă schimbare radicală. Am introdus plata participării fiecăruia la acest eveniment. Cu toate că nu costa decât \$10.00 accesul la toate serviciile Convenției și la masa de prânz oferită de Biserica Philadelphia, a fost o revoltă în toată regula împotriva noastră, care „îi jefuiau pe frați”. Accesul la serviciile Convenției era asigurat prin purtarea unui ecuson cu emblema Convenției. Faptul că fiecare participant plătea intrarea asigura de acum posibilitatea ca orice biserică să poată organiza evenimentul. Anul următor a fost organizată Convenția de o biserică mai mică din Reading PA.

Convenția de la McCormik a dat tonul următoarelor evenimente care au fost, la rândul lor, organizate în Centre de Conferințe, ceea ce a dat convențiilor un nou prestigiu și apreciere. Aceeași Convenție din 1993 a oferit un exemplu excelent de colaborare a corurilor bisericilor locale, care, pentru prima dată a folosit robe pentru coriști. Cântările corului dirijat de Cornel Ionuțescu și ale fanfarei au rămas etalon pentru următoarele convenții. Tema Convenției fiind „Lăudați pe Domnul!”, a facilitat folosirea pentru prima dată a unei grupe de închinare care a mobilizat întreaga audiență la o închinare deosebită.

Următoarea Convenție pe care am organizat-o cu Biserica Philadelphia din Chicago a fost cea din 1998. Locul închiriat a fost Teatru Rosemont, unde am introdus pentru prima dată proiecțiile video și am desființat mesele organizate pentru toți participanții, păstrând doar masa de prânz pentru pastori și soțiile lor. Desigur, am avut din nou parte de proteste, dar fiecare ne-am descurcat cu lista restaurantelor din zonă, pe care am inclus-o în programul Convenției. În felul acesta, bisericile organizatoare s-au eliberat de povara cazărilor (oamenii făcându-și rezervări la hotelurile sugerate de organizatori) și a meselor pentru participanții tot mai numeroși ai evenimentului. Pentru toată lumea a fost organizat picnicul Convenției, care a rămas ca un bun obicei păstrat de toți organizatorii. Convențiile Bisericilor Penticostale Române a continuat în toți acești ani, ridicând ștacheta calitativă a organizării, închinării și predicării Evangheliei, supravegheată de Consiliul Pastoral al Convenției.

Sunt încredințat că direcția pe care o are Convenția Penticostală Română, principiile care stau la baza organizării acestui eveniment vor asigura o continuitate în anii care vor veni. Fiind un organism viu, Convenția menită să aducă glorie Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos și să contribuie la unitatea noastră de credință va trebui să găsească noi schimbări creative de adaptare la condițiile mereu schimbătoare ale comunităților noastre românești din continentul nord-american. Dar același Duh Sfânt, care ne-a călăuzit pașii până acum în cei 50 de ani, va fi cu noi și în continuare. ■

Welcome to the Pentecostal Romanian 50th Convention

THE FINISH COMMITMENT is a thrust by the entire Church of God to take seriously the Great Commission and endeavor to do everything possible to finish the mandate given by the Lord to the Church. The acronym FINISH stands for Find, Intercede, Network, Invest, Send, and Harvest:

Find the lost and unreached people in our communities and around the world, engaging them in love and winning them to Christ.

- ✦ Intercede, making prayer and worship the highest privilege and greatest responsibility of every believer.
- ✦ Network with other Christians and churches to effectively interconnect mission's efforts.
- ✦ Invest our resources, including money, in the tasks before us.
- ✦ Send men and women to the next towns, states, territories, and nations.
- ✦ Harvest the great in gathering of souls that await our efforts.

This has been the task of the Church for 2,000 years, but the Holy Spirit is now calling us to a powerful last-days assault on the forces of evil and a summons for people to accept heaven's invitation. Why? Because Jesus left us only one mandate "Go, make disciples." He told us, "This gospel of the kingdom will be preached in all the world as a witness to all the nations, and then the end will come" (Matt. 24:14 NKJV).

A glimpse into heaven shows us it will be populated by people "out of every tribe and tongue and people and nation" (Rev. 5:9 NKJV).

The Church of God wants to be in the middle of this FINISH commitment. The good news? It can be done! Here's why.

Jesus gave the Great Commission with the apparent expectation that it would

be completed. He would not tell us to do something that could not be done. Recent years' demonstration of World Missions efforts reveals high energy and strong motivation to finish the job. Further, the Church of God is not the only movement targeting the goal; numerous denominations and agencies are locked in on finishing the task. A large number of them are united in the work of identifying, locating, and adopting the people groups who have not yet heard the Gospel.

Church of God movements in other countries have begun directing evangelistic and church-planting efforts toward unreached peoples in their areas; for example, numerous tribal groups in India are now being reached by Indian ministers. Additionally, God is raising up effective church-planting strategies—including the Simple Church Movement, Church Multiplication Network, and the Firewall: Africa Movement—that are multiplying churches across the globe.

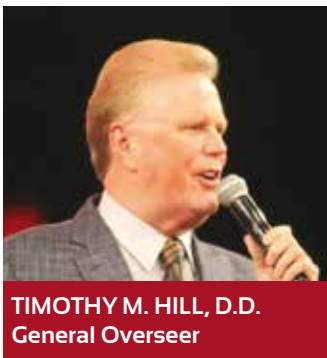
Travel to other nations is quick and affordable. Production of materials by digital printing has made resources rapidly available. New methods of Bible translation have shortened time needed for new languages. Social media has placed the Gospel inside the homes of people who never before could have received it.

The story is told of Christ's imagined arrival back in heaven after completing the redemption event. "What arrangements have you made for the Gospel to be spread?" one of the angels asks.

"I have left it in the hands of My followers," Jesus replies. "I have told them to take the story to their neighbors and to the ends of the earth."

"But, what if they do not do it?" the angel asks.

Jesus replies, "I have no Plan B." We will finish the Great Commission, because we must. ■

TIMOTHY M. HILL, D.D.
General Overseer

AUTHOR: Tony P. Lane
ADMINISTRATIVE BISHOP
 Church of God Romanian Territory

Welcome to the 50th annual Romanian Pentecostal Convention

TIME PASSES SO QUICKLY. 50 years is one half a century. My mind immediately goes back to what seems to be a short time ago in 1980, when I was first introduced to the Romanian community. I was invited to take a choir to the Philadelphia Church in Chicago to share a Christmas concert with the congregation of that church. A beautiful relationship was formed that hasn't diminished through the years, but has only become stronger. As I have experienced many conventions and conferences, and have visited many Romanian churches throughout the world, I have experienced a warmth of heart, an acceptance along with favor and respect. As I participate in the various conferences and conventions, I see a strong commitment to organization and planning with excellence events that will become momentous and offer

divine moments of opportunity for those gathering together. I observe the beautiful fellowship and warm embraces as members of the Romanian family greet one another. It's a wonderful opportunity for renewal of friendship and relationship.

But beyond the fellowship with each other, there is the opportunity to come together into the presence of God. It is He who is the One who unifies us all through His blood. It is His blood that makes us one body. Lifting up beautiful music that edifies Jesus ignites a response of beautiful worship together. Done with excellence and much rehearsal, I believe God is pleased. It's not just the excellence and performance however. It's the anointing and prayer that causes the worshiper to arise in response to the music and to the Word.

I congratulate the Emanuel Romanian Church of God and Pastor Lazar Gog, his wife Magdalena, and their entire team who have worked so diligently preparing for this conference. Your serving does not go unnoticed! May God reward you for your sacrifice.

It is my hope that this 50th conference will be one in which there is one body, made of Romanian Christ followers of many different regions, many different sub cultures, and several generations, but all will come together in the common bond of love. Regardless of the manner in which we might practice our faith, let's rejoice because His blood unifies us and makes us one! May the glory of the Lord shine and remind us that it's all about Him! Make us one, Lord. Make us one! ■

Church of God Romanian Territory
 WELCOMES YOU TO THE
50TH RTO PENTECOSTAL CONVENTION

Congratulations to Dr. Lazar Gog and his wife, Magdalena, and the entire Emanuel Romanian Church of God for your incredible hosting and service in coordination of this year's convention.

RTO INTERNATIONAL MISSION REPRESENTATIVE
 DR. LAZAR & MAGDALENA GOG

RTO REGIONAL COUNCIL/BOARD
 2016-2018

The RTO serves more than
8,500 Church of God members
 (plus youth & children)
 in **39 Romanian churches** located in
19 different states & Canada.

ADMINISTRATIVE BISHOP
WOMEN'S DISCIPLESHIP DIRECTOR
 TONY & JOY LANE

RTO BOARD CHAIRMAN
 FLORIN & MICHELLE CIMPEAN

CO-YOUTH DIRECTOR
 TEO & ALICE SCORTE

CO-YOUTH DIRECTOR
 EDDIE & SIMIDA SPRENGEL

Greetings in the name of Jesus!

DR. BILLY J. RAYBURN
Former Superintendent
Church of God
Romanian Territory

SEEING THE COMMUNITY OF ROMANIAN believers make such an effort to put this type of meeting together, the annual Romanian Pentecostal Convention, is a testimony of what standing together in your faith can do. I have seen this over and over through these many years of serving the Romanian Church of God churches, prior to my retirement in the year 2002.

Coming together in worship is an uplifting experience. How I've enjoyed the Romanian worship and prayer through the years. Worship and prayer help to bring unity to Romanian believers that had been persecuted for a lifetime. The annual convention also seems to be a faith-building time for the Romanian community.

My desire and prayer for the leaders who will be working hard to have a successful 50th year Celebration Convention is that God will undergird them with strength and grace and divine leadership in all that is done. May you be found seeking God's guidance for a spiritual enrichment that will glorify God and may He be lifted up in all the various part that will provide for a successful meeting.

Although I will not be able to attend this special meeting due to physical limitations at 85 years of age, I send my special greeting and prayers for all those who attend. May this be a significant convention, one which will be long remembered. I especially greet Dr. Lazăr Gog and his lovely wife Magdalena for your faithfulness and leadership throughout the years. ■

Dacă Dumnezeu dă **un vis**, tot El îl va duce la îndeplinire

DACĂ POARTA DE INTRARE a imigranților români în Statele Unite ale Americii a fost New York, în Canada primele colonii românești s-au așezat în Alberta, încă din anii 1860. Perioada interbelică a cunoscut o mutare înspre est a emigrației, românii așezându-se în zonele Quebec (Montreal) și, mai ales, sud-vestul provinciei Ontario, în zonele Hamilton, Toronto, Kitchener și Windsor. Cei mai mulți emigranți români au ajuns în Canada în două perioade diferite: predecembriste (între anii 1950 și 1989) și postdecembriste (1989-prezent). Ponderea majoritară a imigranților români în Canada sunt creștinii ortodocși, însă o concentrație mare de evanghelici se află în zona Kitchener-Waterloo, la 100 km vest de Toronto. O altă comunitate considerabilă de evanghelici se găsește în zona Vancouver, British Columbia, în vestul Canadei și în Alberta, în zona Calgary. Comunitatea penticostală cea mai consistentă se găsește în Kitchener, urmată de Montreal, Vancouver, Windsor și Calgary.

PASTOR DR. IOAN SZASZ,
Romanian Christian Fellowship,
Kitchener, Ontario, Canada

Relațiile de părtășie ale Bisericii Penticostale din Kitchener cu Bisericile Penticostale din Michigan (aflat la 300 km vest) s-au dezvoltat încă de la primele forme de organizare ale Bisericilor Penticostale. Au fost perioade de timp în care Biserica Penticostală din Kitchener a fost păstorită de frați din Michigan, cum ar fi pastorii John Buia și Gavril Fazecaș.

Începuturile penticostalismului românesc în America de Nord își găsesc originile în zona de nord-est a SUA și sud-vest a provinciei Ontario. Ideea organizării unei părtășii între bisericile românești a condus la inițiativa apariției unor Convenții, în care pastorii se adunau pentru a discuta și a decide lucruri referitoare, atât la bisericile locale, cât și la relația dintre acestea. Pentru primii aproximativ 15 ani, începând cu anul 1969, Convențiile erau conduse de un președinte, ales pe o perioadă de 3 ani, și un comitet format dintr-un vicepreședinte, un secretar și câțiva membri.

Anul 1972 găsește Biserica Penticostală din Kitchener, formată din aproximativ 30-40 de membri, într-un local aflat pe strada Madison, în apropierea centrului orașului. Aici va fi organizată, în data de 2 septembrie 1972, prima Convenție Penticostală în afara Statelor Unite. Pastorul bisericii, în acea perioadă, era un român emigrant din Serbia, Paul Waitman. Președintele ales al Convenției a fost pastorul Petru

Tivadar din Michigan, iar printre cei prezenți au mai fost pastorii John Buia, George W. Galiș, Lucaciu Florian, Leahu Aurel și alții.

Părtășia în Kitchener a durat o zi, după care frații din Statele Unite s-au deplasat în Detroit, pentru încă o zi de părtășie. În acea perioadă deja era instaurat concursul biblic pentru tineret. Câștigătorul a fost fr. Ionică Buia, urmat de Aurel Damian, Magdalena Ișfan și Petrică Haiduc.

După alți nouă ani, în anul 1981, a avut loc a doua Convenție Penticostală organizată în Kitchener, în data de 9 septembrie. În acea perioadă, președintele Convenției a fost pastorul George W. Galiș. Locul de desfășurare a Convenției a fost Centrul Bingemans. Pastorul Bisericii Penticostale din Kitchener era fratele Văleanu Petru. Pe lângă părtășia spirituală deosebită, la care au slujit mai mulți frați pastori, printre care fratele Petru Tivadar, Ștefan Iorgovan, Ioan Iștván, Dumitru Cioară, Ioan Socaciu, Ion Pinzaru și Sima Onciu, a avut loc o întâlnire consistentă a slujitorilor, în care s-au discutat multe aspecte legate de viziunea pentru viitorul bisericilor penticostale române și alte aspecte organizatorice. Această Convenție a fost marcată și de alegerea unui nou comitet de conducere, președinte fiind ales Florian Lucaciu, vicepreședinte Gheorghe W. Galiș, secretar Dumitru Cioară, casier Ionică Buia, iar cenzori Ioan Socaciu, Vasile Lazăr și Iosif Negrău.

Creșterea mult mai accentuată a Bisericilor Penticostale din Statele Unite în raport cu cele din Canada și răspândirea lor înspre vest a condus la renunțarea organizării altor Convenții Penticostale în Canada, totuși acestea organizându-se, pentru următorii ani, succesiv, între Detroit și Chicago.

Creșterea semnificativă a imigrației în Canada după Revoluția din 1989 a condus la dezvoltarea fenomenului penticostal românesc, implicând la multiplicarea Bisericilor Penticostale și răspândirea lor în mai multe zone. Acest fapt a condus la organizarea unor Convenții Penticostale ale Bisericilor din Canada, pionul principal al acestor întruniri fiind Biserica Română Penticostală Church of God din Kitchener, păstorită de către pastorul Corneliu Bîrsan. Consolidarea Bisericilor Penticostale din Canada a condus la dorința de a organiza, după 40 de ani, din nou, Convenția Bisericilor Penticostale din Statele Unite și Canada, în Kitchener, Ontario.

Uitându-ne în urmă, putem afirma cu certitudine că, dacă Dumnezeu dă un vis, tot El îl va duce la îndeplinire, iar planurile Sale sunt mult mai mărețe decât capacitatea noastră de a prevedea.

Mult har! ■

Gânduri despre unirea noastră, la Centenar...

NOTA BENE

Dorim să-i mulțumim pe această cale domnului academician prof. dr. Ioan-Aurel POP, Rectorul Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca și Președintele Academiei Române, pentru articolul dedicat „Centenarului României Întregite”, pe care l-a scris pentru Revista Genesis, cu prilejul apariției numărului jubiliar publicat la cea de-a 50-a Convenție a Bisericilor Penticostale Române din SUA și Canada.

Domnia Sa întreprinde o vizită scurtă în California, unde va vizita Universitatea de Sud a Californiei, Los Angeles și Universitatea Davis din California. Suntem onorați să îl avem ca invitat special în cadrul Convenției Jubiliare, acest mare eveniment istoric care se desfășoară în perioada 31 august-2 septembrie în Pasadena CA, și așteptăm cu multă nerăbdare cuvântarea pe care urmează să o susțină în plenul Convenției, în cadrul slujbei de duminică dimineată.

– Pastor Dorin Druhora, PhD

ASTĂZI, LA O SUTĂ DE ANI de la înfăptuirea României întregite, este bine să știm că unirea noastră s-a tot făcut, secole la rând, începând cu prima pomenire a numelui de *Țară Românească (România, Valachia)*, fapt întâmplat spre finele mileniului I al erei creștine. Românii au intrat în istorie, ca popor neolatin gata constituit, odată cu italienii, cu francezii, cu spaniolii, cu portughezii etc., adică prin secolele al IX-lea și al X-lea, după Hristos, și de-atunci, urmând vechea tradiție moștenită din statul român, și-au alcătuit comunități organizate. Nicolae Iorga a scris, poate, cele mai frumoase cuvinte în proză despre România și țările ei de demult: „În timpurile cele vechi, românii nu făceau nicio deosebire în ceea ce privește ținuturile pe care le locuiau; pentru dâșii, tot pământul locuit de români se chema Țara Românească. Țara Românească erau și Muntenia, și Moldova, și Ardealul, și toate părțile care se întindeau până la Tisa chiar, toate locurile unde se găseau români. N-aveau câte un nume deosebit pentru deosebitele ținuturi pe care le locuiau

și toate se pierdeau pentru dâșii în acest cuvânt mare, covârșitor și foarte frumos, de Țară Românească”. Și adaugă, lămuritor: „Țara Românească a avut odinioară un sens pe care foarte mulți l-au uitat și unii nu l-au înțeles niciodată; ea însemna tot pământul locuit etnograficește de români”. Prin urmare, „Țara Românească” se afla peste tot unde existau grupuri structurate de români, motiv pentru care România este o țară de țări.

România nu s-a format la 1918, ci atunci s-a oficializat o realitate veche, recunoscută și pe plan internațional, prin tratate. „Domnia a toată Țara Românească” există din secolul al XIV-lea, la sud de Carpați, iar acea Țară Românească și-a asumat misiunea de reconstituire a unității politice a poporului al cărui nume îl purta. România nu s-a format târziu, ci doar România de pe hartă a fost lăsată să funcționeze târziu și a fost recunoscută abia între 1859 și 1920. Mai întâi, s-au unit Țara Românească de la sud de Carpați cu Țara Românească de la Răsărit (Moldova dintre Carpați și Prut), la 1859-1862,

Academician prof. dr.
Ioan-Aurel POP, Rectorul
Universității Babeș-Bolyai din
Cluj-Napoca și Președintele
Academiei Române

apoi s-a cucerit independența acestui nucleu de Românie și s-a integrat în ea Dobrogea (1877-1878), iar apoi, la sfârșitul Marelui Război, s-au unit cu Țara Basarabia (la 27 martie/ 9 aprilie 1918), Bucovina (la 15/ 28 noiembrie 1918) și Transilvania (la 18 noiembrie/ 1 decembrie 1918). Transilvania cu provinciile adiacente reprezintă cam 40% din teritoriul și populația României actuale. Românii au plătit această uriașă

popoarelor supuse etc. Cu toate acestea, fără subiectul colectiv numit poporul român – condus atunci de o elită responsabilă, de mari oameni de stat și nu de politicieni mărunți – unirea nu s-ar fi putut face. Este vorba despre un imens efort de voință națională, susținut deopotrivă de românii de la Dunăre și de la Carpați și de cei din diasporă, situați de la Paris și Londra până la Washington și New York, români care s-au pus în serviciul poporului lor, care avea nevoie nu numai de o patrie culturală, ci și de una politică.

În consecință, trebuie să știm că ziua de 1 decembrie

nu celebrează unirea Transilvaniei cu România, ci chiar formarea României întregite, în urma tuturor actelor din 1918 (unirea Basarabiei, a Bucovinei, Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului). De la 137000 km pătrați, România a ajuns la 296000 de km pătrați. Cine cu cine s-a unit? Poetii spun că România mică s-a unit cu celelalte Românii, până atunci înstrăinate, ca să formeze România deplină. Unirea s-a făcut prin conștientizarea popoarelor, în măsura în care s-a putut acest lucru. Marea parte a românilor au dorit unirea, fiindcă ei au fost educați în acest sens de către elitele intelectuale, politice și religioase. Avantajul românilor de atunci a fost acela că au avut o elită responsabilă, conștientă de rolul său, activă și viguroasă. Dar românii nu au fost singurii făuritori de stat unitar la 1918. Atunci s-au făcut mai multe patrii libere, s-au refăcut ori s-au întregit altele. Actele de voință populară din 1918 au fost în conformitate cu interesele popoarelor ceh, croat, polonez, român, lituanian, leton, eston, sârb, slovac, sloven etc., fiind primite cu simpatie de către aceste popoare și de către majoritatea statelor civilizate. Datorită mentalității lor de popoare imperiale,

inoculate de-a lungul secolelor, au trăit mari frustrări popoarele german, maghiar și austriac.

Românii și România nu au făcut nimic ilegal și nedemocratic în 1918 (la nivelul democrației de atunci). Dimpotrivă, actele de la Chișinău, Cernăuți și Alba Iulia au fost realizate de organisme alese în mod democratic și recunoscute apoi de comunitatea internațională, la Conferința de Pace de la Paris (1919-1920) și la alte evenimente similare de după război. Dacă faptele românilor din 1918 ar fi fost împotriva legii și împotriva firii, ele nu ar fi fost consacrate sub aspect juridic de către marile puteri. Mai mult, deși lumea a fost complet bulversată de al Doilea Război Mondial, majoritatea statelor formate sau întregite la finele celui alt război au rămas cu anumite modificări, pe hartă. Modificările le-a vrut dictatorul Stalin, cel care a adus, pe tancurile sovietice, comunismul în estul Europei.

În ciuda vicisitudinilor, România a rămas și există. Ea s-a voit de către întemeietorii țara tuturor românilor, dar nu a fost să fie așa! Și, cu toate că, teoretic, locul românilor este în România, țara se sprijină astăzi și pe acei români care au Carpații, Dunărea, Oltul, Mureșul și Nistrul numai în sufletele lor și care, precum odinioară, fac din risipirea lor unire. Acești români de departe merită acum, la Centenar, cinstirea noastră. Câtă vreme patria lor este limba română, nimic nu este pierdut. Mihail Kogălniceanu ne-a învățat încă de la 1843 că trebuie să numim patrie toată acea întindere de loc pe care se vorbește românește. Iar azi am ajuns să se vorbească românește aproape pe fiecare meridian, ceea ce arată – dincolo de jalea și de durerea noastră – că avem patrii peste tot. Numai popoarele viguroase se răzlețesc prin lume ca să se adune din când în când. Pentru noi, românii, Centenarul Marii Uniri este un prilej de asemenea adunare, pe care se cuvine s-o facem cu demnitate. ■

Unirea tuturor provinciilor istorice românești părea de domeniul fantasticului. Și, totuși, această minune s-a împlinit în 1918!

înfăptuire cu sângele lor. România de la începutul secolului al XX-lea (137000 km pătrați) a luptat numai între anii 1916 și 1918, dar ceilalți români (mai mult de jumătate din câți erau ei atunci), trăitori în Rusia și Austro-Ungaria, au luptat între 1914 și 1918 și s-au sacrificat cu sutele de mii. Intrarea României în luptă, în 1916, a fost inevitabilă, iar decizia regelui Ferdinand a fost judicioasă. Această decizie a fost luată greu, fiindcă Românii voiau unirea lor integrală. Acest ideal părea însă imposibil de îndeplinit: dacă România ar fi decis să lupte alături de Germania și Austro-Ungaria, atunci, în caz de victorie, putea obține recunoașterea unirii Basarabiei, iar dacă ar fi intrat de partea Angliei, Franței și Rusiei, atunci, mizând tot pe victorie, ar fi putut spera la consfințirea unirii Bucovinei, Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului. Unirea tuturor provinciilor istorice românești părea de domeniul fantasticului. Și, totuși, această minune s-a împlinit în 1918! Evident, împrejurările interne și internaționale ne-au fost favorabile: războiul a fost câștigat de Antanta, adică de tabăra în care se afla și România; intrarea SUA în luptă, la începutul anului 1917, fusese hotărâtoare pentru victorie; izbucnirea mișcărilor revoluționare din Rusia ușurase lupta de emancipare din Basarabia și unirea acesteia cu România; cele 14 puncte ale președintelui american Woodrow Wilson, rostite la 8 ianuarie 1918 în Congres, deschiseseră calea autodeterminării popoarelor și noii arhitecturi politice a Europei; slăbiciunea și căderea imperiilor vechi (german, otoman, austro-ungar și țarist) favorizaseră speranțele de libertate ale

Cu toate că, teoretic, locul românilor este în România, țara se sprijină astăzi și pe acei români care au Carpații, Dunărea, Oltul, Mureșul și Nistrul numai în sufletele lor și care, precum odinioară, fac din risipirea lor unire. Acești români de departe merită acum, la Centenar, cinstirea noastră.

Interviu cu Luminița Prisecaru

MISIONARĂ ÎN ETIOPIA

Rev. Ilie U. Tomuța

Luminița,

Misiunea Genesis este onorată să fie unul din sponsorii tăi pe câmpul de misiune în Etiopia. Am fi bucuroși să putem afla câteva detalii legate de slujirea la care te-a chemat Dumnezeu.

Pacea Domnului Isus le-o transmit tuturor cititorilor revistei Genesis. Vă salut în Numele Domnului Isus și al scumpilor frați și surori în Domnul de aici din grupul Ale, situat în partea de sud-vest a Etiopiei. Nagaye! (Pace!) Nagaye, Waako kanasama. (Pace, slavă Domnului!). Acesta e salutul de aici, dintre creștini și Îi mulțumesc Domnului pentru că este pace.

Poate unii dintre voi au auzit despre situația politică din Etiopia. Nu este aici locul și nu aş vrea să dau prea multe detalii, însă aş dori să încep prin a vă ruga din toată inima să mijlociți pentru Etiopia și liderii ei, ca Dumnezeu să îi călăuzească în găsirea soluțiilor celor mai bune. Rugați-vă ca în mijlocul acestor împrejurări tumultuoase Împărăția Lui să se extindă și să se arate prin alegerile noastre, ale tuturor celor care Îl chemăm pe Dumnezeul cel Viu drept Tată.

Toate vulnerabilitățile noastre sunt parte ale planului Său, ocazii unice de a depinde de El în totalitate.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, sunt aici din 30 aprilie 2009. Scopul pentru care am venit în Etiopia este să mă pun la dispoziția planurilor lui Dumnezeu cu privire la națiunea Ale. Începând din ianuarie 2010, le-a fost recunoscut dreptul constituțional de a se autoadministra ceea ce a deschis ușile dezvoltării limbii literare, a limbii scrise Ale.

Până în 2012 limba Ale a fost o limbă orală. Dezvoltarea unei ortografii și a unui mod de scriere a limbii aprobat de comunitate a fost ceea ce trebuia să aibă loc.

Prin Harul Lui, Dumnezeu mi-a îngăduit să fiu parte a acestui proces împreună cu echipa de traducători ai Noului Testament aleasă de reprezentanții bisericilor. Este un proces sinuos de a încerca mereu să spui și, mai ales, să scrii lucruri care nu au mai fost spuse sau scrise vreodată. Cineva a spus pe bună dreptate că Biblia tradusă în limba maternă este o invitație permanentă la înnoțire, pentru că principiile Împărăției devin clare și pe înțelesul inimii fiecăruia. Biblia în limba maternă este cel mai bun misionar cu putință pentru că nu este niciodată considerat străin și nici nu va trebui într-o bună zi să plece.

După bogățiile Harului Său ne-a ales să fim lucrători cu El pentru aducerea în ființă a unui misionar cu mult mai bun decât mine: Cuvântul lui Dumnezeu în limba Ale.

Îi mulțumim Domnului și pentru publicarea Evangheliei după Marcu. Planul nostru inițial a fost să o lansăm odată cu filmul Isus, dar evenimentele tensionate ne-au făcut să renunțăm la idee. Rugați-vă să putem avea mai întâi un timp de învățare a Scripturii limbii Ale pentru evangheliști din Biserică ce îi pot învăța pe alții. Apoi dorim să putem vinde cartea la prețul de 30 de birr (aproape 1\$) tuturor celor care sunt interesați.

În paralel am înregistrat audio citirea dramatizată a Evangheliei după Marcu, precum și cea a Evangheliei după Ioan. Acum sunt disponibile în format MP3 pentru toți cei interesați, putând fi ascultate pe telefoane mobile sau pe orice alt fel de MP3 Player. Rugați-vă ca în viitor grupuri de citire și ascultare a Evangheliei să fie organizate în toate congregațiile.

Pentru deținătorii de smart-phone am dezvoltat o aplicație care a pus împreună textul și înregistrările noastre audio. Această aplicație îi dă posibilitatea utilizatorului să audă textul citit în timp ce este afișat pe ecranul smart-phone-ului. Deși în număr limitat, utilizatorii au apreciat și apreciază foarte mult acest program, găsindu-l foarte folositor.

La cererea bisericii locale, pentru anul viitor am dori să publicăm toate cele patru Evanghelii. De asemenea, Crezul apostolic și rugăciunea Tatăl nostru ne dorim să fie anexate cărții respective.

Rugați-vă pentru noi: Evanghelia după Luca e verificată până la capitolul 22, iar acum cu echipa de traducători și revizitori lucrăm intens pregătind Evanghelia după Matei. Sunt multe de făcut. Pentru a le face gata de publicare am dori să vă cerem ajutor în rugăciune, să fim păziți de ispite și alte lucruri care pot perturba ritmul de muncă.

Am înțeles că ai avut harul din partea lui Dumnezeu de a prezenta celor din Etiopia filmul *Isus*. Care a fost reacția celor din Etiopia?

Îi mulțumim Domnului pentru realizarea filmului *Isus* în limba Ale. În data de 13 mai a.c. a avut loc premiera filmului *Isus* în Wolango, orașul-capitală a națiunii Ale. A fost un eveniment salutat de toți, unii cu mai mult sau mai puțin entuziasm. Liderii guvernului local nu doar că au fost prezenți, dar au găsit de cuviință să ne onoreze în fața tuturor pentru eforturile noastre în promovarea limbii Ale.

Liderii bisericii ortodoxe au considerat evenimentul o provocare și au instigat mulțimile împotriva noastră și a musafirilor care au venit pentru premiera filmului. Poliția a intervenit și, din fericire, nu au fost victime. În seara premierii filmului, soldați înarmați au fost împrejurul nostru. Atmosfera a fost foarte tensionată, iar unii reprezentanți ai guvernului prezenți acolo ne-au rugat să scurtăm filmul. Am vizionat doar jumătate. Acum filmul este disponibil în format MP4 pentru toți cei interesați.

Impresia generală a celor ce ai vizionat filmul este, de obicei, foarte pozitivă. Deși o creație omenească, filmul este folosit de Dumnezeu ca o plasă mare de prins pește și fie ca mulți să cadă în ea. Este tare special să îl auzi pe *Isus*, la un moment dat, salutând în limba Ale: *Korunga, nagaye!* Este un salut familiar și cald care îl face pe *Isus* să fie unul dintre noi, de parcă te-ai aștepta să Îl întâlnești data viitoare în piață. Ca rezultat al acestor conflicte, colaborarea noastră interconfesională pentru scopul traducerii Bibliei are de suferit. Cred că din partea credincioșilor ortodocși localnici nu a fost și nu este nicio problemă, dar liderii bisericești sunt cei care privesc cu suspiciune orice colaborare cu protestanții.

Aduc înaintea voastră aceste realități și vă rog să vă rugați așa cum vă va îndruma Duhul. Fie ca voia Lui să se

facă pentru ca Împărăția Lui să vină, iar Numele Său să fie vorbit de bine, precum în ceruri așa și pe pământ.

Îmi este nespus de greu să scriu despre aceste lucruri.

Ești una din misiunile care au participat la Convențiile Bisericilor Penticostale din SUA și Canada. Cu ce impresii te-ai întors pe câmpul de misiune?

Prin Harul lui Dumnezeu mă tot întorc pe și de pe câmpul de misiune începând din 30 aprilie 2009.

Ce impresii am de pe câmpul de misiune? Este o întrebare grea pentru mine să răspund pentru că aici, pe câmpul de misiune, este casa mea. Poate cineva să mai aibă impresii despre locul unde locuiește? Pe de altă parte, sunt pe prima linie a frontului și oare poate un soldat să își permită a locui acolo?! Hristos a *cortuit*, adică și-a făcut cort sau casă, a locuit printre noi, *plin de Har și de adevăr*.

Cred că Nichita Stănescu are un vers în care zice că „poetul ca și soldatul nu are viață personală”. Cred că într-un fel misionarul e un pic din ambele. E soldat în bătlia cu forțele întunericului, așa cum suntem toți, sub comanda Gloriosului Comandant, dar în același timp, într-un fel misterios, cred că suntem chemați să fim poeți care să arate și să vorbească oamenilor despre frumusețea desăvârșită a Dumnezeului nostru. Și facem aceasta în felul unic prin care ne trăim relația cu Dumnezeu între oameni. Poziția de misionar și, mai ales, transcultural cred că este una dintre cele mai vulnerabile poziții. Ajungi să fii un străin pentru propria ta cultură și țară în timp ce acolo, pe așa-numitul câmp de misiune, ești și rămâi un străin, chiar dacă locuiești și o sută de ani între ei.

În toate aceste lucruri, planurile misterioase de extindere a Împărăției lui Dumnezeu merg înainte și prin Harul Lui nemărginit El folosește neputința misionarului, singurătatea și înstrăinarea lui. Toate vulnerabilitățile noastre sunt

parte ale planului Său, ocazii unice de a depinde de El în totalitate.

Ai participat la Convenția din 2015, organizată de biserica Philadelphia din Chicago, și la Conferința misionară organizată de Misiunea Genesis. Care a fost reacția ta în urma acelor conferințe?

Convenția din 2015 a fost a doua Convenție la care am participat, prima fiind în 2011. Ambele ocazii au fost deosebite prilejuri de bucurie. Am trăit momente speciale de închinare și cred că este o mărturie puternică în locurile cerești. Mă bucur mult să văd dragostea voastră unii pentru alții acolo, pe un pământ străin. Ca una care știe ce este străinătatea, cred că este foarte biblic și sănătos să se adune frații împreună.

Cu ocazia conferinței misionare am fost plăcut impresionată de pasiunea pe care o aveți pentru ca Împărăția Lui să se extindă printre alte națiuni. Este foarte special chiar simplul fapt că organizatorii unui astfel de eveniment s-au gândit să pună în program timp pentru ca Misiunea Genesis să aibă o astfel de părtășie. Eu așa am experimentat-o, ca o împărtășire duhovnicească a ceea ce face Trupul Lui Hristos în diferite culturi.

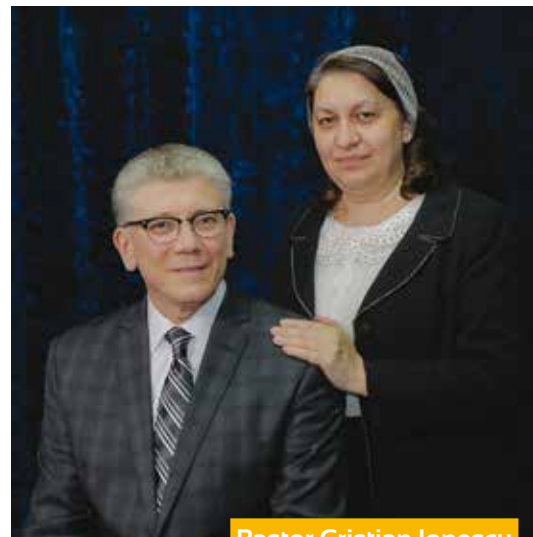
Ce ai vrea să le transmiți organizatorilor celei de-a 50-a Convenție și celor ce vor participa?

Dragi organizatori ai Convenției, mă rog ca tot efortul fizic, sufletesc și duhovnicesc pe care îl investiți în organizarea unui eveniment de o asemenea anvergură să vă fie răsplătit la timpul potrivit de Cel care vede toate lucrurile. Pe toți cei care ați reușit să fiți prezenți la această Convenție, în primul rând, aș vrea să vă felicit că într-o vreme atât de potrivnică voi v-ați găsit timp pentru asta. Cred că e o alegere bună și mă rog ca, atât în timpul propriu-zis al Convenției cât mai ales înainte și după, fie ca prezența Dumnezeului Celui nevăzut să încurajeze și să liniștească inimile, ca să putem spune împreună cu David că Îl avem necurmat pe Domnul înaintea ochilor noștri: *când este El la dreapta noastră nu ne clătinăm. De aceea inima ni se bucură, sufletul ni se veselește, iar trupul ni se odihnește în liniște* (Psalmul 18: 8, 9).

Luminița, îți mulțumim și dorim să te încredințăm că vom rămâne alături de tine și de lucrarea la care te-a chemat Dumnezeu. ■

Convenția anului 1994 și 2007

Pastor Cristian Ionescu

A AM PARTICIPAT LA CONVENȚII din anul 1988. Cu ajutorul Domnului am organizat două convenții – în 1994, în Reading, Pennsylvania (Bethany Romanian Church of God) și în 2007, în Chicago (Elim Romanian Pentecostal Church).

Unul din primele lucruri pe care le-am știut despre comunitatea penticostală română de pe continentul nord-american a fost că sunt legați împreună de acest eveniment extrem de important și mai ales în acele vremuri de restricții religioase în timpul regimului comunist în România, Convenția Bisericilor Penticostale Române din SUA și Canada reprezenta un mod de exprimare liberă și publică a credinței, un factor de unitate a tuturor bisericilor noastre, indiferent de apartenența denominațională.

Această unitate este cea mai de preț moștenire a vizionarilor care, în urmă cu 50 de ani au inițiat evenimentul, iar perpetuarea lui fără întrerupere și în ciuda multor dificultăți și piedici dovedește spiritualitatea și maturizarea comunității noastre și a conducătorilor ei.

În timp, viziunea a luat amploare, participarea a fost din ce în ce mai numeroasă, calitatea programelor și a facilităților a crescut corespunzător. Pe de altă parte, organizatorii au încercat să păstreze un numitor comun al valorilor spirituale care ne unesc. Pretențiile și logistica organizării unui asemenea eveniment au

Acest concept al relevanței nu trebuie să devină o obsesie care să ducă părăsirea noastră la degenerare spirituală, diluare doctrinară și desființare etnică.

solicitat reforme necesare care au asigurat succesul Convenției din punct de vedere spiritual, administrativ și mediatic.

Reorganizările inițiate în anii 1985 (descentralizarea Convenției și responsabilizarea locală a organizării ei) și 2007 (instituirea unui Consiliu Pastoral de repartizare, supraveghere și suport spiritual și administrativ) au fost pași naturali, ceruți de împrejurări și care asigură continuitatea acestei lucrări.

Convenția este un eveniment dinamic, în permanentă mișcare, în funcție de noile provocări sociale, materiale, administrative, tehnologice și, desigur, spirituale.

În vreme ce încuviințăm și implementăm acele schimbări care asigură buna desfășurare a evenimentului, dorim să păstrăm neschimbate principiile mărturisirii noastre de credință și limitele de bun-simț ale manifestărilor, fiind o mărturie vie în mijlocul unei lumi excentrice, caracterizate de relativism, ocultism și libertinaj.

Pentru viitor, Convenția trebuie să-și păstreze dimensiunea confesională, etnică, și spirituală! Este adevărat, presiunile de ordin cultural și lingvistic – mai mult sau mai puțin obiective – ne obligă la realism, deoarece trebuie să rămânem relevanți pentru generațiile viitoare. Dar acest concept al relevanței nu trebuie să devină o obsesie care să ducă părăsirea noastră la degenerare spirituală, diluare doctrinară și desființare etnică. Pentru că tocmai particularitățile care – aparent – ne delimitează și ne restrâng impactul, acelea ne dau relevanță!

Atunci când Convenția noastră va înceta să fie penticostală și română, vom fi înghițiți și anihilați de alte mișcări mai numeroase, mai influente și mai integrate decât vom putea noi să fim vreodată.

Posibil să vină și acea vreme, nu negăm o asemenea eventualitate. Dar, pentru acum și în viitorul cât mai îndepărtat, consider că am primit și avem un dar nespus de prețios: Convenția Bisericilor Penticostale Române din SUA și Canada! Să ne ajute Dumnezeu ca prin păstrarea unității și a credinței noastre, prin decizii înțelepte și în dragoste și frică de Domnul, Convenția să existe dincolo de noi, așa cum a supraviețuit dincolo de majoritatea fondatorilor ei!

Vă doresc tuturor un Jubileu binecuvântat la a 50-a Convenție și felicităm organizatorii acestui eveniment special: Pastorul Lazăr Gog și Biserica Emanuel! ■

Cristian Ionescu, Senior Pastor
Elim Romanian Pentecostal Church
Chicago, IL

Gânduri...

la Convenția Jubiliară

AM VENIT ÎN STATELE UNITE pentru prima vizită în 1990, dar prima mea participare la Convenție a fost la Detroit, în 1992.

Eram student în programul de Master of Divinity, la Penticostal Theological Seminary (Church of God School of Theology), Cleveland, TN.

Am primit aprobarea de a merge la Detroit la Convenție, unde am fost impresionat de numărul frumos de participanți, masa oferită tuturor participanților și atmosfera duhovnicească din cadrul Convenției.

Atunci era încă în perioada când accesul era gratuit, iar locul Convenției a fost la un campus ce avea o clădire mare de tip baracă, având un acoperiș din tablă. În acel weekend a plouat mult și intens. Ceea ce m-a marcat, printre altele,

a fost când, la prezentare, un frate, fiind acoperit de sunetul ploii, a strigat la microfon să se oprească ploaia, iar dacă nu se oprește, se va opri dânsul.

Desigur, că era o referire la profetul Ilie. Ploaia însă nu s-a oprit și a trebuit dânsul să se oprească din vorbire. Această amintire e vie în mintea mea și are un anumit umor, dar, de asemenea, arată acea credință a copilului în puterea tatălui.

Prezența numeroasă și diversă a frățietății române în cadrul Convenției m-a surprins în mod plăcut, oferindu-mi posibilitatea să întâlnesc frați, prieteni plecați cu mai mulți ani în urmă din România. Parcă re trăiam momentele frumoase

de părtășie avute în România, depănând amintiri pline de o încărcătură emoțională și spirituală deosebită. De asemenea, descopeream experiențele pline de risc pe care unii le-au trăit, plecând din România pe ascuns, înfruntând pericolul trecerii Dunării sau trecând pe uscat sub ochii vigilenți, dar uneori închiși, ai soldaților de la frontieră.

Convențiile oferă această punte de timp între distanțele anilor în care fiecare e preocupat de probleme personale, familiale sau, de ce nu, ale bisericii locale. Așa cum am scris la început, particip la Convenție începând cu anul 1992. De atunci, cred că nu am lipsit la niciuna din ele.

Gândind asupra Convenției Bisericilor Penticostale Române din SUA și Canada, pot să văd, pe de-o parte, progresul care a fost făcut ca număr de participanți, calitatea locurilor de întâlnire, profesionalismul muzical, predicile bine pregătite și frumos prezentate. S-a ajuns ca la Convenție să fie cea mai mare adunare a românilor din diaspora. În același timp, observ tendința de a acomoda tot mai mult dorința de confort, de accentuare pe muzică sau

alte priorități în detrimentul timpului acordat proclamării Scripturii. Aceasta cred că este și din cauza încercării de a scurta întâlnirile în cadrul serviciilor în plen. Există și un număr mic de participanți la seminarele organizate în cadrul convențiilor.

Participând în cadrul altor convenții sau conferințe creștine, am observat că se acordă mult mai mult timp aprofundării unor teme biblice de actualitate și relevante pentru comunitatea creștină.

Aceste rânduri nu doresc să fie o critică adresată convențiilor sau organizatorilor. Ca unul care am organizat o Convenție (Detroit, 2008, a 40-a Convenție) știu că fiecare frate pastor coordonator și biserică organizatoare sacrifică foarte mult pentru organizarea unei convenții.

Este doar o observație personală, subiectivă, a unui simplu participant.

Astfel, pentru mine, Convenția înseamnă un timp de părtășie prin întâlnirea cu frați din diferite zone ale SUA și ale României, dar și un loc în care putem să abordăm anumite teme biblico-practice într-o manieră unitară.

Apoi să ducem, în bisericile din care suntem parte, învățături biblice unitare, clare și care să conducă la o umblare, slujire sau trăire zilnică în care să se reflecte valori morale, spirituale și sociale unitare. Să convenim la direcția și calea de urmat înspre Patria Cerească.

Cred că o astfel de abordare ar ajuta și generației tinere să se formeze și să se dezvolte armonios din punct de vedere moral și spiritual, reușind să se integreze mai bine în comunitatea româno-americană.

Convenția pentru generația tânără, din câte înțeleg, este de interes în sensul organizării de întâlniri, inițieri și dezvoltări de relații sau prietenii. Dar, în mare măsură, mulți dintre ei văd mai mult o Convenție pentru părinții lor. Astfel, după cum se știe, avem Convenții sau Conferințe de tineret pe coasta de est și de vest, unde ei se simt mult mai acasă și mai implicați. Unul din factorii care-i fac să simtă că o Convenție e mai mult pentru părinți este și limba vorbită. Desigur, aceasta este o problemă și în bisericile locale. Oricum, cred că ar fi bine pentru ei să avem mai multe mesaje sau predici în limba engleză. Să avem și subiecte de interes pentru generația care vine, subiecte cu care ei se confruntă și la care societatea oferă răspunsuri greșite și dăunătoare lor.

Vă mulțumesc pentru posibilitatea de a oferi în câteva rânduri, amintiri, trăiri, observații din cadrul Convenției. Mă rog și sper să continue, în creștere calitativă și cantitativă, Convenția Bisericilor Române Penticostale din SUA și Canada. Domnul să fie binecuvântat pentru ajutorul Său acordat acestei lucrări frumoase și importante, ajunse la al 50-lea an, Anul Jubiliar.

Domnul să binecuvânteze Convenția Jubiliară și pe organizatorii ei! ■

PASTOR SIMI TIMBUC

AUTOR: Cornel Avram
PASTOR SENIOR - Biserica Pentecostală
Română Happy Valley
PREȘEDINTE - Uniunea Bisericilor
Pentecostale Române din SUA și Canada

Scopurile Convenției Bisericilor Pentecostale

Prima Convenție la care am participat a fost cea din 1988, găzduită și organizată de biserica Philadelphia din Portland Oregon, pastor Nicky Pop. Obişnuit fiind cu biserica Happy Valley din Phoenix, Arizona care număra aproximativ 100 de persoane, m-a cuprins o bucurie imensă când am văzut peste 1000 (probabil 1500) de frați și surori româno-americani, adunați din toată America în scopul de a avea părtășie împreună și de a lăuda Numele Domnului.

DRAGOSTEA ȘI OSPITALITATEA românească s-au evidențiat și prin faptul că biserica locală le-a oferit pe durata Convenției, mese de dragoste tuturor participanților.

La întoarcerea în Arizona am spus atunci celor care m-au întrebat de impresia pe care mi-am făcut-o despre eveniment că pentru mine Convenția din Portland a fost ca o vizită în România (o vizită în România era ceva de vis). Toată activitatea, ambianța și părtășia, pur și simplu m-au copleșit. Trebuie ținut cont de faptul că regimul comunist era încă la cârma României și o vizită în țară nu era posibilă și nici planificată în calendarul nostru. Slujirea celor mai buni predicatori, cântările de laudă aduse pe altarul Domnului

de cei mai talentați cântăreți, atmosfera de sărbătoare, anticiparea prezenței Domnului și o manifestare reală a Duhului au făcut ca acea părtășie să rămână adânc întipărită în memorie. Probabil că a ajutat și câștigarea premiului al II-lea la concursul biblic al tinerilor. Fiind tânăr necăsătorit și iubitor al Scripturii, mi s-a părut potrivit să particip la această competiție biblică, chiar dacă nu am făcut o pregătire specială în prealabil pentru ea.

De atunci și până azi, iată că au trecut 30 de Convenții la care am participat în mod constant, cu o singură excepție. În fiecare an comunitatea română pentecostală este marcată de acest eveniment măreț care ne strânge împreună. Am primit harul din partea Domnului să coordonez Convenția împreună cu biserica Happy Valley de trei ori: în anii 1996, 2006 și, respectiv, 2013. Datorită condițiilor pe care le avem în noul locaș de închinare, am reușit să găzduim Convenția din 2013 în sanctuarul bisericii. La fel s-a procedat și în anul 2017, când biserica Maranata condusă de pastorul Nelu Filip a organizat acest eveniment în sanctuarul bisericii Happy Valley.

Convenția a cincizecea vorbește într-un mod autentic și practic despre dedicarea

Convenția a cincizecea vorbește într-un mod autentic și practic despre dedicarea credincioșilor româno-americani, despre dragostea lor față de Domnul Isus Hristos și despre puterea unității care ne-a ținut împreună jumătate de secol.

credincioșilor româno-americieni, despre dragostea lor față de Domnul Isus Hristos și despre puterea unității care ne-a ținut împreună jumătate de secol.

Pentru generația mea, Convenția Bisericilor Penticostale române din SUA și Canada a reprezentat punctul de reper al anului respectiv, deoarece întrunește mai multe scopuri importante și unice în felul lor:

1

Domnul Isus este proslăvit prin strângerea noastră laolaltă în Numele Lui, într-un număr așa de frumos. Acest eveniment strânge anual cei mai mulți români din diaspora nord-americană.

2

Domnul Isus este, de asemenea, proslăvit prin cântările înălțate către Dumnezeu, prin predicile rostite de către robii Domnului și prin rugăciunile îndreptate către Tatăl Ceresc, și, nu în ultimul rând, prin toată slujirea participanților.

3

Toți credincioșii sunt zidiți sufletește prin învățătura primită și părtășia sfântă la care sunt chemați.

4

Mulți dintre participanți vin cu o anticipare reală a prezenței Domnului manifestate prin darurile Duhului Sfânt împărțite de Domnul Bisericii Sale. O mulțime de bolnavi au fost vindecați și multe răni sufletești au fost alinate în cadrul acestor sfinte sărbători.

5

Unii necredincioși sau fii risipitori care participau la slujbele Convenției se întâlnesc în modul cel mai real și mai intim cu Domnul Isus Hristos, care ridică povara păcatelor lor și le dă un viitor și o nădejde.

6

Nenumărați frați și surori folosesc prilejul Convenției ca cea mai bună ocazie de întâlnire cu prieteni vechi sau rudenii pe care nu i-au mai întâlnit de o mulțime de ani. La Convenție am avut și eu personal prilejul să mă întâlnesc cu unii pe care nu i-am văzut dinainte de plecarea mea din țară ori din lagărul din Iugoslavia sau dintr-o călătorie pe care am făcut-o cu mulți ani în urmă într-o altă țară a diasporei românești. Bucuria și încărcătura emoțională trăită atunci când te întâlnești cu un frate în Hristos după mulți ani de zile sunt greu de explicat și descris în cuvinte.

7

Tinerii participanți au ocazia, într-o ambianță duhovnicească, să întâlnească alți tineri cu care să înnoade prietenii ce urmează să țină o viață sau chiar să ducă la întemeierea de noi familii creștine.

8

Frați și surori, împreună cu slujitori ai Domnului din toate cele trei organizații, reușesc să-și așeze deoparte diferențele și să dovedească faptul că relația cu Mântuitorul și părtășia frățască a poporului lui Dumnezeu sunt mai importante decât apartenența la o anumită organizație. Cu ocazia acestor evenimente căutăm să uităm organizația din care facem parte și să conștientizăm doar faptul că suntem familia de credincioși născuți din nou și botezați cu Duhul Sfânt de Domnul Isus Hristos.

9

Ca președinte al Uniunii Bisericilor Penticostale Române din Statele Unite și Canada și în calitate de membru în Consiliul Pastoral al Convenției, trebuie să recunosc faptul că, într-adevăr, Convenția a fost un instrument puternic în mâna Marelui Stăpân prin care El, Domnul, a consolidat unitatea și respectul reciproc între organizații. De-a lungul anilor am reușit să dezvolt un respect profund față de colegii de slujire din Organizațiile Church of God și Assemblies of God. Consider o adevărată minune unitatea și părtășia noastră realizată de Duhul Sfânt, după toți acești ani de slujire în cadrul Convenției. Până și această diversitate spirituală cred că aduce slavă Celui ce ne-a mântuit și ne-a înfrățit.

Rugăciunea și dorința mea este ca și tânăra generație să descopere frumusețea și valoarea acestor evenimente, așa încât în anii ce urmează, până la venirea Domnului, toți penticostalii americani de etnie română să participe și să îmbogățească în fiecare an sărbătoarea Convenției. ■

Câteva **crâmpoie** din istorie

PRIMA ÎNTRUNIRE a frăției române penticostale din America și Canada a avut loc în Detroit, în 1 septembrie 1969. Atunci s-au pus bazele organizării Convenției Bisericilor Române Penticostale, iar fratele Petru Tivadar a fost ales președinte. De la această primă Convenție, an de an, frați de pretutindeni din diaspora se întorc în diferite orașe pentru părtășie și proslăvirea numelui lui Dumnezeu.

Astfel, în anul 2001, cea de-a 32-a Convenție a Bisericilor Penticostale Române din SUA și Canada se întoarce din nou la Detroit în intervalul 31 august – 2 septembrie, tema acestei Convenții fiind „Isus Hristos este Același, ieri, azi și în veci”. Anul acela a fost și un an cu surprize, dar condus de Dumnezeu cu o mână puternică. După un contract avut cu Eastern Michigan University (o sală splendidă), am fost informați cu câteva luni înainte de Convenție că nu ni se poate onora contractul din cauza unor conflicte de dată ce priveau începutul noului an universitar. Dumnezeu a deschis o altă posibilitate de a închiria o sală la COMPUWARE SPORTS ARENA, cu o capacitate de câteva mii de locuri.

Anul 2001 rămâne marcat în viața noastră, a tuturor, de atacul terorist din 11 septembrie, New York. M-am gândit de atunci de multe ori – dacă aceasta s-ar fi întâmplat doar cu câteva zile înainte, cea de-a 32-a Convenție

nu ar mai fi avut loc. Îi rămânem mulțumitori lui Dumnezeu pentru purtarea Lui de grijă. Un număr frumos de peste 3000 de frați și surori români de pretutindeni au participat la această Convenție. Organizarea și bunul mers al unei Convenții cer eforturi enorme, însă, cu ajutorul lui Dumnezeu și al fraților lucrători din metropola Detroit împreună cu frații lucrători de la biserica-gazdă „First Romanian Pentecostal Church”, lucrarea Convenției s-a sfârșit cu bine, acoperindu-se toate cheltuielile, iar plusul le-a fost donat celor în nevoie. Cea de-a 32-a Convenție a intrat în istorie, însă amintirile frumoase vor rămâne pentru restul vieții.

Timpul trece așa de repede, iar noi suntem acum în pragul celei de-a 50-a Convenții a Bisericilor Penticostale Române. Avem nădejdea că toate aceste părtășii au lăsat în urmă o creștere spirituală, o apropiere de Domnul și o legătură a Duhului printre frățietatea română din diaspora. Ne rugăm ca și la această Convenție prezența Duhului Sfânt să se simtă și să se manifeste, de ce nu, ca atunci, la Ziua Cinzecimii. ■

Amintirile frumoase vor rămâne pentru restul vieții.

Pastor PAVEL POP
Grace Romanian Pentecostal
Church
Springfield, Missouri

Convenția la Seattle

VASILE ANTEMIE

Pastor First Romanian Pentecostal Church

PENTRU PRIMA DATĂ am participat la Convenția Penticostală din 1990 în Portland și am fost impresionat să văd câteva mii de români credincioși adunați în același loc zidindu-I un altar Dumnezeului adevărat. De atunci am participat la aproape toate convențiile și în inima mea s-a înfiripat ideea că va veni vremea când prin ajutorul Domnului evenimentul va ajunge și în Seattle.

Comunitatea română penticostală din Seattle a organizat pentru prima dată cea de-a 33-a Convenție

Efectul organizării acestui eveniment l-am simțit în anii care au urmat...

a Românilor Penticostali din SUA și Canada, în toamna anului 2002. Este emoționant ca pe acest petic de pământ să vezi atâția români adunați sub același acoperiș, să simți unitatea și părtășia plutind în aer și să fii bucuros de naționalitatea ta. Din 30 august și până în 1 septembrie, sala Convenției din centrul orașului Seattle a găzduit peste 3500 de creștini penticostali din America și Canada, la care s-au mai alăturat români din România, Moldova, Germania, Austria, Irlanda și Australia.

Tema Convenției din 2002 a fost *Isus Hristos este Calea, Adevărul și Viața*. Îmi amintesc că înainte cu o zi de începerea Convenției aveam emoții mari, poate

cele mai mari din viața mea de slujitor. Îmi puneam întrebarea «Câți credincioși vor fi la Seattle, deoarece zona geografică mai îndepărtată ne dezavantajează?». Vineri seara, la prima slujbă, când am văzut în sala Convenției peste 2000 de credincioși, emoțiile s-au risipit și harul a început să umple locul acela. Cel mai memorabil timp pentru mine a fost slujba de duminică dimineața, când după predica fratelui Pavel Riviș Tipei au venit în față, pentru rugăciune și ungere cu untdelemn, peste 300 de persoane și mărturii de vindecare au fost depuse în următoarele zile în biserica noastră.

Evenimentul a fost organizat în colaborare cu biserica Philadelphia din Portland, iar acest lucru a adus o și mai mare unitate între biserici și frați. Efectul organizării acestui eveniment l-am simțit în anii care au urmat prin întărirea spirituală a bisericii noastre, prin adăugarea la poporul Domnului a altor membrii care s-au mutat în Seattle și creșterea dragostei de slujire în toate departamentele bisericii. Ce memorabil weekend petrecut în închinare cu frații români de pretutindeni! Exclamăm: «One Romanian Nation under God». Reușita acestei Convenții a convins Consiliul Pastoral al Convenției că și bisericele mai mici care au curajul și credința pot organiza cea mai mare sărbătoare a românilor creștini din diaspora. ■

AUTOR: Pastor Ghiță Rîțișan
PREȘEDINTE Agenția Penticostală de
Misiune Externă

ANALIZĂ

Puterea parteneriatului

*„... funia împletită în trei nu se rupe ușor”
(Eclesiastul 4:12)*

PE MĂSURĂ CE TRECE TIMPUL, societatea în care noi trăim devine tot mai complexă din toate punctele de vedere. Timpul în care oamenii puteau să trăiască oarecum mai independenți, fără să aibă prea multă nevoie unii de alții, a trecut de mult. Azi, oamenii, organizațiile, instituțiile ființează deja în contexte în care interacțiunea, conexiunile, parteneriatele sau colaborările sunt indispensabile. La fel stau lucrurile și în ceea ce privește misiunea externă. La începuturile misiunii moderne, dacă un misionar (sau o familie) pleca într-o altă parte a lumii, el avea la dispoziție, pentru a sluji, doar o minimă infrastructură. Nu vreau să spun că lucrarea misionară era mai ușoară atunci, ci că viața, în general, era mult mai simplă decât acum, așa că și în demersurile misionare erau implicate mai puține entități.

Azi doar ignoranții în ale misiunii mai pot crede că, pentru a face o lucrare misionară de calitate și de durată, este suficient să existe doar un om cu chemare și vreo câțiva care să îl susțină.

Recent am discutat cu unul dintre liderii WEC (organizație internațională care are sute de misionari), care era deschis pentru a lucra împreună cu noi în susținerea pe câmpul de misiune a lucrătorilor români în ceea ce privește purtarea de grijă pastorală. Printre altele, amintea de eșecul unui amplu proiect, trâmbițat în ultimele decenii pe la toate conferințele misionare din lume, proiectul *Back to Jerusalem*, al bisericilor din China! Potrivit acestui proiect, tinerele biserici din China urmau să trimită mii de misionari în tot spațiul geografic dintre China și Israel. Au plecat deja sute (poate mii, nimeni nu știe), dar nu a ajuns nimeni la Ierusalim încă. Cei mai mulți s-au întors deja acasă epuizați sau au eșuat prin țările Asiei Centrale. Entuziasmul singur nu a fost de ajuns ca să îi susțină pe câmpul de misiune. Lipsa pregătirii teologice și misiologice, necunoașterea limbilor de circulație internațională, problemele de sănătate, multe provocări legate de viză, neadaptarea culturală, lipsa unui suport financiar constant și multe alte probleme au dus la falimentul acestui proiect care părea atât de promițător.

Tocmai de aceea, noi, ca organizație (APME), am pus de la început un mare accent pe dezvoltarea unor parteneriate puternice, sănătoase și de durată cu multe alte organizații de misiune și, mai ales, cu multe biserici din țară și din diaspora, prin care să putem susține o lucrare de misiune de durată. Am declarat de la început că misiunea nu este a noastră, că misiunea este a lui Dumnezeu și că El dorește ca întreaga Biserică să fie implicată în marele proiect prin care El vrea să răscumpere prin Hristos, pentru Împărăția Lui veșnică, oameni din orice grup etnic.

zeci de biserici și organizații care au contribuit la formarea lor ca misionari și care contribuie și în prezent la lucrarea pe care o fac. Părinți, rude apropiate, prieteni, pastori, lideri de tineret, învățători de școală duminicală, profesori, lideri de misiune, contabili, secretari, casieri, consilieri, susținători în rugăciune, donatori, biserici din țară, biserici din diaspora, biserici de pe câmpul de misiune, organizații partenere de acasă, organizații de pe câmpul de misiune, toți aceștia și toate acestea au lăsat o puternică amprentă asupra fiecărui misionar care este azi pe

credincioși, biserici și organizații creștine.

Așadar, vreau să salut, și în acest material, parteneriatul deosebit de bun pe care îl avem, de la începuturile APME, cu Misiunea Genesis și cu DYM (Discover Your Mission), organizații românești care promovează în bisericele din SUA lucrarea pe care o fac misionarii români pretutindeni în lume. Misionarii sunt acolo, în țări mai mult sau mai puțin sigure, pot continua slujirea și datorită dumneavoastră, a celor implicați în coordonarea lucrării acestor organizații, și, desigur, datorită vouă, stimați credincioși care vă rugați și susțineți lucrarea de misiune externă.

Mulțumim, frate Uțu Tomuța pentru promovarea misionarilor APME prin Misiunea Genesis!

Un cunoscut proverb african spune: „Dacă vrei să ajungi repede, mergi singur. Dacă vrei să ajungi departe, mergeți împreună.” Vrem să ajungem departe, așa că am ales să mergem împreună! ■

„Dacă vrei să ajungi repede, mergi singur. Dacă vrei să ajungi departe, mergeți împreună.”

Dacă ar fi să mă gândesc la fiecare dintre cei peste 70 de misionari români, trimiși prin APME, în tot procesul de recrutare, pregătire, trimitere și susținere, ar fi sute de credincioși și

câmpul de misiune. Dincolo de lucrarea făcută de Duhul Sfânt (mântuire, sfințire, chemare, împuternicire), fiecare misionar este și produsul unui parteneriat complex care are loc între

AUTOR: Dr. Iosif Țon, pastor și scriitor
WEBSITE: www.iosifton.ro

O CONFERINȚĂ MISIONARĂ

PROVOCARE

ÎN ANUL 1981 AM FOST EXILAT din România și am venit în Statele Unite. Ne-am așezat în Wheaton, Il., și am preluat conducerea Societății Misionare Române (RMS, Romanian Missionary Society). Peter Deyneka, președinte la Slavic Gospel Association, mi-a devenit prieten și sfetnic principal. Într-o zi mi-a spus: „Ți-am aranjat să mergi la o conferință misionară în localitatea Edina, o suburbie a orașului Minneapolis.”

„Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit Eu pe voi.”

Când am auzit că merg la „o conferință”, mi-am imaginat că vor fi acolo delegați din diferite organizații, vor fi prelegeri, dezbateri, poate chiar și alegeri, adică tot ce se întâmplă de obicei la o conferință. Când am ajuns acolo, am văzut că este o biserică foarte mare, dar nu sunt „delegați”,

ci sunt doar membrii bisericii și un număr de vreo douăzeci de misionari ai acelei biserici pe toate continentele. Misionarii aceștia aveau mese așezate într-o sală mare, cu imagini de pe câmpul lor de misiune și cu broșuri și alte materiale care descriau lucrarea lor misionară. Mi s-a dat și mie o masă, pe care am așezat materiale de la societatea noastră misionară și din România și broșuri care explicau ce este RMS și cum pot ei ajuta financiar misiunea noastră. Am sosit acolo sâmbăta și urma să stăm o săptămână. Duminică dimineața a fost un program normal de biserică, dar predicator era unul dintre misionari, și el a vorbit despre importanța lucrării misionare a bisericii, făcută prin misionarii ei. În cadrul programului, alți doi misionari și-au prezentat lucrarea de pe câmpul lor de misiune. La serviciul de după-masă a fost tot așa. Toată săptămâna am avut adunări prin familii și în câteva seri au fost adunări cu biserica, tot despre misiune. Vorbitorul principal a

continuat să vorbească și la aceste adunări, și totul s-a încheiat solemn în duminica următoare, când vorbitorul principal a făcut apel pentru tinerii care vor să se dedice lucrării misionare.

Tot timpul acela am fost copleșit de evenimentul acela, numit de ei „conferință misionară”. Pentru mine nu era „conferință”. Dar, atunci, ce era acest eveniment? Mie îmi place să definesc clar lucrurile. Mai ales că urma să particip la asemenea conferințe misionare la biserici mari în toată America. Și mai ales că foarte curând am fost chemat să fiu vorbitorul principal la asemenea conferințe. Așadar, m-am întrebat: ce este o conferință misionară? Iată o biserică mare dintr-o suburbie cu oameni cu bună stare materială, care, o dată pe an, au în mijlocul lor misionari veniți de pe toate continentele, vorbindu-le despre sărăcia din acele țări și, mai ales, despre sărăcia spirituală din acele țări și despre nevoia lor disperată după adevărul Evangheliei. Și un vorbitor care le vorbește despre

faptul că tot întinericul spiritual din acele țări este o chemare pentru ei toți să le ducă lumina Domnului Isus, fie mergând ei ca misionari, fie contribuind substanțial cu banul lor la susținerea misionarilor și a diferitelor proiecte misionare.

Atunci, ce este o conferință misionară, pentru acești oameni veniți dintr-o suburbie americană? Iată cum am început să văd lucrurile. Timp de o săptămână, acești oameni sunt invadați

ne aduceți lumina și ajutorul! Este un eveniment tulburător! Este o provocare mișcătoare!

Atunci, dacă aceasta este o conferință misionară și eu sunt chemat să fiu vorbitorul principal, care este slujba mea? Ce trebuie să fac și să realizez eu? În primul rând eu trebuie să fac tulburarea! Să-i trezesc pe acești oameni la realitatea nevoilor din restul lumii și să le spun: „Este obligația voastră să le rezolvați!”

Care este slujba mea? În primul rând, eu trebuie să fac tulburarea! Să-i trezesc pe oameni la realitatea nevoilor din restul lumii și să le spun: „Este obligația voastră să le rezolvați!”

de misionari care vin să le tulbure liniștea, vorbindu-le despre nevoi spirituale și materiale și având curajul să le spună: „Toate aceste nevoi sunt obligația voastră! Dumnezeu vă cere să faceți din nevoile acestea obiectivul vostru și, dacă nu o faceți, El vă trage la răspundere!” Știu acum ce este o conferință misionară: este o invazie străină! Toate nevoile din restul lumii vă invadează și vă spun: voi trebuie să

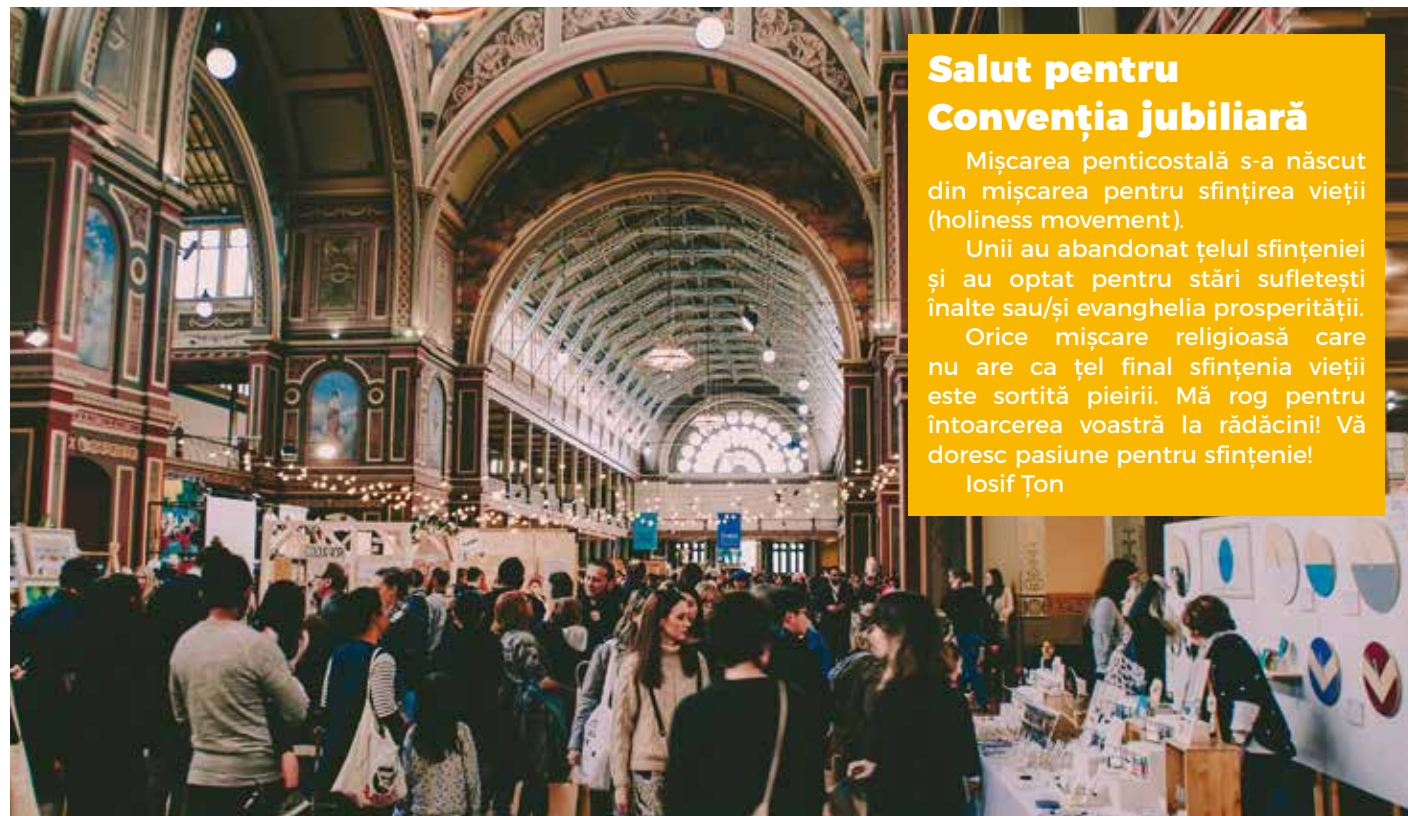
Într-o duminică dimineața, când mi-am început predica la o asemenea conferință, le-am spus tot ce am scris eu aici mai sus. Și le-am spus: slujba mea este să fac tulburarea voastră. Și dacă, la sfârșit, veți veni la mine și-mi veți spune: „Frate, ne-ai tulburat”, eu nu-mi voi cere scuze, ci voi exclama: „Slavă Domnului, am reușit!”

Nu uitam să le spun cât de grea este lucrarea misionară (o altă tulburare!),

dar le vorbeam atunci despre faptul că Dumnezeu a avut un singur Fiu și pe Acela L-a trimis ca Misionar la noi! Acum, Domnul Isus ne spune: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimite Eu pe voi.” Și le vorbeam de frumusețea jertfei de sine pentru ca alții să capete viața eternă!

Una dintre satisfacțiile mele acum, la această vârstă, este să întâlnesc oameni care îmi spun: „Frate, eu sunt astăzi misionar fiindcă în anul cutare ai fost la biserica noastră din... și m-ai tulburat profund și la apelul final am ieșit în față și mi-am dedicat viața pentru lucrarea misionară. Mulțumesc!”

Poate că acest articol va fi citit de un tânăr (tânără) român, care se scaldă în bogățiile Americii și prin acest articol îl tulbur atât de profund, încât el lasă totul și se dăruiește lucrării misionare. Nu-mi voi cere scuze, ci voi exclama încă o dată cu bucurie: „Slavă Ție, Doamne” că am mai reușit să aduc pe cineva la cea mai frumoasă viață care există: viața asemănătoare cu a Domnului Isus, viața de jertfă prin care duc altora veșnicia cu Dumnezeu și frumusețea vieții trăite încă aici, pe pământ în modul cel mai plener cu Dumnezeu. ■

Salut pentru Convenția jubiliară

Mișcarea penticostală s-a născut din mișcarea pentru sfințirea vieții (holiness movement).

Unii au abandonat țelul sfințeniei și au optat pentru stări sufletești înalte sau/și evanghelia prosperității.

Orice mișcare religioasă care nu are ca țel final sfințenia vieții este sortită pieirii. Mă rog pentru întoarcerea voastră la rădăcini! Vă doresc pasiune pentru sfințenie!

Iosif Țon

AUTOR: Ileana-Ina Hrișcă
DIRECTOR EXECUTIV al Centrului
Român de Studii Transculturale, Agigea,
Constanța, România

AȚIUNE

Promisiuni fără precedent!

David a zis oamenilor de lângă el: „Ce se va face acelaia care va omorî pe filisteanul acesta și va lua ocara deasupra lui Israel? Cine este filisteanul acesta, acest netăiat împrejmur, ca să ocărasească oștirea Dumnezeului celui Viu?” (1 Samuel 17:26)

CÂND DAVID A DECIS să lupte împotriva lui Goliat, oare ce l-a motivat cu adevărat? Saul tocmai făcuse niște promisiuni semnificative. Să fi fost atrăgătoare oferta financiară? Războinicului îi erau făgăduite niște bogății însemnate și chiar scutirea întregii sale familii de la plata dărilor (v. 25). Să fi cântărit greu oferta prestigiului de a se căsători cu fiica regelui? Și totuși, mai târziu, David ajunge să experimenteze greul acestui privilegiu și le spune slujitorilor lui Saul: „Credeți că este ușor să fi ginerele împăratului? Eu sunt un **om sărac** și **de puțină însemnătate**.” (1 Samuel 18:23)

David nu a ascuns realitatea statutului său. Ca **om sărac**, David putea fructifica oportunitatea de a scăpa de sărăcie, iar ca om **de**

puțină însemnătate, putea tânji după statutul de a fi parte din familia regală. Însă oferta aceasta cerea un preț care nu putea fi plătit de om, iar, în opinia lui Max Lucado, „oportunismul atrage mânia lui Dumnezeu.” David însă îl cunoștea pe Dumnezeu și Dumnezeu îi cunoștea inima.

Când a auzit blestemele rostite de Goliat împotriva poporului Israel, când a văzut că „toți cei din Israel au fugit dinaintea lui și i-a

apucat o mare frică” (v. 24), pe David l-a apucat o râvnă sfântă, bazată pe o promisiune. Determinarea lui David de a lupta împotriva uriașului nu a fost bazată pe oferta regală. Așa cum afirma Albert Einstein, „not everything that counts, can be counted; and not everything that's counted, truly counts!”

David a ales să lupte pentru Numele și renumele lui Dumnezeu, spunându-i filisteanului: „Eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor [...]. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele... și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu” (vv. 45-46). Deși nici nu avea vârsta de a intra în armată, David avea maturitatea duhovnicească să înțeleagă dimensiunea spirituală a luptei și importanța ca vestea despre măreția Dumnezeului pe care-L slujea să ajungă până la marginile pământului.

Steve Smith, într-un articol publicat în revista *Mission Frontiers*, pe tema *Revendicarea Promisiunii* afirmă că „vitejii lui David au învățat cum să învingă uriași, pentru că, atunci când David l-a ucis pe

David avea maturitatea duhovnicească să înțeleagă dimensiunea spirituală a luptei și importanța ca vestea despre măreția Dumnezeului pe care-L slujea să ajungă până la marginile pământului.

„Niciun plan de slujire, indiferent cât de eficiente sunt metodele, nu poate face față intimidării, fără a ne aminti promisiunile lui Dumnezeu.”

- Steve Smith

Goliat, David a creat un precedent. Acest precedent le-a oferit vitejilor nădejde și un model de a depăși problemele dificile. Dar, înainte să existe un astfel de precedent privind uciderea uriașilor, David, copilul cu părul bălai, când a luptat împotriva lui Goliat, s-a bazat doar pe promisiunea lui Dumnezeu.” Deși cunoscuse o robie aprigă timp de patru sute de ani, poporul Israel avea destin doar de biruitor. Iată de ce: „Domnul, Dumnezeu tău, va izgoni încetul cu încetul aceste neamuri dinaintea ta (...) le va da în mâna ta și le va pune cu totul pe fugă (...) pe împărații lor îi va da în mâinile tale și le vei șterge numele de sub ceruri”(Deuteronomul 7:22-24).

În etapa aceasta a istoriei misiunii, există lucrări în care unii dintre noi pășesc, nefiind motivați nici de suportul financiar pe care l-am putea primi, nici de titlul cu rezonanță pe care ni l-ar conferi pozițiile de conducere. Unele lucrări sunt atât de unice, încât nu avem nici precedente pentru a urma un anumit model de slujire, iar în fața noastră stau uriași și riscuri care intimidează. Însă, așa cum bine amintește autorul Steve Smith, „niciun plan de slujire, indiferent cât de eficiente sunt metodele, nu poate face față intimidării, fără a ne aminti promisiunile lui Dumnezeu.”

A fost o vreme în care David a luptat singur. A luptat cu leul, cu ursul, cu

Goliat și chiar cu Saul. Apoi, David s-a înconjurat de oameni puternici și a avut armate tot mai numeroase, alături de care a luptat în multe războaie ce le-a purtat.

A venit însă, un anotimp sensibil în viața acestui luptător. În răvna lui, din nou, „David s-a pogorât cu slujitorii lui și a luptat împotriva filistenilor” (2 Samuel 21:15). De data asta, lupta se ducea împotriva fiilor lui Rafa, uriași din satul lui Goliat și de teapa lui Goliat. Însă, în acest context, „David era obosit” (v. 15). Inamicul a profitat de situație, iar „Ișbi-Benon, unul din copiii lui Rafa, a voit să omoare pe David” (v. 16). Partenerii de luptă, vitejii lui David, au remarcat pericolul de moment și n-au ignorat o realitate care amenința întreaga împărăție pe termen lung. Astfel, „Abișai, fiul Teruiei, a venit în ajutorul lui David, a lovit pe filistean și l-a omorât. Atunci, oamenii lui David i-au jurat, zicând: «Să nu mai ieși cu noi la luptă, ca să nu stingi lumina lui Israel»” (2 Samuel 21:17). Acesta a fost momentul în care David a încetat să mai meargă la război, dar vitejii lui au continuat luptele și au învins pe toți uriașii din familia lui Rafa.

În lucrarea pe care am făcut-o la Centrul Român de Studii Transculturale în ultimii unsprezece ani, am avut de luptat cu mulți uriași, printre care și cu „Goliatul financiar”. În primii trei ani, au fost diverse situații în care m-am

văzut luptând singură, pentru că doar eu puteam înțelege promisiunile pe care Dumnezeu mi le făcuse pentru această lucrare. Apoi, au urmat ani în care am primit ajutor din partea multor „oșteni” care s-au alăturat în lupta pe care am avut-o de dus. Printre acești „oșteni” se numără și **Misiunea Genesis**, care, din anul 2011, de când ne-a cunoscut, a reușit, periodic, să sponsorizeze câțiva studenți, anumite călătorii de misiune și să contribuie la unele proiecte ale școlii. Domnul să le răsplătească tuturor celor ce au dăruit. Însă școala de misiune se află la o etapă la care are nevoie de viteji, care să lupte pentru viziunea de instruire a candidaților la misiune. Avem nevoie de parteneriate fără precedent și de „promisiuni prin credință” fără precedent. Dacă David era obosit și de luptă, și de bătrânețe, un director de școală ajunge să fie obosit și de sarcinile erodante pe care le are de îndeplinit; un director de școală nu este ocolit de probleme de sănătate sau de circumstanțe de familie care nu-i permit să mai „iasă la luptă”, să mai călătorească în America, să mai facă strângere de fonduri...

Uneori, mă întreb și eu ca David: „Cine-mi va da să beau apă din fântâna de la poarta Betleemului?” (2 Samuel 23:15) Îmi rămâne nădejdea că Dumnezeu ne va da apă (resurse) chiar și din stâncă, pentru că fiecare curcubeu ne amintește de promisiunile Sale. Dar, când ai viteji care sunt gata „să treacă prin tabăra filistenilor” pentru nevoia lucrării pe care o reprezintă, capeti stabilitate, te simți susținut și devii mai eficient în luptă. „Căci ajutorul dat de darurile acestora nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu.” (2 Corinteni 9:12) ■

A fost o vreme în care David a luptat singur. A luptat cu leul, cu ursul, cu Goliat și chiar cu Saul. Apoi, David s-a înconjurat de oameni puternici și a avut armate tot mai numeroase, alături de care a luptat în multe războaie ce le-a purtat.

Rugăciunea în ascuns – o temelie tare

Când doream să descopăr cum aș putea să mă rog într-un mod eficient, un duhovnic mi-a spus: „Vorbește cu Dumnezeu ca și cum ai vorbi cu cel mai bun prieten”. Acest sfat a condus vorbirea mea lăuntrică cu Dumnezeu la un nivel în care nu am mai fost concentrată pe cuvinte, ci pe conexiunea în rugăciune pe care am avut-o în acele momente.

UNII OAMENI SIMT CĂ NU SE POT RUGA deoarece nu știu cum să-I vorbească lui Dumnezeu, neștiind ce să spună. Însă Dumnezeu ascultă mai degrabă glasul inimilor noastre decât cuvintele pe care le rostim cu buzele, atunci când ne rugăm. *Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.* (1 Samuel 16:7) Cuvintele rostite sunt fără însemnătate în comparație cu simțămintele noastre cele mai adânci manifestate în conversația cu Dumnezeu.

Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.

(Matei 6:6)

În acest verset, Isus ne învață că putem să comunicăm cu Dumnezeu mai bine când nu sunt alții de față. Adesea, însuși Domnul Isus se retrăgea din mulțimi și își lua timp să se roage singur. Însă rugăciunea în ascuns nu este limitată la o cămăruță închisă. Poți face rugăciuni „în ascuns” în timp ce mergi spre locul de muncă, când faci o prăjitură, în timp ce rezolvi treburile casei sau când participi la o întâlnire de afaceri. Nu există loc unde să nu putem trimite un mesaj către Tatăl de Sus, deoarece rugăciunea este vorbirea inimii.

Sunt multe lucruri în viața și în inima noastră pe care nu le putem discuta sau nu le putem împărtăși nici cu cei mai buni prieteni. Nu tot așa este cu Isus. Putem și trebuie să ne deschidem inimile în mod intim. El știe și înțelege sentimentele noastre cele mai profunde: bucuriile, slăbiciunile, păcatele – toate Îi sunt cunoscute.

Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem, dar, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.

(Evrei 4:15-16)

Ești îndurerată sau îngrijorată? Roagă-te! Fiecare problemă personală care apasă ca o povară pe inima ta poate fi adusă înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune particulară. Rugăciunea ne aduce în prezența Sa, unde harul Lui ne este oferit pe măsura nevoilor noastre.

Când implicăm rugăciunea în experiențele noastre personale, descoperim o putere care poate schimba împrejurările, rezolva problemele și transforma viața noastră. Isus a promis: *De aceea vă spun că*

**Când implicăm
rugăciunea în
experiențele
noastre
personale,
descoperim
o putere care
poate schimba
împrejurările.**

---

orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea (Marcu 11:24).

În metropole în care există hidrocentrale electrice, operatorii mânuiesc întrerupătoare uriașe care deschid curentul pentru orașe întregi și pun în mișcare fabrici. Puterea este acolo, dar cineva trebuie să apese pe întrerupător pentru a face contact. Când circuitul este astfel complet, energia curge neîmpiedicată.

Rugăciunea poate fi înțeleasă ca felul omului de a completa circuitul, așa încât puterea lui Dumnezeu să curgă în viața lui și să facă pentru el ceea ce omenescul slab, neajutorat și păcătos, nu poate niciodată să facă singur. Rugăciunea este butonul pe care noi îl folosim pentru a porni sau a opri comunicarea

cu Dumnezeu. Dumnezeu dorește să ținem contactul deschis, ca puterea să curgă fără întrerupere în viața noastră, aducând binecuvântări, ceea ce nu putem niciodată face prin noi înșine. Apostolul Pavel ne sfătuiește să păstrăm contactul deschis și să lăsăm puterea să curgă, îndemnându-ne: *Rugați-vă neîncetat* (1 Tesaloniceni 5:17).

Când ne rugăm în public sau în particular, poate dorim să urmărim modelul rugăciunii dat de Domnul Hristos: *Iată, dar, cum trebuie să vă rugați: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; și nu ne duce în*

ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este Împărăția și puterea și slava în veci. Amin!” (Matei 6:9-13)

Potrivit cu acest model de rugăciune, trebuie să venim la Dumnezeu ca niște copii, adresându-ne Lui ca Tatăl al nostru și dându-I respectul cuvenit. Haideți să ne rugăm ca voia Lui să se facă în inimile noastre, pe acest pământ ca și în Cer. Să ne rugăm ca Isus să vină curând, să-și stabilească împărăția iubirii pe pământ. Să recunoaștem că toate darurile bune vin de la Dumnezeu și să-I mulțumim pentru aceste binecuvântări. Haideți să-I cerem iertare pentru păcatele noastre și să recunoaștem că puterea noastră de a ne împotrivi păcatului vine de la Dumnezeu. Această rugăciune-model se încheie cu adorarea Tatălui, un bun exemplu de urmat și în viața noastră.

Domnul să asculte orice rugăciune venită dintr-o inimă plină de recunoștință, iar „cămăruța” inimii noastre să fie întotdeauna pregătită pentru a primi răspunsuri din partea Lui, trăindu-ne viața pe temelia tare care este Hristos! ■

Rugăciunea este butonul pe care noi îl folosim pentru a porni sau a opri comunicarea cu Dumnezeu. Dumnezeu dorește să ținem contactul deschis.

AUTOR: Teo Scorte
MEMBRU FONDATOR Pastor de tineret,
 biserica Philadelphia Chicago și
 Church of God Romanian Teritorial Youth
 Director

The **75th** Romanian Pentecostal Convention

IT IS HARD TO BELIEVE we are celebrating the 50th Romanian Pentecostal Convention. What started out as a small Romanian immigrant community, has now blossomed into a large, vibrant community that includes 1st and 2nd generation Romanian-Americans. The demographics of the Romanian American church today, is very different from that of the Romanian church which celebrated the 1st Romanian Pentecostal Convention. 50 years is a great milestone that some predicted would never come to fruition. The Romanian church will never make it, they said. Well, 50 years later here we are.

As we celebrate the past, and thank God for 50 years of blessing over our community, the question of our community's future still lingers. Will there be a 75th Romanian Pentecostal Convention? Will we make it? I hope to be able to answer that question in a few short paragraphs.

The simple answer is: Yes! Of course, we will make it. However, that shouldn't be the question that preoccupies our mind. Making it another 25 years won't be hard. Israel made it to the Promised Land. They lost everyone along the way (with the exception of Kaleb and Joshua), but they made it! The more important question is this: What type of Romanian Pentecostal Church Community will we find in 25 years? Will it be a thriving, healthy community? Or will it be a community on the decline.

We are not the first, and certainly not the last immigrant community to come upon the shores of this great nation. Most all immigrant communities have been assimilated into the fabric of American Culture by the 3rd and 4th generations. If it is the "Romanian" in our name that we are attempting to preserve, then we are sure to fail. The most powerful attribute our community has is not our culture. It is not our country of origin. It is our Faith. It is our foundation in Jesus Christ that unites us.

If our churches become museums, where we simply gather to marvel and remember what God used to do, and how it "used to be". If they become a time capsule for those wanting to preserve the Romanian Church they left back home (which doesn't even exist back home anymore), then we are sure to fail. However, if our churches continue to be gathering places where our kids, our sons and daughters can find God. Where they can experience the work of the Holy Spirit. Where they can serve and minister with the gifts and abilities bestowed upon them by their creator. Then we are sure to thrive. Today we are the Romanian-American Pentecostal Church. Tomorrow we will be the American-Romanian Pentecostal Church. What really matters, is that 25 years from now we continue to be The Church!

If we can do that, if that is our goal and focus, then I look forward to seeing you at the 75th Romanian Pentecostal Convention! ■

Will there be a 75th Romanian Pentecostal Convention? Will we make it? The simple answer is: Yes! Of course, we will make it.

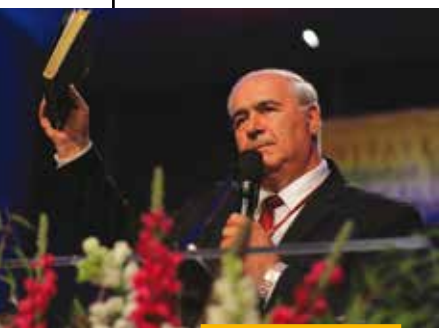

A 47-A CONVENȚIE A BISERICILOR Penticostale Române din SUA și Canada, 4-7 septembrie 2015

UN GRUP DE FRAȚI DIN DETROIT, Chicago și Kitchener-Canada s-au unit și în 1969 la Detroit au organizat prima Convenție Română Penticostală din America și Canada. Au ales ca președinte pe pastorul bisericii, Petru Tivadar. La început a fost un număr mic de credincioși, dar, de la această dată, credincioși români penticostali din America și Canada se întâlnesc în fiecare an. Îmi amintesc de anul 1980 când la Convenția de la Chicago doar cinci biserici au fost reprezentate. În acei ani cazarea se făcea în familiile credincioșilor și aveam bucuria să ne cunoaștem, să avem părtășie și să fim cuprinși de spiritul dragostei creștine, Convenția era înălțătoare.

În fiecare an numărul credincioșilor și al bisericilor a crescut. După cele 19 Convenții care au fost pe coasta de est, în anul 1988 Convenția s-a mutat pe coasta de vest, fiind organizată de Biserica Philadelphia din Portland OR, continuând și în alte orașe ale Americii.

Anii au trecut repede și în 2014 ne-a fost încredințată organizarea celei de-a 47-a Convenții a Bisericilor Române Penticostale din SUA și Canada. Biserica Aleluia Romanian Penticostal Church of God a primit cu bucurie și conducerea bisericii, împreună cu membrii ei, și-a asumat responsabilitatea Convenției. (Biserica Aleluia s-a format în anul 1937).

Gabriel Fazecaș

A urmat un timp de rugăciune ca această lucrare măreață să fie sub binecuvântarea Domnului. Slăvit să fie Numele Lui! Locul ales a fost Detroit Cobo Center Convention, renovat recent, cu o capacitate de 4500 de locuri, săli pentru seminare, anexe și holuri foarte mari unde frații, surorile și tinerii au petrecut timp de părtășie până după miezul nopții.

Tema Convenției a fost *Divinitatea Cuvântului lui Dumnezeu*, inspirată din 1 Petru 1:25. Formațiile muzicale ale Bisericii Aleluia împreună cu frați și surori din bisericile locale din Chicago au format corul mixt al Convenției, corul de tineri, fanfara Convenției, care împreună cu alte grupuri vocale au glorificat Numele Domnului într-un mod înălțător prin cântările lor de laudă.

Mesajele și predicile fraților pastori, inspirați din CUVÂNTUL DIVIN și sub călăuzirea DUHULUI, au fost o hrană spirituală bogată. La încheierea Convenției, a urmat părtășia de la parc! Am avut o părtășie plăcută, în jurul unui picnic bogat! Îi mulțumim lui Dumnezeu care a binecuvântat comunitatea română penticostală din USA și Canada. Glorie Domnului!

În numele Bisericii Aleluia, le mulțumim tuturor pentru rugăciune și implicare!

Al vostru frate, Gabriel Fazecaș,
Pastor coordonator,
Biserica Aleluia, Detroit ■

The Binding Of Isaac – United Against The Self, Embracing The Cross

Deacon Daniel Druhora,
Emanuel Church of God,
Anaheim CA

REMBRANDT (1606–1669),
Sacrifice of Isaac, 1635, painting,
oil on canvas, [Public domain],
via Wikimedia Commons,
URL=https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Rembrandt_Abraham_en_Isaac_1634.jpg

The late Christian thinker René Girard developed a bold synthesis, which relates sacrifice, the place of desire in human society, and the revelatory value of the Bible. He believes there is a stereotypical pattern, in which a crisis is perceived as an undifferentiated collection of social ills (although its cause may in fact be physical), some set of crimes is taken to be the cause of the crisis, and a marginal person or group becomes the culprit, the scapegoat against which social violence is released. In "Violence and the Sacred," Girard argues forcefully for the universality of this fundamental cultural force: "All religious rituals spring from the surrogate victim, and all the great institutions of mankind, both secular and religious, spring from ritual...

IT COULD HARDLY BE OTHERWISE, for the working basis of human thought, the process of 'symbolization,' is rooted in the surrogate victim." Girard fortifies his analysis with a discussion of desire, which he understands to be flawed from the outset. The seed of destruction within desire is that it is "mimetic:" one imitates a model, whose passions can never be one's own, and therefore the model is at one and the same time a rival. We want what our neighbor possesses, and the more our neighbor desires his possession, the more we desire it. Mimetic desire is part of our carnal, human nature and a constant threat to the very existence of society because its natural conclusion is the displacement, or better yet, the destruction of the other who is both model and rival. The desire to have what the other has, a basic, human passion, is the root of violence: it is both ineluctable and incompatible with the existence of human culture. Human culture, in this almost Augustinian understanding, is devoted to the perpetual suppression of its actual origins in collective violence.

Sacrifice then becomes the primary symptom of communal violence and, at the same time, the means by which society attempts to conceal and avert violence. The

violence of society is assigned to a person or animal who then becomes the sacrificial victim. The ritual act of killing that victim both restrains and alleviates the communal violence at its root. It is the reason why revolutions always end in executions and wars always end in genocide. But, if that is so, we should ask ourselves how we can become aware of this cultural mendacity. There must be a force which counteracts the primordial deceit of culture, one which lays bare the lie we perpetuate with the force of revelation. That force, is the Bible.

A treasure chest of poetic imagery, the Bible reveals the first instance of true self-sacrifice in the Binding of Isaac. For to sacrifice one's self is not the same as to sacrifice one's life. There is a world of difference between the two.

The human story includes many chapters of heroic sacrifice. Every generation has had its martyrs who gave their lives for their faith, for their homeland, and for virtually every cause under the sun. We may never fully understand all reasoning behind it. For some it was an act of desperation. To them, their lives were not worth living unless a certain objective could be attained. Others believed that their deed would be richly rewarded in the hereafter, so they

readily exchanged the temporal benefits of physical life for the soul's eternal gain. Finally, there were those for whom their cause had grown to be more significant to them than their lives. They had come to so completely identify with a certain goal that it became more integral to their "self" than their existence as individuals. By and large, the martyr is sacrificing his or her life, but not his or her self. Indeed, he is sacrificing his physical life for the sake of his self, whether it is for the sake of the self projected by his obsession, the spiritual self of his immortal soul, or a broader, universal "self" he has come to identify with. Ultimately, his is a selfish act; "selfish" in the most positive and altruistic sense of the word - here is an individual who has succeeded in transcending the narrow, material definition of "self" which dominates in our corporeal world but selfish nonetheless.

Mimetic desire is part of our carnal, human nature and a constant threat to the very existence of society because its natural conclusion is the displacement, or better yet, the destruction of the other who is both model and rival.

To understand the selfishness of Abraham we must see him as a man with a mission. A mission more important to him than his own life. For many years he agonized over the brutal fact that there was no heir to this mission, that his work of bringing the beliefs and ethics of the One True God to a pagan world would cease with his passing. Then, came the divine promise, miraculously, at the age of 100, he will have a son, out of whom will stem the people of Israel. "Thou shalt call his name Isaac," God said, "and I will establish my covenant with him for an everlasting covenant, and with his seed after him." (Genesis 17:19 KJV).

Then, God tells him to destroy it all. When Abraham binds Isaac upon the altar, it was not in the service of any calling or cause. In fact, it ran contrary to everything he believed in and taught, to everything he had sacrificed his life for, to everything God Himself had told him. He could see no reason, no purpose for his act. Every element of his self cried out against it - his material self, his spiritual self, his transcendent, altruistic self. But he did it. Why? Because he possessed an unshakable trust in God.

In this fashion, Abraham becomes a pioneer of self-sacrifice. Before Abraham, the self was inviolable territory. Man could enlighten the self's priorities, he could even broaden and subliminate it, but he could not supersede it. Indeed, how could he? As a creature of free choice, man's every act stems from within, his every deed has a motive, conscious or otherwise, and his every motive has a rationale; a reason why it is beneficial to his own existence. So how could he be motivated to annihilate his own self? The instinct to preserve and enhance one's self is the source and objective of a creature's every drive and desire. Man could no more transcend it than lift himself up by pulling on the hair of his own head.

Abraham sacrificed his self for the sake of something beyond the scope of the most transcendent of identities - to be one with God's will. Had he not

done so, no other act of self-sacrifice, previous or subsequent, of his own or of his descendants could be presumed to be of any "substance," to be anything more than a product of the self. But when Abraham bound Isaac upon the altar, the heavenly voice proclaimed: "Now I know that you fear God." (Gen. 22:12) In other words, now I know that the will of God supersedes even your most basic instincts. Now I know that all your deeds, including those which could be explained as self-motivated, are, in essence, driven by the desire to serve your Creator. Now I know that your entire life was of true, selfless substance. The Peshitta version translates the proclamation as: "Now I have made known" (Peshitta Version of Gen 22:12). "Now I know" is not as "I did not know before" but rather are "making it known" so that future generations may know. A model. If Abraham could only witness the extraordinary fulfillment of the model in the cross, he surely would have said: "Now I know."

So, when we speak of The Binding of Isaac, we must also speak of the Gospel of Christ Jesus. Of the countless

multitude who died bearing witness to it, of the many millions who lived for its sake. Their sacrifices, great or petty, earth-shattering or every day, may, on the surface, seem but the outgrowth of their personal beliefs and aspirations - commendable and extraordinary, but only the fulfillment of an individual soul's identity. The Cross revealed them to be so much more than that. For if Abraham bequeathed to his descendants the essence of Jewishness: that at the core of one's very being lies not the self but one's commitment to God, Christ bequeathed to us the essence of The Father, and of our identity in Him. "That they all may be one; as thou, Father, art in me, and I in thee, that they also may be one in us: that the world may believe that thou hast sent me (John 17:21 KJV). Notice that we have come full circle from "that **it will be made known** that you fear God" in Genesis 22:2 to "that the world may believe" πιστεύω, pisteuō "**have faith in.**" If Abraham loses his self in the Binding of Isaac, the self, traveling through the ages, finds a home in the heart of the Father at The Cross. Violence ends, conflict ends. We cannot be one in Him if we still live in the cycle of mimetic rivalry as nations, as communities, as churches, as families, as individuals. The Cross, once fully embraced, puts an end to mimetic desire and is the only solution to the snowball effect of the violence spurred by mimetic rivalry.

Our world is unabashedly egotistic. Believe in your "self" and you will be unstoppable is the anthem of this coming generation. In this dictatorship of the self, and all the "selfies" that come with it, there is very little room left for community, for brotherhood, for sacrifice. Evolutionary theorists have traditionally focused on competition and the ruthlessness of natural selection, **A treasure chest of poetic imagery, the Bible reveals the first instance of true self-sacrifice in the Binding of Isaac. For to sacrifice one's self is not the same as to sacrifice one's life.**

[continua la p. 42 >>>](#)

but often they have failed to consider a critical fact: that humans could not have survived in nature without the charity and social reciprocity of a group. Interesting to note that worldwide, the aftermath of natural disasters is typically characterized by heroism and a sharing of resources – within the affected community and in others farther way – not selfish panics. During the terrorist attacks of 9/11, for example, there were no accounts of people being trampled rushing out of the World Trade Center towers; rather, those who needed assistance descending were cared for and ushered by the arms of their fellow man. The same occurred after the earthquake, tsunami and nuclear meltdown in Japan in 2011. Life is a gift, we like to say, but we so often fall in love with the gift more than with the giver. Here is also the central test of Abraham. Can Abraham love God (the giver) more than he loves his only son (the gift)? It fancied God's heart to find out. A former professor of mine and literary critic Raimonda Modiano writes that gift and sacrifice are two interdependent economies. They are both "recuperative economies" in that they "can convert loss into gain". This interdependency, she points out, can help someone move in "faith" beyond the "trap" or "hall of mirrors with no way out." To move beyond the "hall of mirrors" where we see nothing but our egos staring back at us, one has to sacrifice what is most dear to us – nothing less than our very own selves. Do we want to be truly united as the Son and the Father are? Then, we must put Isaac on the altar. ■

To understand the selfishness of Abraham we must see him as a man with a mission. A mission more important to him than his own life. For many years he agonized over the brutal fact that there was no heir to this mission, that his work of bringing the beliefs and ethics of the One True God to a pagan world would cease with his passing.

Convenția anului 2009

Pastor Alin Bob

În perioada 4-7 septembrie 2009, la Sacramento a avut loc cea de-a 41-a Convenție Română Penticostală din SUA și Canada. Biserica Română Penticostală Emanuel din Sacramento, păstorită de pastor Alin Bob, a organizat acest eveniment care este considerat cel mai important eveniment românesc din diaspora, la Sacramento participând peste 3000 de persoane.

Tema Convenției din acest an a fost: „Înflăcărează darul care este în tine!”

Atmosfera de sărbătoare a fost înviorată de prezența Domnului. Cântările formațiilor muzicale reunite și ale tinerilor au proslăvit Numele Domnului Isus, iar mesajele biblice au culminat cu rugăciuni speciale pentru bolnavi, tineret și de rededecare, înflăcărând adunarea prin rugăciuni în comun prelungite. Harul lui Dumnezeu s-a manifestat prin botezuri cu Duhul Sfânt și chiar vindecări pe care unii le-au mărturisit păstorilor.

Cuvântul lui Dumnezeu a fost transmis prin păstorii: Valer Brâncovan, Florin Cîmpean, Beni Zăgrean, Petru Lascău, Leonard Semenea, Nelu Prunean, Cornel Avram, Lazăr Gog și Cristian Ionescu. Alți păstori au prezentat diverse puncte din program, îndemnuri la rugăciune sau au adus salutări.

Pe lângă slujbele divine, sâmbătă dimineața au avut loc diferite conferințe tematice, cum ar fi: Seminar pentru Misiune, cu participarea unor misionari români din Afganistan și Mozambic; Seminar pentru învățătorii de Școală Duminicală, cu invitați speciali din România; Concursul Biblic pentru tineret, cu subiecte din epistolele lui Pavel către TIMOTEI și TIT și ai cărui câștigători au fost premiați în cadrul programului Convenției; Conferința pentru familii prezentată de pastorul Petru Lascău, și un Concert de muzică creștină.

Părtășia a continuat luni la parc cu un picnic la care au participat peste 2000 de persoane.

Tot la această Convenție s-a lansat pentru prima dată o carte cu informațiile bisericilor penticostale române din Statele Unite și Canada, conținând peste 700 de fotografii, adrese, scurt istoric al formării acestor biserici, modul de organizare și afilierea acestor biserici, istoric și fotografii despre Convențiile Penticostale de la începuturi până azi, principalele organizații penticostale la care sunt afiliate bisericile române, activități ale diverselor misiuni însoțite de poze și informații. Acest Catalog al Misiunilor și Bisericilor Penticostale cu 140 de pagini se intitulează „O carte de aducere aminte” și poate fi comandat online la website-ul: <http://www.emmanuel-church.com>

Pastor Vasile Palincaș

ANUL 2003 A ADUS BISERICII Penticostale „Elim” Hollywood, Florida onoarea de a găzdui Convenția Bisericilor Penticostale Române din SUA și Canada. Adunarea era păstorită, în timpul acela, de fratele Vasile Palincaș. Biserica Penticostală Elim, o comunitate relativ mică, dar mare în dragoste și spirit de sacrificiu, a organizat evenimentul cel mai important al anului, pentru adunările noastre, cu grijă și multă dăruire. Plajele atrăgătoare ale Hollywood-ului și soarele fierbinte de Florida au făcut „concurență” serioasă serviciilor divine, dar în final binecuvântarea Domnului Dumnezeului nostru a fost revărsată din plin peste participanții ce se închinau Domnului în sesiunile Convenției.

Prezența fraților a fost excepțională, dacă avem în vedere numărul mic al credincioșilor din zonă, mai bine de 2200 de oaspeți. Noi credem că Dumnezeu a însoțit vestirea Evangheliei cu Duhul Său, așa încât „ecourile” venite după încheierea lucrărilor Convenției au adus fericire inimilor noastre. Domnul nostru Isus Hristos să fie glorificat pentru toate lucrurile.

Privim cu speranță în viitor, rugându-ne Domnului și Stăpânului nostru să binecuvânteze viitoarele Convenții ale Bisericilor Penticostale Române și Îl implorăm pe Dumnezeu, Tatăl nostru, să facă din cea de-a cincizecea întâlnire a fraților români o sărbătoare a CINZECIMII.

Trei trepte
ale drumului
spre succes:

**aspirație,
inspirație și
transpirație**

EXODUL MARE DE CREȘTINI români stabiliți în diaspora, în SUA, Canada, Australia sau orice alt colț al lumii a determinat un fenomen benefic, și anume formarea de comunități creștine cu scopul de a se cunoaște mai bine și pentru a putea continua să-L slujească pe Dumnezeu.

Acesta este unul dintre motivele pentru care, în urmă cu 50 de ani, comunitatea penticostală română din SUA și Canada a organizat prima Convenție. Au trecut 50 de ani în care, la fiecare Convenție pregătită de diferite biserici, din diferite state, au fost binecuvântate de Dumnezeu într-un mod deosebit.

La baza acestei reușite a fost aspirația pe care creștinii de atunci au avut-o, inspirație avută din partea lui Dumnezeu și munca neobosită a fiecărei biserici organizatoare. În toți acești ani, s-a putut vedea cum fiecare biserică organizatoare a pus suflet pentru ca reușitele să fie tot

mai bune. Acum, la cea de-a 50-a Convenție a Bisericilor Penticostale, se pune o piatră de aducere aminte. Cu siguranță va rămâne pentru totdeauna un eveniment de reper în analele istoriei penticostale.

Felicitări tuturor celor care au organizat aceste convenții, tuturor participanților și în mod special acum, la ceas aniversar, dorim multe binecuvântări Bisericii Române Emanuel din Anaheim, California, felicitări pastorului dr. Lazăr Gog și pastorului dr. Dorin Druhora și familiilor lor.

Pastor Tomuța Simion
Biserica Penticostală BETANIA, Arad

Societatea Misionară Română

50 de ani de slujire

Dr. Livius Percy

Este greu să condensezi 50 de ani de istorie și lucrare în doar câteva paragrafe. Acum ne uităm înapoi și îi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru că ne-a purtat de grijă în toți acești ani. Ceea ce a fost un vis în 1968 a devenit realitate și a depășit așteptările fondatorilor.

LA ÎNCEPUTUL ANULUI 1968, un grup de 24 români și americani, reuniți din inițiativa dr. Petru Trutza, s-au întrunit în Chicago pentru a pune bazele Societății Misionare Române. Probabil că multe nume ale fondatorilor vă sunt cunoscute: George Feștian, Maurice Blanchard, Fritz Boetiger, Aron Cionca, George Crișan, Mike Delamarian, Steve Dan Sr., Steve Dan Jr., Ted Faur, Bernard Kruse, George Lazarus, James Mosteller, Paul Onica, Cornel Pascu, Dănilă Pascu, Pitt Popovici, Alexa Popovici, Valentin Popovici, Fred Raft, Steve Radin, Boris Rock, Ștefan Talpesh, Ignat Vidu, George Zivku.

Dr. Petru Trutza, fondatorul și primul președinte al Societății Misionare Române, a fost profesor la Seminarul Teologic Baptist din București în perioada interbelică și a imigrat în SUA împreună cu soția sa, Earl Trutza, care a predat, de asemenea, la Seminar. Inima i-a rămas legată de România și de aceea a dorit să facă ceva pentru poporul său, izolat după Cortina de fier.

Lucrarea SMR a început în 1968 cu programe de radio transmise pe unde scurte prin HCJB¹, din Quito, Ecuador. În afară de programe de radio, au fost trimise în România Biblii și au fost tipărite câteva cărți care puteau fi introduse doar pe ascuns în țară. Lucrarea s-a bazat pe voluntari care au dăruit timpul și energia lor – menționez doar o parte

din ei: George Feștian, Denis Blazs, Maria și Hortenzia Mocuța, Aron Cionca, Paul Onica, Walter Fălcușan, George Lazarus, Peter Matcău și alții.

Dr. Petru Trutza a condus Societatea Misionară Română din 1968 până în 1982, când s-a pensionat și Bordul de directori l-a ales ca președinte pe dr. Iosif Țon, care a venit din România în toamna anului 1981.

Dr. Iosif Țon a cunoscut foarte bine nevoile Bisericii din România și de aceea a lărgit orizontul lucrării misiunii. Până în 1990 principalele lucrări ale SMR au fost pregătirea programelor de radio transmise prin HCJB, apoi prin Europa Liberă și BBC, și producerea cărților necesare pentru pregătirea de predicatori și lucrători pentru bisericile din România.

Dr. Iosif Țon a atras la sediul SMR din Wheaton un grup de colaboratori talentați și dedicați lucrării din România – George Hancock-Stefan, Petru și Rodica Lascău, Cornel Bucur, Daniela Lighezan, John Tipei, Doris Laurențiu, Mariana Tomuța și alții care au lucrat, în principal, în domeniul literaturii și al programelor de radio.

În Bordul de directori ai SMR au servit în cursul anilor George Feștian, Alex Balci jr., Lucian Sezonov, Steve Dan, Ruth Dan, John Cionca, Daniel Mercaldo, Sam Friend, Bob Lowman, Cristi Chirla, Valentin Hossu, Darrel Anderson, George Hancock-Stefan.

Odată cu căderea comunismului a devenit posibil să fie inițiate direcții noi de lucrare în România.

În primele zile ale anului 1990, cărțile care au fost traduse în Wheaton și tipărite în Olanda au fost transportate legal în România, pentru a fi folosite în Seminarele din țară. A fost înființată **Editura Cartea Creștină** și astfel lucrarea de traducere, editare și tipărire a fost transferată din SUA în România. Din 1990 încoace au fost tipărite mai mult de 200 de cărți din domenii diferite – teologie, formare spirituală, apologetică, familie.

În 1990 a fost înființat **Institutul Biblic Emanuel**, în parteneriat cu Biserica Baptistă Emanuel din Oradea. Prima promoție de absolvenți a inclus tineri din România și din Republica Moldova. În anii care au urmat au

Dr. Petru Trutza, fondatorul și primul președinte al Societății Misionare Române

Membrii fondatori ai Societății Misionare Române (1968)

fost, de asemenea, absolvenți din Ucraina și din Rusia. Absolvenții din Moldova și Ucraina au preluat modelul școlii din România și au înființat la Chișinău **Colegiul Teologic**, iar la Cernăuți, **Institutul Biblic Timotei**.

În 1993, la inițiativa Societății Misionare Române, în colaborare cu HCJB și Alianța Evanghelică din România, a fost înființată rețeaua de stații de **Radio Vocea Evangheliei**. S-a început la Suceava, apoi la București, Cluj, Timișoara, Oradea, Sibiu, Brașov, Constanța; în prezent, Radio Vocea Evangheliei este transmis atât pe undele radio cât și pe internet, așa încât românii de pretutindeni pot asculta mesajul Evangheliei.

SMR a văzut nevoi urgente în România – copii orfani sau abandonati, familii sărace care au nevoie să fie ajutate. Pentru a răspunde acestor nevoi a fost înființată **Fundația Barnaba**, care se ocupă de copii din orfelinate de stat, copii din familii sărace, familii în nevoie atât din biserici, cât și din afara lor.

Tot în perioada de după 1990 au fost sprijinite numeroase lucrări de construcții sau renovări de clădiri ale bisericilor din țară și au fost ajutați numeroși păstori și misionari care lucrează în regiunile cele mai sărace ale României, Moldovei și Ucrainei. Și în prezent sunt peste 40 de păstori și misionari sponsorizați prin SMR.

În 2004, dr. Iosif Țon s-a pensionat și Bordul de directori al SMR l-a ales pe dr. Livius Percy ca președinte al Societății Misionare.

Dr. Livius Percy a continuat direcțiile principale de lucrare din perioada anterioară și a pus accentul pe lucrarea cu tinerii, inițind conferințe de apologetică pentru tinerii creștini, sub mottoul „Să știi ce crezi și de ce crezi”, ca să-i ajute pe tineri să-și consolideze credința. De asemenea, din 2013 au fost lansate conferințe în universități și colegii de stat (medicină, drept, psihologie, științe sociale etc.), abordând teme științifice cu implicații etice, aducând astfel în discuție perspectiva creștină, o mărturie creștină într-un mediu academic secular. În contextul actual de secularizare și postmodernism trebuie să pregătim generația tânără să rămână credincioasă lui Dumnezeu în vremea lor.

Lucrarea continuă și credem că Dumnezeu va ridica alți slujitori ai Lui care să ducă la împlinire planurile lui Dumnezeu, deoarece este lucrarea Lui, iar noi suntem chemați să-I fim credincioși lui Dumnezeu în generația noastră. ■

NOTĂ

1. HCJB a fost primul post de radio creștin cu programe zilnice din lume. A fost fondat în Ecuador și dedicat misiunii creștine de pe întregul mapamond.

Lucrarea SMR a început în 1968 cu programe de radio transmise pe unde scurte. Dr. Trutza și Pitt Popovici au coordonat eforturile acestui proiect.

Tranziția președinției SMR (1982)

Dr. Iosif Țon, a condus SMR din 1982 până în 2004 când s-a pensionat. Din 2004, dr. Livius Percy este președintele Societății Misionare Române.

CONVENȚIEI BISERICILOR PENTICOSTALE ROMÂNE DIN STATELE UNITE ȘI CANADA

Iubiți frați în Domnul Isus Hristos,

„Da, Domnul a făcut lucruri mari
pentru noi și de aceea suntem plini de
bucurie!” (Psalmul 126:4)

În aceste momente de aniversare ne
îndreptăm privirea cu recunoștință spre
Domnul nostru, care ne-a purtat pe brațe
și ne-a binecuvântat pe un pământ străin
ca să fim roditori și să ne unim în închinare
înaintea Lui și în slujire pentru cei din
neamul nostru.

Este o coincidență fericită să sărbătorim
în același timp 50 de ani de lucrare în
Convenția Bisericilor Penticostale Române

din Statele Unite și Canada și în Societatea
Misionară Română. De-a lungul anilor,
colaborarea noastră a fost rodnică pentru
Împărăția lui Dumnezeu.

Vă doresc să rămâneți dedicați
Domnului, iubindu-L din toată ființa pe
Domnul Isus Hristos, care ne-a răscumpărat
și ne-a încredințat slujba împăcării, să
ducem Evanghelia mântuirii la toți oamenii.

Cu dragoste în Domnul Isus Hristos,

Dr. Livius T. Percy,
Președintele SMR

La Chicago, **am redescoperit bucuria!**

„REDESCOPERĂ BUCURIA” a fost tema celei de a 43-a Convenții a Bisericilor Penticostale Române din Statele Unite ale Americii și Canada, la care am fost binecuvântată de Dumnezeu să particip în anul 2011. Evenimentul a fost organizat de biserica Philadelphia din Chicago și s-a desfășurat la începutul lunii septembrie, în cea mai mare sală a Centrului Internațional de Conferințe McCormick Place de pe malul lacului Michigan.

Bucuria mi-a fost mare când am văzut că 5000 de români veniseră de pe întregul cuprins al Statelor Unite ale Americii, din Canada, Australia, Europa și, bineînțeles, România ca să împărtășească împreună clipe înălțătoare de speranță, închinare și rugăciune întru Domnul nostru Isus Hristos.

Pe parcursul serviciului religios din fiecare zi, pastori din Seattle - Washington, Nashville - Tennessee, Phoenix - Arizona, Anaheim - California, Cleveland - Ohio, Chicago - Illinois și România au predicat despre redescoperirea bucuriei închinării și a slujirii, despre bucuria victoriei și a dărniceii, despre redescoperirea bucuriei în familie, iar membrii fanfarelor, corurile de copii și tineri, formațiile de fete și băieți au mărturisit prin muzică și versuri dragostea creștinilor penticostali în Isus Hristos.

Acolo unde pătrunde creștinismul, nu numai că mântuiește, dar și civilizează.

O bucurie specială am redescoperit și în cadrul seminarelor care au fost adevărate dezbateri despre educație și despre pregătirea și imaginea viitorilor lideri spirituali. În cadrul seminarului dedicat familiei și în cel cu tema „Bucuria de a fi femeie” s-a discutat despre necesitatea găsirii unor metode prin care cuplurile să depășească situațiile critice din viața lor pentru a rămâne unite, să păstreze tradiția românească a familiei largite, cu părinți, copii și bunici.

Sala în care s-a ținut seminarul misionarilor m-a uimit mai întâi vizual: steaguri reprezentând diferite țări de pe glob și multe, foarte multe fotografii cu imagini din diferite zone ale lumii. Din lecturarea

revistei „Genesis”, editată de Misiunea Genesis, sub coordonarea rev. Ilie Tomuța, directorul Misiunii Genesis, știam de implicarea a zeci de tineri misionari în proiecte de cercetare și acțiuni de binefacere în diferite țări de pe glob. Cea de-a 43-a Convenție a Bisericilor Penticostale Române din Statele Unite ale Americii și Canada mi-a prilejuit bucuria de a-i cunoaște personal pe câțiva dintre ei. Oameni minunați cu credință în Dumnezeu și mare dorință de a ajuta și a împărtăși iubirea și dorința pentru pace, bucurie și înțelegere. Ei sunt cei care se implică direct în construirea de biserici și centre de înțajutorare a copiilor orfani, a bătrânilor și a multor familii aflate în durere.

„Acolo unde pătrunde creștinismul, nu numai că mântuiește, dar și civilizează”, spunea în cuvântul său rev. Florin Cîmpean, pastorul bisericii Philadelphia, coordonatorul întregului proiect al celei de a 43-a Convenții a Bisericilor Creștine Penticostale din Statele Unite ale Americii și Canada. Totul a fost foarte bine organizat. S-a respectat cu strictețe programul orar al tuturor acțiunilor, iar locația a fost de excepție. A 43-a Convenție, a 15-a organizată la Chicago, a fost cu adevărat o reușită.

Sunt convinsă că și cea de-a 50-a Convenție a Bisericilor Creștine Penticostale din Statele Unite ale Americii și Canada, care se va desfășura anul acesta în California va avea un număr mare de participanți și va fi sub egida calității, a păcii și iubirii întru Domnul nostru Isus Hristos. Cu atât mai mult cu cât a 50-a Convenție este jumătate de secol de când românii creștini penticostali din întreaga lume petrec câteva zile împreună pentru a împărtăși bucuria reîntâlnirii și a regăsirii.

Vă doresc sănătate, pace și la mulți ani dumneavoastră, dar și României la Centenar! ■

Stela Nacu,
Realizator emisiuni RTV

AUTOR: Rev. Ilie U. Tomuța
DIRECTOR Genesis Mission
WEB: misiuneagenesis.org

Ce se întâmplă când **copiii se roagă** pentru lucrarea misionară?

PROVOCARE

TRATĂM COPIII CA PE NIȘTE JUCĂRII, iar uneori ne uităm la ei ca la niște îngeri fără să ne dăm seama că pe măsură ce li se micșorează aripile le cresc picioarele, formându-și un drum în viață. Prea puțini suntem cei care realizăm că, de fapt, ei sunt precum batonul de dinamită sau o sursă incalculabilă de energie potențială. Ei vor fi mâine cine suntem noi azi. Ei sunt ca niște camere de luat vederi. Nu le scăpă nimic din ce văd în viața noastră zilnică. Putem fi acasă sau la biserică, ei înregistrează totul în orice moment.

Un tată a reușit să-și ducă copilul la biserică. Înainte de intrarea în biserică i-a făcut un scurt instructaj, spunându-i: „În timpul în care suntem în biserică faci tot ceea ce eu fac. Dacă eu mă rog, și tu te rogi, dacă eu cânt, și tu cânti.” Totul a fost limpede până când a urmat colecta bisericii. După colectă băiatul l-a întrebat pe tată: „Tată, tu cât ai luat? Eu am luat 10 dolari.”

Copiii au partea lor în lucrarea lui Dumnezeu.

Eram împreună cu soția și cei doi copii într-o biserică unde regretatul pastor Liviu Olah vorbea despre creșterea copiilor. Ambii copii aveau în mână o foaie de hârtie și un creion cu care încercau să coloreze ceva. Eram sigur ca sunt preocupați de ceea ce ei făceau și nicidecum de ceea ce se predica. Pastorul Liviu Olah a subliniat faptul că uneori „nuiaua” poate fi de bun folos. Nu mi-a trecut deloc prin minte să-l aud pe unul dintre copii zicând: „Mami, tati, haide să mergem acasă că... voi chiar o să faceți ce zice fratele ăsta!”

Am auzit despre un tată care a fost „silit” în timpul programului de la biserică să-și ia copilul de guler și să-l ducă afară pentru a-l disciplina. Copilul cu lacrimi în ochi s-a întors către publicul din biserică și a strigat tare: „Vă rog, rugați-vă pentru mine...”

Copiii au partea lor în lucrarea lui Dumnezeu. Eram pe holurile unei biserici când s-a apropiat de mine un copil care dorea să-mi spună ceva. S-a uitat în jurul lui de parcă ar fi fost urmărit de cineva. Am încercat să-l încurajez să-mi spună ceea ce are pe inimă. Mi-a întins mâna zicând: „Vreau să dau banii aceștia pentru misiune. Vă rog să nu știe mama sau tata,” după care a dispărut de parcă ar fi făcut o faptă rea și nu voia să fie prins. Nu știam cum să acționez sau ce pot face. Oare de unde o fi știut copilul de misiune și misionari? Cunosce bine acea familie și am toată certitudinea că acasă copilul a auzit discutându-se despre misiune. Întrebarea este: „Ce-or fi discutat părinții despre misiune sau misionari ca să-l determine pe copil să dea bănuții lui, dar să nu știe părinții?” Cine știe cum și în cât timp a reușit să adune acei bănuți? E posibil ca mâinile lui „nevinovate” să fi ajuns prin buzunarele tatălui sau prin poșeta sclipitoare a mamei. Am rămas fără cuvinte gândindu-mă imediat la versetul din Scriptură: „Să nu știe stânga ceea ce face dreapta.” Apoi m-am întrebat pe mine însumi: „Oare să fie așa?” La așa ceva să se fi referit Domnul Isus?

Întâmplarea aceasta nu o voi uita niciodată, ba mai mult o voi povesti ori de câte ori am ocazia să predica despre ceea ce poate face un copil pentru lucrarea misionară.

În una dintre duminici am fost chemat la subsolul bisericii Philadelphia unde am dat peste foarte mulți copii care stăteau în jurul unei grămezi mari de bani mărunți (penny). Se străduiau să-i numere și să-i pună în niște borcanele. Au numărat și erau \$750. Am întrebat ce vor să facă cu acei bani. Se grăbeau care mai de care să-mi de-a explicații că au adunat acei bani de prin buzunarele părinților pentru a-i da unei familii de români plecate ca misionari în India. Am întrebat dacă părinții lor știu de acești bani. Am fost surprins de sinceritatea unora care au spus că părinții nu știau despre acest lucru și e bine nici să nu afle. Alții au spus că au făcut-o cu consimțământul

părinților și că părinții se bucură de ceea ce ei fac. De unde o așa educație?

Un om cu o inimă aleasă în educarea copiilor pe care copiii îl strigau cât îi țineau plămânii: „Pavel...” Noi, adulții, îi spuneam fratele Pavel Leahu, directorul școlii duminicale. Pentru ei, Pavel nu era directorul școlii duminicale, pentru ei, Pavel era prietenul lor.

Această faptă m-a determinat ca într-una din Conferințele Misionare anuale ale bisericii Philadelphia să-i implicăm și pe copii împreună cu întregul bord profesoral. Au urmat pregătirile și nu pot uita cum fața fiecărui copil radia de bucurie. Fiecare din ei purta în mâini un steag ce reprezenta țara unde sunt plecați misionari pregătiți de către CRST și trimiși prin APME (Agenția Penticostală de Misiune Externă cu sediul în România). A fost un program pe care biserica Philadelphia nu-l va uita. Fiecare părticică din program a fost îndreptată spre „Misiune și misionari”. Punctul culminat însă a fost momentul, când în fața unei biserici pline, copiii au îngenuncheat, rugându-se pentru misiune. O priveliște la care biserica nu a rezistat, ci a îngenuncheat împreună cu ei, cerând binecuvântarea lui Dumnezeu peste toți misionarii plecați până la marginile lumii. Un asemenea eveniment va rămâne în analele istoriei bisericii Philadelphia.

Nu mă îndoiesc că fiecare din noi știe ce se întâmplă când se roagă un păstor, când se roagă o mamă, când se roagă un tată, dar oare știm ce se întâmplă când se roagă un copil? Probabil că de aici ni se trage nouă ca biserică marea binecuvântare că fiecare membru este implicat într-un anume fel în lucrarea de misiune. Sunt copleșit să văd nu o dată frați și surori a căror pensie este mică și totuși vin cu donația lor pentru lucrarea misionară. Una dintre surori a zis: „Când donația mea nu o să mai apară pentru misiune, să știți că am plecat acasă la Domnul.” Într-o asemenea biserică să tot slujești.

Ce se întâmplă când copiii se roagă pentru Misiune? Încercați și veți vedea ceea ce poate face Dumnezeu prin copiii care se roagă. ■

Scopul părtășiei
frățești la serviciile
divine în cadrul
Convenției
Bisericilor
Penticostale din
SUA și Canada

Pastor Teodor Luca,
Biserica Philadelphia, Atlanta

Părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.
(1 Ioan 1:3)

CÂND CITIM EPISTOLELE LUI IOAN, descoperim că scopurile acestor epistole sunt multiple; spre exemplu: câștigarea sufletelor pentru Hristos, maturizarea spirituală a copiilor lui Dumnezeu și, nu în ultimul rând, „părtășia frățească”.

Cuvântul în limba greacă *koinonia*, tradus în limba română, înseamnă *părtășie*, fiind unul dintre cuvintele de o importanță colosală din Noul Testament. Nu găsim niciun cuvânt în limba română care să explice pe deplin valoarea și însemnătatea acestui cuvânt biblic. Iată câteva cuvinte apropiate cuvântului *părtășie*: *participare, comuniune, parteneriat*.

Toate acestea se referă la a împărtăși ceva cu cineva și a avea o legătură mai apropiată, mai sinceră, mai intimă cu alte persoane. În 1 Ioan 1:3 apostolul ne prezintă trei tipuri de părtășii: părtășia cu Tatăl (Dumnezeu), părtășia cu Fiul (Isus) și părtășia cu frații în Domnul (copiii lui Dumnezeu). Aceste trei tipuri de părtășie ne creează privilegii de a crește și de a ne maturiza spiritual, atingând cele mai înalte culmi ale *părtășiei*, dobândind înalta stare, după cum spune apostolul Petru: „... prin ele să vă faceți părtași firii (naturii) dumnezeiești” (2 Petru 1:4).

Să ne lăsăm, dar, sub controlul Duhului Sfânt, care ne poate ajuta să atingem înalta părtășie cu Tatăl, cu Fiul și noi, unii cu alții. Părtășia creștină este UN MARE TEZAU pe care adevărații copii ai lui Dumnezeu o dobândesc, o practică, nu din când în când, devenind un stil de viață, așa cum primii creștini l-au avut și l-au practicat, producându-le o mare bucurie și dragoste unii față de alții. Stăteau mai mult împreună decât despărțiți, după cum citim: *Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.* (Faptele Apostolilor 2:46-47)

Ajută-ne, Doamne, și pe noi să avem și să practicăm o astfel de PĂRTĂȘIE în timpul vieții noastre! Amin! ■

ROMISCON 2018

- sub semnul unor promițătoare împliniri

Conferința anuală de misiune RoMisCon 2018, cu tema „Mobilizarea Bisericii pentru Marele Seceriș”, s-a desfășurat în perioada 08-11 mai, la Hotelul Mara din Sinaia, în facilități de cazare de excepție și într-un areal montan încântător. Dar satisfacția legată de acest eveniment derivă, în primul rând, din câteva promițătoare împliniri de etapă pe care vom încerca să le prezentăm în cele ce urmează, exemplificativ:

1. CONTINUITATE ȘI PERSEVERENȚĂ

RoMisCon 2018 a fost conferința cu numărul 20, pornind de la RoMisCon numărul 1, pe care regretatul misionar american Cameron Wilson, supranumit cu respect Mr. World Mission, a inițiat-o în anul 1999 și care a continuat, în împrejurări mai mult sau mai puțin încurajatoare, an de an, timp de două decenii.

2. EGIDĂ ȘI APARTENENȚĂ

În anul 2018, RoMisCon a avut loc, pentru prima oară sub o nouă egidă, cea a C.C.P.-B.D.A.R.¹, întrucât, cu câteva luni în urmă Fundația APME (Agenția Penticostală de Misiune Externă) a fost integrată oficial în cadrul Cultului Penticostal din România, fapt salutat cu îndreptățită satisfacție, în cuvântul adresat conferinței, de către pastorul Moise Ardelean, președintele Cultului Penticostal.

3. PARTICIPARE ȘI COMPLEMENTARITATE

Numărul participanților la RoMisCon 2018 și, în primul rând, al pastorilor interesați de Misiunea Mondială a fost cel mai mare de la inaugurarea acestui eveniment, semnal că integrarea de care am vorbit la punctul anterior este bine-venită și bine primită, cu repercusiuni și așteptări justificate în ceea ce privește asumarea la o scară tot mai mare a Misiunii Mondiale. Interesul suscitât de APME în lumea întreagă este evidențiat și de diversitatea țărilor și a lucrărilor misionare consacrate reprezentate la conferință. Astfel, conferențiarilor străini care au slujit în cadrul RoMisCon 2018 sunt: Michael Dissanayeke, directorul general al organizației Southern Asia Missions, din Sri Lanka, care a prezentat temele: „Mobilizarea la rugăciune pentru Marele Seceriș” și „Pregătiți Calea Domnului”; Max Chismon, director al organizației Simply Mobilizing din Filipine, cu temele

Pastor Iacob Berghianu,
Membru al Consiliului
Director al APME

„Nevoia de mobilizare la Marele Seceriș” și „Profilul mobilizatorului”; Brad Walz, misionar Assemblies of God SUA, care a susținut tema: „Mobilizarea strategică – rolul agenților de misiune”, și Linda Harding, consultant al Simply Mobilizing Internațional, Scoția, care a facilitat

Misiunea este trăirea inefabilă a lui Dumnezeu manifestată în și prin noi!

introducerea excepționalului curs de mobilizare misionară Kairos în multe țări ale lumii, printre care și în România.

Conferențarii români, vechi susținători și promotori ai lucrării APME, care au slujit în cadrul conferinței sunt: pastorul Simi Timbuc din Detroit, co-președinte la organizației Discover Your Mission, organizația parteneră a APME din SUA, și pastorul Ioan Moldovan, președinte al Regionalei Oradea și coordonator al Departamentului de Misiune Externă al Cultului Creștin Penticostal. La rândul lor, pastorii Aurel Avram, membru al Consiliului de referință al APME și Lucian Oniga, președinte al Peniel, au prezentat împreună tema: „Mobilizarea tinerilor pentru Misiune”.

4. REACȚII PROMIȚĂTOARE DIN PARTEA PARTICIPANȚILOR

Impactul asupra participanților este evidențiat, în afară de atmosfera

spirituală de excepție din timpul conferinței, și prin cele consemnate în „Formularul de evaluare RoMisCon 2018, Sinaia”, din care prezentăm câteva mărturii:

Am învățat că misiunea este baza Bibliei. Avem Biblia pentru că Dumnezeu S-a aflat într-o misiune și că primul lucru în misiune este rugăciunea.

Orice biserică are responsabilitatea să trimită misionari sau să susțină lucrarea de misiune, aceasta este cea mai mare responsabilitate a bisericii. Misiunea este trăirea inefabilă a lui Dumnezeu manifestată în și prin noi!

Nu se poate fără misiune, fără misiune ne stingem! Am înțeles că trebuie să fac misiune chiar și atunci când nu înțeleg, fiind deplin încredințat că Dumnezeu călăuzește fiecare pas al meu și că El îmi va arăta calea pe care trebuie să merg.

Tot din chestionarele de evaluare completate la conferință a rezultat și luarea a nenumărate decizii, printre care: organizarea anuală a unei duminici a misiunii; organizarea neîntârziată a unor conferințe zonale pe tema misiunii; găzduirea cursului misionar Kairos; prezentarea în biserică a lucrării de misiune; invitarea unor misionari în biserică locală; transformarea bisericii locale într-o biserică misionară etc. Au

mai fost înregistrate și decizii de folosire a „instrumentului” „Promisiunii prin credință” în scopul strângerii de fonduri financiare pentru misiune și inițierea unor rugăciuni speciale pentru grupurile etnice/națiunile neevangelizate...

5. CLARITATE ÎN DEFINIREA TERMENILOR ȘI A OBIECTIVELOR

Încă prin „Cuvântul de bun-venit” la conferință, pastorul Ghiță Rițișan, președintele APME, a definit în termeni neechivoci atât sarcina misionară mondială ce reclamă o implicare urgentă, cât și cum și ce ar putea să facă Biserica Penticostală din România în cadrul efortului global concertat al Bisericii pentru realizarea Marelui Seceriș. Acesta a transmis, între altele (citât):

„La 2000 de ani distanță de momentul în care Mântuitorul le-a poruncit ucenicilor să se ducă în toată lumea pentru a predica Evanghelia, mai există, conform Joshua Project², peste 7000 de grupuri etnice la care Cuvântul vieții nu a ajuns încă. Cele mai mari 50 de grupuri etnice neatinsse cu Evanghelia au împreună o populație de 1,4 miliarde de oameni. Din păcate, din cei 430.000 de misionari din toate confesiunile creștine, care lucrează în lume, doar un mic procent, cca 2-3 %, slujesc printre popoarele neatinsse cu Evanghelia. Așa se face că în ultimii 40 de ani au murit peste un miliard de oameni care nu au auzit niciodată de Isus.

[continuă la p. 52 >>>](#)

Dacă, în medie, 10 biserici penticostale românești s-ar mobiliza pentru a trimite și a susține misionari pentru etniile neevangelizate, am putea avea în viitorul apropiat cel puțin 300 de misionari români în mijlocul oamenilor neevangelizați. Dacă 30 de biserici penticostale românești ar adopta un singur grup etnic neatins, în cel mai scurt timp am putea „decupa” 100 de etnii din calupul de 7000 de grupuri etnolingvistice la care nu a ajuns Evanghelia...”

Fie ca „Mobilizarea Bisericii pentru Marele Seceriș” să nu fie doar tema unei conferințe misionare reușite, ci o realitate duhovnicească a zilelor noastre. Doar în acest mod România își va putea urma și îndeplini obiectivele de destin istoric pe care Dumnezeu i le-a așezat în sarcină. Dar, conform celor stipulate în Zaharia 4:6, *lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul Oștirilor!* Doamne, ajută! Doamne, dă izbândă! ■

NOTE

1. Cultul Creștin Penticostal, Biserica lui Dumnezeu apostolică din România.
2. Joshua Project, „Joshua Project”, [Joshuaproject.Net](http://joshuaproject.net), accesat în 8 iulie 2018, <https://joshuaproject.net/>.

Interviu cu Radu Moraru

Ilie Tomuța (I.T.)

Stimate domnule Radu Moraru (R.M.),

Doresc ca de la început să vă spun bun-venit în cadrul Misiunii Genesis. Suntem în preajma marii sărbători: cea de-a 50-a Convenție a Bisericilor Penticostale din SUA și Canada. Este o onoare pentru noi să vă putem oferi un spațiu în paginile revistei Genesis, un spațiu în care să vă puteți exprima unele gânduri în calitate de jurnalist de excepție cu privire la acest eveniment. Mă gândesc că onoarea de a putea fi parteneri la acest număr al revistei Genesis este reciprocă.

R.M. Mă bucur să ne reuзим și sunt onorat să fiu găzduit cu câteva gânduri de bine.

I.T. Am avut prilejul să vă pot cunoaște personal cu ocazia unei vizite în Chicago, respectiv o vizită ce ați făcut-o bisericii Philadelphia, păstorită de Florin Cîmpean. Pentru noi, ca biserică a fost o mare bucurie să vă putem avea printre noi și să ne rugăm pentru dumneavoastră și lucrarea pentru care depuneți eforturi uriașe. Ați putea să ne spuneți în câteva cuvinte impresia dumneavoastră legată de prima vizită avută în bisericele evanghelice din America și, în mod special, în biserica Philadelphia?

R.M. Coincidența a făcut ca și mama mea să fi fost în Biserica Philadelphia înaintea mea, dar am aflat acest lucru atunci când ne-am întâlnit. Am rămas impresionat de comunitate, de mărimea și frumusețea bisericii! Dar cel mai emoționant moment a fost acela în care toată adunarea s-a rugat pentru mine, familia mea, colegii mei și NAȘUL TV! Am simțit ceva nemaîntâlnit! Și vă mai mulțumesc o dată, și Pastorului Florin

RADU MORARU
Jurnalist și prezentator TV,
Fondator Nașul TV

Cîmpean, pentru faptul că am avut ocazia să mă adresez direct credincioșilor! Am avut emoții.

I.T. Anul trecut ați avut harul din partea lui Dumnezeu să participați la Convenția Bisericilor Penticostale din America și Canada. A fost pentru prima dată când ați participat la un asemenea eveniment? Vă dăm libertatea de a împărtăși cu noi, prin intermediul revistei câteva impresii legate de această mare sărbătoare a românilor penticostali din America și Canada.

Calea este una Singură, Dumnezeu! Adevărul este unul Singur, Dumnezeu! Numai așa primim Viața! Iar Viața este una Singură, cea Veșnică!

R.M. A fost un moment important pentru mine și în premieră. Am simțit că trebuie să le transmit un mesaj liderilor bisericilor din America și Canada, unii dintre cei mai influenți români din diaspora. Am fost și la San Francisco și la Phoenix. Am reușit și câteva interviuri interesante pe care le-am difuzat pe Nașul TV. Am avut ocazia să fiu invitat într-o ediție specială la Credo TV. Cred că mesajul meu a ajuns exact acolo unde trebuie și am observat ca reacțiile au fost foarte bune. Dar cea mai mare bucurie a fost să stau de vorbă cu românii, am avut sute de mici dialoguri. Așa am reușit să înțeleg foarte multe! A fost foarte

bine că am participat! Plus rugăciunile oamenilor! De aceea Nașul TV rezistă, deși are mulți dușmani foarte puternici!

I.T. Așa cum ați menționat deja, cu ocazia Convenției ați avut interviuri cu o parte din liderii bisericilor penticostale. Considerați că interviurile avute au fost benefice și că vor îmbunătăți relația dintre televiziunea dumneavoastră și bisericile din diaspora?

R.M. Eu cred că Nașul TV are o relație excelentă cu toți românii care caută adevărul. Scopul interviurilor mele din SUA, scopul Nașul TV USA, scopul Nașul TV Canada sunt ca românii din țară să înțeleagă și să cunoască mai bine comunitatea din America.

I.T. Ce ați dori să le urați organizatorilor a celei de a 50-a Convenție, liderilor și, nu în ultimul rând, ce anume doriți să urați întregului public ce va fi prezent?

R.M. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți și să le dea Duh Sfânt celor care vor vorbi, dar și celor care vor asculta! Calea este una Singură, Dumnezeu! Adevărul este unul Singur, Dumnezeu! Numai așa primim Viața! Iar Viața este una Singură, cea Veșnică!

Mie nu mi se pare nimic complicat.
Să fiți iubiti!

I.T. Vă mulțumim! Cu toată considerația,
Rev. Ilie U. Tomuța
Dir. Genesis Mission ■

Trupul lui Hristos: vindecare, unitate, frăție

Trăim într-un veac al dezbinării. Trupul lui Hristos e chemat astăzi să vindece, să împace și să restaureze o lume sfâșiată.

VECHI LEGĂMINTE, LOIALITĂȚI ȘI angajamente sociale se prăbușesc sub ochii noștri. Zgomotul armatelor politeiste acoperă mărturia evanghelică despre Creatorul universului și Mântuitorul lumii. Creștinii din țările islamice sunt marginalizați, persecutați sau martirizați. Familia tradițională din lumea occidentală înfruntă dureroase provocări: divorțul dintre soți, ruptura părinților față de copii, criza identitară, revoluția transgender.

America e măcinată din interior de numeroase conflicte ideologice. Națiunile Europei Occidentale își ofilesc rădăcinile culturale și pierd, astfel, coeziunea socială. La o sută de ani de la Marea Unire, România rămâne divizată geografic între diaspora și cei rămași acasă. Faliile politice sunt mai adânci decât oricând. Cum, atunci, vom împlini porunca lui Isus, Cel care s-a rugat „ca toți să fie una” (Ioan 17:11)?

Unitatea creștinilor reflectă legătura de iubire dintre Tatăl și Fiul, dar și acțiunea coordonată a mădulelor din trupul unui luptător. Soldat al lui Israel, păstorul David l-a înfrânt pe Goliat cu o credință, o praștie, o țință și o piatră. Claritatea viziunii aduce reușita acțiunii. În războiul

nevăzut cu duhurile răutății, Biserica are „minteia lui Hristos” (1 Corinteni 2:16). Judecata limpede refuză împrăștierea înșelătoare sau abaterea către polemicile inutile. Când vorbesc cu o singură voce, creștinii au puterea de-a proclama dragostea vindecătoare a lui Dumnezeu pentru oameni.

Uniți în Hristos, creștinii împacă cerul și pământul, duhul și materia, credința și rațiunea, adevărul și frumusețea, mintea și inima, bărbatul și femeia, prosperitatea și dărnicia, tinerețea și bătrânețea, istoria cu veșnicia.

Cu aceste gânduri vom păși la Convenția din Pasadena, care va marca o sută de ani de la făurirea politică a României Mari (1918-2018) și cincizeci de ani de prezență evanghelică de limbă română pe teritoriul american (1968-1918). Totodată, Convenția va schița o reflecție asupra următorilor cincizeci de ani de mărturisire creștină în Statele Unite. Vorbitorii vor reflecta asupra provocărilor mileniului III și asupra posibilității asumării unor alianțe strategice și a unor obiective practice pentru comunitățile creștine, menite să trezească spiritual națiunea americană și poporul român, deopotrivă. ■

Mihail NEAMȚU, Ph.D.
(Kings College London)

LANSARE

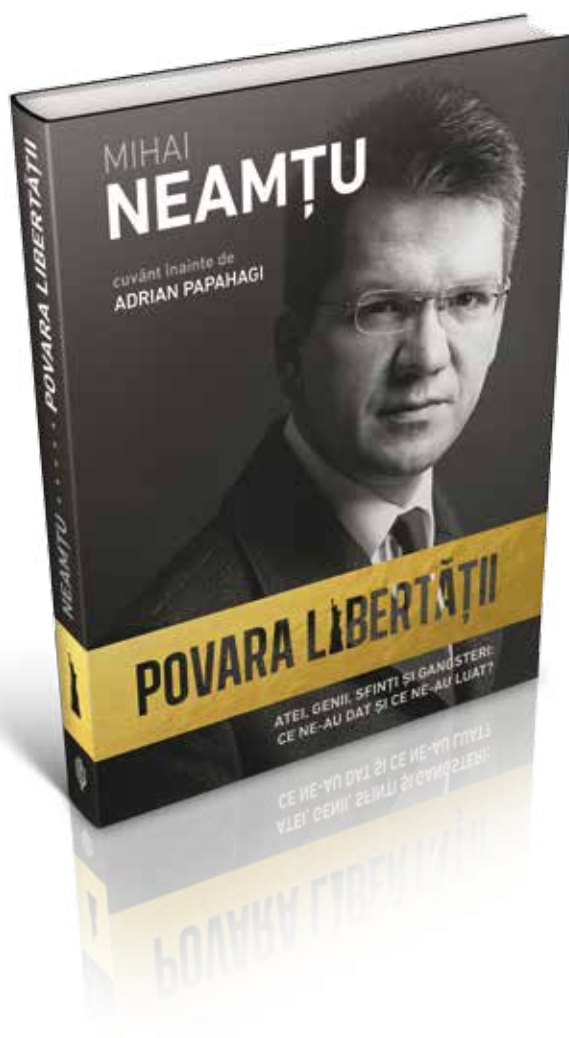
EVENIMENT CU MIHAI NEAMȚU
ÎN CALIFORNIA

Povara libertății

Dr. Mihai Neamțu (n. 16 aprilie 1978, Făgăraș) este un cunoscut scriitor și intelectual public din România, autor a peste zece cărți, între care două volume bestseller: *Vârstele iubirii* (2016) și *Fenomenul Trump* (2017). După șapte ani de peregrinări în Occident, Mihai Neamțu a revenit în România, unde a creat instituții și unde a sprijinit oamenii dedicați Crezului Libertății și Civilizației Decalogului.

Atent observator al vieții sociale, **Mihai Neamțu lansează la Convenție volumul *Povara libertății***, despre care deputatul Robert Sighiartău spunea următoarele: „Trăim într-o vreme confuză când nimic nu ajută mai mult decât o minte clară. Mihai Neamțu are talentul neobișnuit de-a traduce pentru publicul larg ideile civilizației occidentale: libertatea și demnitatea persoanei. Recomand călduros și tinerelor generații cărțile unui remarcabil gânditor creștin. «Povara libertății» nu doar explică criza modernității, ci aduce lumina credinței în sufletele celor care vor să trăiască o viață împlinită.”

Orator strălucit cu numeroase apariții televizate (Skynews, Euronews, Realitatea TV, Nașul TV), Dr. Mihai Neamțu va oferi fotografii și autografe!

INFORMAȚII SUPLIMENTARE:
GRIGORE RUS (+1 714 348 1214)
Email: mihailneamtu@gmail.com

DIN NOU ÎN ROMÂNIA!

RICK ȘI JAN CUNNINGHAM,
Secretar de relații externe
APME, misionar cu Assemblies
of God USA

Cu ajutorul lui Dumnezeu au trecut 24 de ani de când eu și soția mea slujim în calitate de misionari în România. Suntem acolo trimiși de organizația Assemblies of God din America. Am fost întotdeauna la dispoziția lui Dumnezeu pentru a împlini planul pe care l-a avut cu noi. Am avut harul să fim parte din multe proiecte și, mai cu seamă, în lucrarea Centrului Român de Studii Transculturale și a Agenției Penticostale de Misiune Externă care își largesc tot mai mult lucrarea de a trimite misionari până la marginile lumii.

Astăzi ne bucurăm de toți cei 67 de misionari care slujesc cu toată inima, fiecare în locul unde l-a așezat Dumnezeu.

Prin Centrul Român de Studii Transculturale au fost pregătiți deja sute de

absolvenți pentru slujire, Peniel – cu sute de tineri atinși de puterea Domnului.

Suntem gata să ne punem la dispoziția lui Dumnezeu pentru încă 4 ani de slujire în România, locul pe care îl socotim drept casa noastră!

Dorim din toată inima să salutăm cea de-a 50-a Convenție Penticostală din SUA și Canada. Impactul poporului român în lumea întreagă crește din zi în zi tot mai mult, schimbând viețile oamenilor din întreaga lume! Urarea noastră pentru frații români este: Domnul să vă folosească tot mai mult! Românii chemați de Domnul, aprobați de biserici, trimiși în Numele Lui până la marginile pământului...

Mulți ani înainte! ■

UN POPAS DE ADUCERE AMINTE

PASTOR PAVEL RIVIȘ-TIPEI

Zilele acestea în Pasadena, California, Biserica Penticostală din Statele Unite și Canada pune din nou o piatră de aducere aminte, un Eben-Ezer penticostal, o mărturie despre credințioșia lui Dumnezeu față de Biserica Lui, dar și o mărturie a credințioșiei noastre față de Dumnezeu. (1 Samuel 7:12)

În toți anii mei de slujire și mai ales după căderea comunismului, am avut bune și strânse legături cu Biserica Penticostală din diaspora și cu slujitorii ei. De la Convențiile penticostale, sărbătorile și evenimentele speciale la care am avut harul să particip, am rămas cu amintirea unor părtașii sfinte de

neuitat. Prezența Duhului Sfânt a fost atât de reală, iar dragostea și unitatea frățască la fel de adevărate. Această prezență divină mă rog să fie și să rămână peste fiecare dintre voi, peste casele voastre și peste adunările voastre.

La acest mare Jubileu vă doresc multă sănătate și prosperitate duhovnicească, vă îndemn să căutăm și mai mult unitatea și dragostea frățască, pentru că numai în această dragoste și unitate putem atinge dezideratul Apostolului Pavel și porunca Scripturii: *Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.* (Evrei 12:14) ■

ÎMPREUNĂ, ÎN UNITATE

**GABRIEL ȘI IULIA
ȘMALBERGER**

Iată ce bine și ce plăcut este când frații locuiesc împreună, în unitate!
(Psalmul 133:1, NTR)

Dumnezeu are metodele Lui ca să-i apropie pe copiii Săi. Convenția credincioșilor penticostali din SUA și Canada este unul dintre exemple și faptul că anul 2018 marchează semicentenarul

acestei inițiative este dovada vie că românii simt nevoia de părtășie și cu consecvență acționează în această direcție.

Vă dorim să aveți parte de cea mai binecuvântată ediție și prezența Domnului nostru să vă însoțească pretutindeni în viețile dumneavoastră: în familie, în slujire, la locurile de muncă și oriunde vă va îndruma El pașii. ■

Gabriel Șmalberger, pastorul Bisericii Penticostale Flacăra Speranței Constanța, România, și Iulia, soția lui, membru fondator al bisericii și coordonator de proiecte al Misiunii Genesis în România

Surprins de bunătatea lui Dumnezeu

LA ÎNCEPUTUL LUNII SEPTEMBRIE 2015 am avut harul să particip la prima mea Convenție a Bisericilor Penticostale din SUA și Canada, care a avut loc la Detroit. Pentru mine și Corina, soția mea, au fost momente de neuitat. Am venit la Convenție la invitația *Arise for Christ*, o organizație pasionată de evanghelizarea personală și motivarea creștinilor la acțiune pentru Hristos.

Pentru mine, Convenția de la Detroit a însemnat mai multe lucruri, însă aș vrea să subliniez numai două:

Miracolul întâlnirilor. Miracolul întâlnirilor poate avea mai multe valențe: să întâlnești pe cineva care îți marchează viața într-un mod semnificativ sau să te întâlnești cu cineva cu care legi o prietenie de o viață.

Oricum ar fi, miracolul întâlnirilor arată spre acele momente alese de Dumnezeu în care pune doi oameni împreună (sau mai mulți) și le șoptește în duh: „Voi ar trebui să vă cunoașteți.” Pentru mine, Convenția de la Detroit rămâne locul în care m-am întâlnit cu fratele Uțu Tomuța. Datorită acestei întâlniri am privilegiul să mă implic în slujirea Misiunii Genesis și, în special,

să îmi aduc contribuția la revista Genesis. Și mai frumos este sentimentul că relațiile stabilite în astfel de întâlniri sunt o sămânță, adică nu își epuizează niciodată valoarea, ci cresc progresiv. În acest miracol al întâlnirilor nu știi cine binecuvântează și cine primește. Cred că avem parte de câte puțin din fiecare. Dumnezeu pune oamenii împreună pentru împlinirea scopurilor Lui.

Minuni neașteptate. Al doilea lucru (semnificativ pentru mine) pe care l-am trăit la Convenția de la Detroit a fost o experiență surprinzătoare. Este

Pastor Dr. Valentin Dedu
Biserica Sion, Timișoara

vorba de Violet, o femeie care era parte din echipa de curățenie de la Cobo Center (centrul unde a avut loc Convenția). Violet s-a prezentat imediat după seminarul pentru femei, la care a participat și soția mea, să înceapă curățenia. Corina a văzut-o abătută și a invitat-o să servească o prăjitură românească și a întrebat-o ce se întâmplă cu ea. Din două vorbe a aflat povestea ei și a trimis după mine. Am ajuns în acea sală și am ascultat mărturisirea ei. Era mama unui fiu care a fost ucis cu două săptămâni mai devreme într-o încrucișare de focuri. Ne-a mărturisit că este credincioasă, însă nu mai putea să doarmă și nu mai avea pace... Abia dacă rezista să vină la lucru. Ce face un creștin când ascultă o astfel de durere? Te simți depășit de situație și încerci să oferi un cuvânt de mângâiere. Am ascultat-o, am încurajat-o și ne-am rugat pentru ea. A doua zi ne-a căutat peste tot. A venit să ne îmbrățișeze și să ne mulțumească pentru că întâlnirea noastră din ziua precedentă și rugăciunea au produs o minune pentru ea. Acea noapte a fost prima ei noapte de odihnă după multe zile de nesomn și plâns. Le-a chemat și pe colegile ei să ne prezinte lor și cu recunoștință le spunea că Dumnezeu i-a trimis oameni din România special pentru ea. Am fost uimiți. Să te duci la capătul lumii (pentru noi, cei din România, cam așa este America) și să fii instrumentul lui Dumnezeu prin care să inspire credința cuiva îți produce un sentiment plăcut și surprinzător în același timp; este modul prin care Dumnezeu te surprinde cu bunătatea Lui.

Aceasta a fost experiența noastră. Am venit acasă cu o mărturie, cu relații noi, cu un car de amintiri și cu un sentiment de preaplin. Niciodată nu poți estima rezultatul credinței tale. Unele lucruri numai veșnicia le va descoperi. La fel cred și despre Convenție: numai Cerul va arăta ce a însemnat Convenția de-a lungul anilor pentru cei care au participat.

Convenția arată că românii au luat ceva din spiritul americanilor, cel puțin ideea de a crea ceva mare, impresionant; să se unească pentru proiecte mari. Cum s-a realizat această unitate? Probabil articolul lui Petru Lascău este grăitor. Faptul că vorbim de a 50-a Convenție dovedește că aceasta a fost o lucrare susținută de Dumnezeu. Argumentul lui Gamaliel este important și valid în cazul Convenției.

Felicitări pentru influența pe care v-ați câștigat-o și pentru că sunteți hotărâți să o folosiți cu înțelepciune și dragoste. Felicitări că puneți accent pe principiul „mai întâi Împărăția” și acest lucru v-a binecuvântat. Felicitări pentru că ați stat împreună pentru aceleași valori. Felicitări pentru că ați găsit lucruri mai puternice și mai mari care să vă unească, iar diferențele au părut ne semnificative. Felicitări pentru că ați plătit prețul pentru unitate și că sunteți gata să îl plătiți în continuare. Felicitări pentru numărul 50. Fără îndoială, locul Convenției în istoria creștinismului românesc contemporan nu poate fi ignorat. ■

Locul Convenției în istoria creștinismului românesc contemporan nu poate fi ignorat.

Amintiri de la Convenția anului 1984

„Oamenii sunt apreciați după modul cum încep
o lucrare și răsplătiți după cum o termină!”

CONVENȚIILE PENTICOSTALE ALE ROMÂNILOR din America și Canada le oferă în fiecare an creștinilor un prilej de o reală sărbătoare. La o asemenea sărbătoare ne adunăm nu să ne atârnam harfele în sălciile unui pământ străin, ci pentru a le pune în slujba lui Dumnezeu. Mii de participanți din America, Canada și alte țări inundă orașele unde au loc Convențiile. Ne adunăm pentru a ne ruga împreună, a cânta împreună și pentru a asculta predicându-se aceeași Evanghelie. Toate acestea pentru că avem același Domn și purtăm în inimi aceeași credință. În asemenea ocazii descoperim faptul că unii nu ne-am văzut fețele poate de zeci de ani, iar pe unii nu i-am fi întâlnit niciodată dacă nu am fi emigrat. Suntem toți români, indiferent din ce parte a țării am fi. Dintr-un pământ străin am făcut casa noastră unde vrem să rămânem credincioși Celui ce a dat totul pentru răscumpărarea noastră.

În calitate de emigranți încercăm cu mare grijă să îmbinăm parte din cultura noastră cu parte din cultura bună americană și astfel să putem sluji celor de lângă noi. Suntem noi înșine martori că Dumnezeu este la lucru, făcând ca bisericile române să beneficieze de mari binecuvântări, uneori chiar nebănuite. „El își zidește Biserica”, iar această promisiune este suficientă. Prin îndurarea lui Dumnezeu, anul acesta sărbătorim cea de-a 50-a Convenție. Cincizeci de Convenții în care liderii penticostali împreună cu membrii bisericilor s-au întrunit pentru părtășie și glorificarea lui Dumnezeu. În toți acești ani, fiecare biserică organizatoare a depus eforturi uriașe ca reușitele să fie tot mai bune. Fiecare biserică organizatoare a putut pune o piatră de aducere aminte prin tot ceea ce

cântăm, în felul în care ne închinăm lui Dumnezeu. Avem accente diferite și uneori ne deosebim și prin meniurile alimentare. Cu toate acestea știm, să ne purtăm ca frați în Hristos, ca o familie creștină. Suntem și vrem să rămânem un exemplu pentru această țară care ne-a primit cu brațele deschise.

Am vie încă în minte amintirea zilei când am ajuns în această țară, între oameni de toate soiurile, ca să nu zic de toate culorile, unde am fost așteptat de tineri din biserică ce poartă și azi același nume „Philadelphia”. Am coborât din avion într-un mod destul de ciudat, având într-o mână o traistă, iar în cealaltă, un diplomat. Primul care m-a îmbrățișat m-a și întrebat: „De ce ai luat cu tine o traistă și un diplomat?” Le-am dat un răspuns tare șugubăț. „Traistă e să nu uit de unde am plecat, iar diplomatul îl port ca să știu unde am ajuns.” Interesant că cei ce m-au așteptat voiau să le dau traista. Niciunul nu era interesat de diplomat. În sinea mea mi-am zis: „O, sârmanii de voi, tot la traistă trageți...”

În trecerea anilor am putut vedea că emigrantul, vrând-nevrând, uneori silit de situația grea, schimbă rolurile traistei și diplomatului (diplomatul de unde a plecat și traista unde a ajuns).

Ajuns în această țară, am început să-mi pun și eu întrebările pe care și le pune fiecare emigrant. Toate întrebările erau grele, dar cea care m-a frământat cel mai mult a fost: „În ce biserică voi deveni membru?” Îndrumat de către părinții mei pe care i-am lăsat acasă, m-am îndreptat către biserică Philadelphia, păstorită de un bun prieten al tatălui meu, George W. Galiș. Cei din America l-au poreclit „omul cărții”. Nu aveam încă unde locui, dar aveam câteva cărți primite de la dânsul. Traista și diplomatul îmi erau biblioteca unde păstram cărțile. Traista era bună pentru cărțile citite, iar diplomatul, pentru cele pe care urma să le citesc. Orice slujitor care îl întâlnea pe fratele Galiș se trezea cu o carte în brațe. Când vedea câte un predicator care greșea în predică, fratele Galiș nu avea obiceiul de a-l critica, ci îi cumpăra o carte în care putea găsi greșeala ce a făcut-o în predică. Așa se face că unii predicatori s-au trezit cu biblioteci mari. ■

Nu mă îndoiesc că fiecare din noi păstrează amintirea primei Convenții la care am participat.

a reușit să realizeze. Nu mă îndoiesc că fiecare din noi păstrează amintirea primei Convenții la care am participat.

Suntem din toate colțurile țării adunați pentru a ne închina înaintea lui Dumnezeu și a avea părtășie unii cu alții. Suntem diferiți în felul în care ne rugăm, în felul în care

Convențiile au devenit evenimentul anual la care nu se mai putea renunța. Fiecare an a devenit tot mai binecuvântat...

Prima invitație de a participa la o Convenție mi-a făcut-o fratele Galiș în 1984. Convenția urma să aibă loc la Detroit. Eram extrem de fericit să pot participa. Am pornit la drum împreună cu fratele Galiș, fratele Petru Gaode și fratele George Boșneag. Cinci ore de condus, timp în care am putut asculta acești frați povestind experiențe din viața lor de slujitori în câmpul Evangheliei. Ajunși cu bine la biserica unde urma să aibă loc Convenția, am fost întâmpinați de trei lideri ai bisericii organizatoare. Fratele Galiș s-a grăbit să mă prezinte celor trei frați. M-am prezentat spunându-mi numele: „Uțu”. Primul frate s-a prezentat zicând: „Eu sunt fratele Ursu.” A urmat al doilea, care s-a prezentat zicând: „Eu sunt fratele Leul.” Al treilea și-a făcut prezentarea zicând: „Eu sunt fratele Cioară.” Fratele Galiș nu a mai rezistat și a izbucnit în râs. De fapt, a început un râs pe patru voci. Râdeau toți, motivați de coincidența celor patru nume: Uțu, Ursu, Leul și Cioară. După câteva minute de râs sănătos l-am chemat pe fratele Galiș deoparte zicându-i: „Tare sunt curios să văd cum o să iasă această Convenție.” Fratele Galiș avea toată încrederea în cei trei pentru că îi cunoștea ca pe niște slujitori cu experiență în cele spirituale.

Cu ocazia acelei Convenții, în calitate de secretar executiv a fost ales fratele Gabriel Someșan. Printre cei care au slujit la Convenție a fost și fratele Pavel Bochian, în acel moment președinte al Cultului Penticostal din România, și dr. Billy J. Rayburn, Superintendent Church of God Romanian Territory. Au fost trei zile de sărbătoare în care închinarea a fost la loc de cinste, iar mesajele însoțite de o ungere divină. Copiii, tinerii, adulții și chiar vârstnicii veniți din diferite biserici și-au adus contribuția la întreaga Convenție. Bineînțeles că nici atunci nu lipseau mesele încărcate cu tot felul de meniuri românești pregătite după specificul zonei de unde veneau familiile din România. Mese aranjate frumos, cu farfurii ce nu mai trebuiau spălate, prăjituri și cozonaci de nu știu câte feluri. Ca întotdeauna, sarmalele au fost mâncarea de bază. Nu toți participanții știau că, în unele zone ale României, sarmalelor li se spune „pumni”. Dacă nu te-ai saturat după prima porție era riscant să le ceri surorilor care slujeau că ai mai vrea câțiva „pumni”. Totuși, îi primeai cu toată dragostea. După trei zile ne-am întors acasă bucuroși, cu speranța că anii ce vor urma vor fi tot mai binecuvântați.

Convențiile au devenit evenimentul anual la care nu se mai putea renunța. Fiecare an a devenit tot mai binecuvântat printr-o participare tot mai largă a bisericilor din America, din Canada și, uneori, creștini români veniți din diferite colțuri ale lumii. Dacă la primele Convenții prezența creștinilor era de numărul sutelor, astăzi Convențiile sunt binecuvântate cu prezența a mii de credincioși.

Anul acesta participăm la Convenția care nu ar fi existat fără acele începuturi modeste, dar binecuvântate de Dumnezeu. „Ceea ce fac oamenii simpli, plus ceea ce face Dumnezeu devine o mare binecuvântare.” Piatra de aducere aminte a celor 50 de ani de slujire a tuturor bisericilor va rămâne o amintire ce nu se va uita niciodată. Suntem încredințați că generațiile ce vor urma vor depune toate eforturile ca această sărbătoare să se perpetueze și să devină un eveniment și mai binecuvântat decât în anii precedenți.

Dacă pot fi luate în considerare și sugestiile mele, aş avea doar două pe care le consider extrem de importante:

1. Să facem tot posibilul pentru a nu denigra aceste întâlniri. Avem multe de îmbunătățit, dar nicidecum să denigrăm lucrarea asiduă a bisericilor care organizează aceste Convenții. E o mare pierdere să cheltuim timp, bani și să plecăm acasă criticând pe cei ce fac o slujbă duhovnicească.
2. Deși nu mai sunt parte din generația tânără, totuși cred că ei merită o atenție mai substanțială prin a li se acorda șansa de a aduce îmbunătățiri acestor întruniri uriașe și astfel tânără generație să fie tot mai interesată de această lucrare spirituală. Vom rămâne biserici cu principii sănătoase dacă vom ști să le predăm ștafeta celor ce sunt copiii noștri. Implicarea lor ca lideri pregătiți trebuie luată în considerare tot mai mult, pentru că doar împreună cu ei vom putea face o lucrare care să dăinuiască pe viitor.

Dumnezeu să binecuvânteze biserica organizatoare împreună cu liderii ei care au depus eforturi uriașe pentru a avea o Convenție frumoasă în care Numele lui Dumnezeu să fie proslăvit. ■

Tineri și vârstnici, de aproape și de departe uniți în har și bucurii, la Convenția din Detroit - 1984

Roughing It

ROUGHING IT. It's not for everyone, but I love it. Especially when it comes to camping – out in the middle of nowhere, sleeping in tents, no electronics. “Glamping” just isn’t the same thing, if you ask me. For others, though, roughing it holds absolutely no appeal, and if they had to give up their creature comforts in order to experience nature, well... goodbye nature.

So it seems there's a similar mentality these days when we judge whether a Convention was successful or not. Some will point to the location, whether it was centrally located, comfortable and airconditioned, big enough or intimate enough. Others care more about the amenities surrounding the event, such as the quality of the hotels and restaurants, shopping venues, or entertainment.

However, I remember the first Convention I ever went to, in Portland, Oregon back in 1988. Instead of a fancy convention center, we met in a building that was closer to a large wooden barn. Rather than top tier hotels, we slept in rooms that a teenager at summer camp would be very familiar with. Air conditioning? Forget it! We opened some windows, braved the dangers of “current”, and sat on benches made out of logs that had been sawed in half. That's right. No cushions.

Still, what I remember more clearly than anything else is the sense of unity that permeated that place and that community of believers. Men and women, both young and old, people who had recently escaped communism and hungered for communion with the God who had brought them through so many impossible situations. It didn't matter that our surroundings were rough, that the amenities were lacking. It didn't matter that we had to rough it in order to be together and in His presence. What mattered was bringing God our gratitude and the joy of being together.

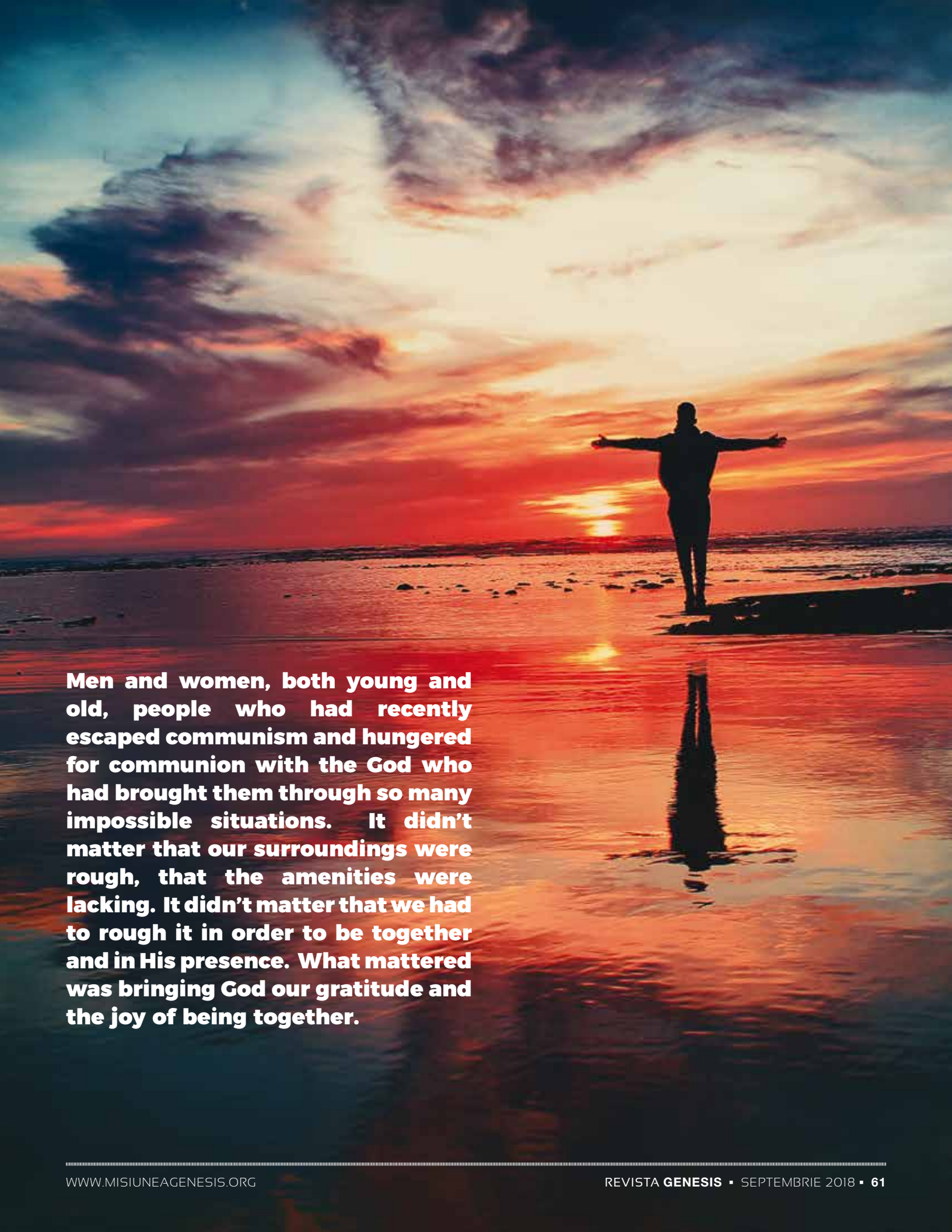
Recently Pastor Dorin Druhora spoke from chapter 13 of John's Gospel, where it says of Jesus in verse one that, “*Having loved His own who were in the world, He loved them to the end.*” Jesus loved them **to the end**. There were no distractions, no hindrances that could keep Him from loving His own and living out His God-given purpose. Though He was about to face the cross, the joy that “... *He would be the firstborn among many brothers and sisters...*” drove Him forward.

My prayer as we draw closer to the 50th Romanian Pentecostal Convention is that we are driven forward by that same kind of love for one another. We have become more established and affluent as a community, and perhaps a bit more comfortable and demanding as well. By God's grace we have become used to the finer things life has to offer. But as we come together in September, let's shift our focus from convention centers and hotels, or any other external factor, to the joy of being together in community.

Thirty years ago we didn't care that we had to sit for hours on rough wooden benches. We cared more that we sat together, united by a common faith and common experiences. It wasn't as important that our meeting place was perfectly climate-controlled. It was more important that God poured out His Holy Spirit and the atmosphere of the convention center, gym, barn, or whatever was radically changed. This year, as we celebrate 50 beautiful years of coming together as Romanian Pentecostal believers, let's remember what made our gatherings memorable and blessed. It was and always will be you and I coming together, loving each other as Christ loves us, and hungering for the presence of God more than anything this world has to offer. ■

CĂLIN GOG, Youth Pastor
Emanuel Church of God
Anaheim, CA

A full-page background image showing a person standing on a rock in the ocean at sunset. The person's arms are outstretched, and their reflection is visible in the water. The sky is filled with dramatic, colorful clouds in shades of orange, red, and blue.

Men and women, both young and old, people who had recently escaped communism and hungered for communion with the God who had brought them through so many impossible situations. It didn't matter that our surroundings were rough, that the amenities were lacking. It didn't matter that we had to rough it in order to be together and in His presence. What mattered was bringing God our gratitude and the joy of being together.

Orașele și anii în care au avut loc Convențiile

Seattle WA

2002; 2012

Portland OR

1990; 1995; 1997; 1998;
2005; 2014

Sacramento CA

2009

Los Angeles

1989; 2000

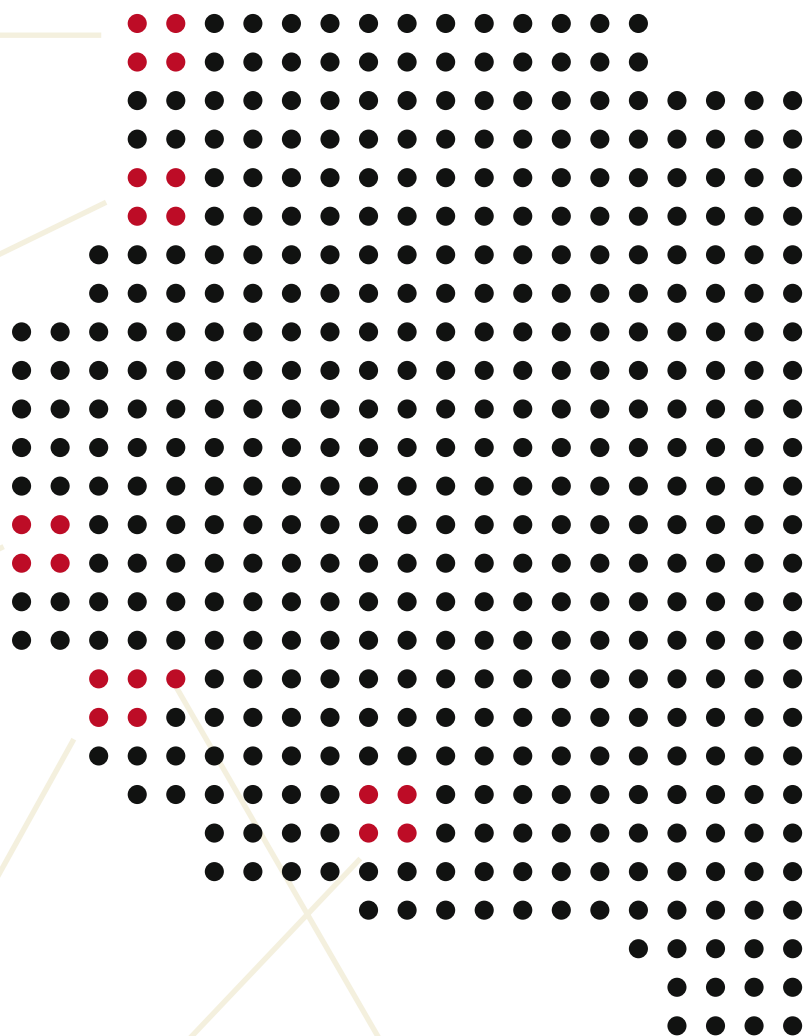
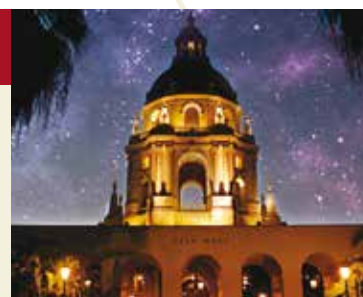
Phoenix AR

1996; 1999; 2006; 2013;
2017

Pasadena CA

2018

Chicago IL

1970; 1973; 1974; 1976;
1978; 1980; 1983; 1985;
1986; 1991; 1993; 1998;
2004; 2007; 2011; 2016

Detroit MI

1969; 1971; 1975; 1977;
1979; 1982; 1984; 1987;
1992; 2001; 2008; 2015

Reading PA

1994

Hollywood, FL

2003

Atlanta GA

2010

Convenția Bisericilor Pentecostale din SUA și Canada

Galerie foto: 1969-2018

Dintre participanții la cea de-a II-a Convenție sînt (de la stînga la dreapta): surorile Silvia Madău, Floare Leu, (soră din Chicago în genunchi), Lidia Onciu, Ana Ursu, Lidia Zivcu, Silvia Tivadar, tineret din Chicago; frații Constantin Petru, Petru Tivadar, Ioan Codreanu, Gabriel Kovaci, Dumitru Cioară, Carol Stejanco (privește dreapta), Sima Miloje (privind stînga), copii ai fr. Keta, Petrică Tivadar.

Detroit, 1972

Clădirea bisericii române din Detroit - 1972, pe Oakland și Louisiana. Aici s-au ținut PRIMELE TREI CONVENȚII (1969-1971). A fost construită în 1965, după vânzarea clădirii de pe Oakland și Victor. Pastor era fr. Alexandru Ilaci. Și acum (2018) mobilierul este intact și folosit de o congregație afro-americană. În 1973 s-a cumpărat biserica de la 5272 Chopin, Detroit.

(În poză: Luci Tripon, Rita & Daniel Manea, Ionică Buia)

Detroit, 1975

Chicago, 1974

Detroit, 1969

Cîştigătorii primului concurs biblic pentru tineret: (de la stînga) Aurel Damian (2), Aurel Leahu — examinator, Magdalena Işfan (3), Ionică Buia (1) şi Petrică Haiduc (4).

Chicago, 1973

La Convenția din Chicago, 1973. Dumitru Cioară, Ionică Buia, Zoltan Madău, George Tivadar (în mașină), ?, Daniel Manea, dr. Emmanuel Deligiannis, Cornel Tripon cu mama Florica, Ioan Leu, I. Bocianu

Chicago, 1980

Chicago '80. Ordinarea ca presbiter a tînărului Ionică Buia. De la stînga: Rev. Billy J. Rayburn, Church of God; pastor Trandafir Sandru, România; (citind) pastor George W. Galiş, Chicago; Ionică Buia, Detroit; fr. Petru Gaode, Chicago şi pastor Petru Tivadar, Detroit.

Chicago, 1980

Detroit, 1982

Şezând: Gabriel Fazecaş, Pavel Pop, Ionică Buia, Trandafir Şandru, Ghiţă Popa, Pavel Bochian, Petru Tivadar, Augustin Costea, Daniel Manea.

Detroit, 1982

Detroit septembrie 1982, Convenția în plen.

Detroit, 1985

Presbiterii prezenți la ordinarea fr. Gavril Fazecaș (presbiter) și Pavel Pop (diacon). De la stînga: fr. Gabriel Someșan, George W. Galiș, I. J. Buia,

Detroit, 1987

Detroit, 1987

Detroit, 1987

Detroit, 1992

Detroit, 1992

Detroit, 1992

Chicago, 1993

Reading PA, 1994

Portland OR, 1995

Seattle, 2002

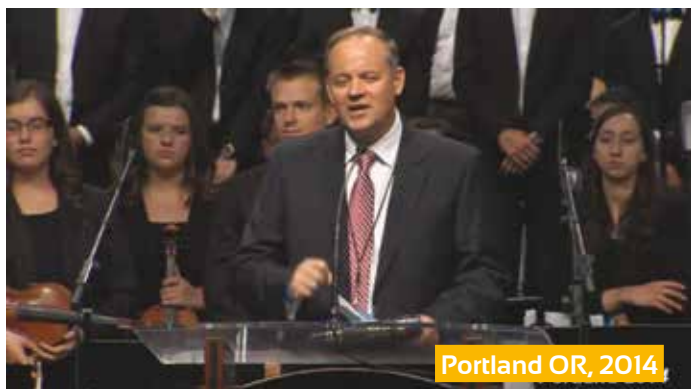

Seattle, 2012

Chicago, 2012

Recunoscând misiunea și contribuția unui mare slujitor – George W. Galiș

Portland OR, 2014

Chicago, 2012

INVITAȚIE

la Sărbătoarea de **50 de ani** a bisericii Golgota din Chicago

Dragi frați și surori, biserica Golgota vă invită cu drag la sărbătoarea anului jubiliar la borna celor 50 de ani de călătorie, sărbătoare ce va avea loc în perioada **11-14 octombrie**, în actualul local: 10100 South 52 Ave. din orașul Oak Lawn.

În calitate de pastor principal al acestei biserici, împreună cu pastorul asociat Constantin Lupancu și întreaga conducere facem apel către toți cei care ați fost membri sau ați slujit în această biserică să veniți la această sărbătoare, unde să putem depăna amintiri și să ne închinăm lui Dumnezeu.

Câteva informații pe care am vrea să le împărtășim cu dumneavoastră:

- + În 1973 un grup de frați a hotărât să cumpere o biserică la adresa: 2809 West 59 Street cu California.
- + Biserica a primit numele „MARANATA”.
- + Biserica a funcționat la această adresă până în anul 2004, când Domnul ne-a ajutat și am cumpărat clădirea bisericii Golgota 10100 South 52 Ave. din orașul Oak Lawn.
- + Ca piatră de hotar am stabilit ca la 40 de ani de existență să avem o sărbătoare aniversară. În acea perioadă biserică a fost slujită de către pastorul Alexandru Trombitas.
- + În legătură cu achiziționarea proprietății bisericii, mă simt dator să mulțumesc, în primul rând, Domnului și, apoi, tuturor fraților care au avut la inimă această lucrare, făcând eforturi substanțiale ca biserica să aibă o proprietate în care să ne putem închina.

Dumnezeu a pus în mișcare oameni, evenimente și lucruri pentru care Îi suntem datori Lui cu toată recunoștința.

Sigur că în toți acești ani biserica a trecut prin crize, prin furtuni, dar slavă lui Dumnezeu că doar El ne-a protejat, ne-a dat resurse prin harul și dragostea Lui nemărginită. Am călătorit sub protecția Lui și pentru aceasta lăudat să fie Domnul! Biserica lui Dumnezeu rezistă pentru că este proprietatea lui Isus Hristos și El a zidit-o. „Porțile locuinței morților nu o vor birui.”

Așadar, privind contextul acestor lucruri și evenimente care s-au succedat, vreau să spun că Dumnezeu, care a scris istoria lui Israel cu cele douăsprezece triburi, ce au rămas marcate în paginile Sfintelor Scripturi, tot așa, prin Domnul Isus Hristos și prin cei doisprezece apostoli, a instituit Biserica ce a rezistat și va rezista până la venirea Domnului Isus.

Rugăciunea Domnului Isus din Ioan 17 ne-a cuprins și pe noi, cei din secolul 21, secol în care Biserica rezistă împotriva tuturor intemperțiilor și forțelor celui rău.

Următorii frați au slujit în perioada celor 50 de ani:

Gabriel Kovac	Sima Onciu
Gabriel Someșan	Aurel Balici
Alexandru Trombitas	Sorin Puha
Iulian Costea	Pavel Sav

Toți acești frați au slujit pentru un timp în care Dumnezeu i-a folosit pentru creșterea bisericii și proslăvirea numelui Lui.

INFORMAȚII SUPLIMENTARE:

Pastor Pavel Sav (773)556-5154

Pastor asociat și Pastor misionar al Bisericii Golgota (773)447-8535

Vă așteptăm cu toată dragostea,
Pastor principal PAVEL SAV

GOLGOTHA

ROMANIAN PENTECOSTAL CHURCH

BORDUL MISIUNII GENESIS

Bishop Florin T. Cimpean – Președinte
Rev. Ilie U. Tomuța – Director
Rev. Adrian Rusu – Dir. Asistent
Rev. Florin Borojan – Casier
Rev. Cornel Dan – Bookstore Manager
Mr. Cornel Coman – Consulting
Mr. Mihai Șmalberger - Consulting
Mrs. Mariana Tomuța – Contabil
Mrs. Monica Bădulescu – Editor Website
Mrs. Iulia Șmalberger – Coordonator Proiecte
Mrs. Ruth Timlin – English Speaker
Miss. Otilia Alexa - Project Manager „Franklin Graham, Samaritan's Purse”
Mr. Nicolaie Vanciu – Logistică
Mr. Petru Amarei – Mass Media
Mr. Daniel Blidar – Membru
Mr. Puiu Bădulescu – Membru
Mr. Covaci Cornel – Membru
Mr. Ted Bercea – Membru
Mr. Dumitru Negru – Membru

REPREZENTANȚII AI MISIUNII GENESIS ÎN AFARA AMERICII

Pastor Gheorghe Rițișan
Pastor Simion Tomuța
Pastor Doru Cârdei
Pastor Eugen Mitrea
Pastor Marcel Săitș
Rev. Alin Panican
Pastor Costică Macoveiciuc
Ina Hrișcă
Nuți Cristea
Mr. Thomas Koshy
Mr. Saji George
Dr. Lali Thomas
Simona Caba
Pastor Armando Jo
Ramona Ciobanu
John Brici
Luminița Prisecaru
Alina Vodă

PROIECTE ALE MISIUNII GENESIS

IMPLICAREA MISIUNII GENESIS ÎN BISERICI DIN ROMÂNIA

Biserica Emanuel, Galați
Biserica Flacăra Speranței, Constanța
Biserica Betel, Lumina, Constanța
Biserica Betania, Păuliș
Biserica Filadelfia, Arad
Biserica Betezda, Zărand
Biserica Vestea Bună, Cernavodă

CONSTRUCȚII DE BISERICI ÎN JURUL LUMII

Love in Action Church – Orissa, India
Biserica Cuamba Wa Yesu, Mozambic
Biserica Ribaue Wa Yesu, Mozambic
Biserica Quilimane Wa Yesu, Mozambic
Biserica Asemblee de Dieu „Genesis” din Ambohibary, Madagascar
Asamble de Dieu „Karmela Eben-Ezera” din Ambohimadroso, Madagascar

SUPORT PENTRU ECHIPE DE PLANTARE DE BISERICI

România
Madagascar
India

ORFELINATE

Fundația Debora, Arad
Bread of Life, București
Centrul Creștin Betania, Republica Moldova
God will provide, Kenia
Casa Speranței și Kids Club, Muzuane, Mozambic
Mirja's Day Care, Filipine
Orfelinatul Speranța, Madagascar
Love in Action, India

LEPROZERII

România: Spitalul de leproși din Tichilești
India: Share in Asia
Madagascar: Centrul de leproși din Mangarano

MASS MEDIA

România: RVE SUCEAVA, România
America: Romanian Television Network

DISTRIBUIREA DE BIBLII ȘI LITERATURĂ CREȘTINĂ

România, Mozambic, India, Kenia, America, Cuba

SUPORT PENTRU EVANGHELIȘTI

România, America, Madagascar, Mozambic, India, Europa

ȚĂRI ÎN CARE MISIUNEA GENESIS ESTE IMPLICATĂ:

România	India
Israel	Filipine
Spania	Grecia
Albania	Turcia
Bangladesh	Kazakhstan
Mongolia	Tibet
Republica Moldova	Madagascar
Mozambic	Macedonia
Egipt	Nepal
Uganda	Namibia
Bulgaria	Kosovo
Peru	Etiopia
Kenia	

CONTACT

Revistă publicată de GENESIS ROMANIAN MISSION
1713 W. Sunnyside Ave. Chicago, IL, 60614

bordul redacției

EDITORI
Bishop Florin T. Cimpean
Rev. Ilie U. Tomuța

DESIGN

Rev. Valentin Dedu

CONSULTING

Rev. Adi Rusu
Rev. dr. Valentin Dedu
Pastor dr. Dorin Druhora
Gelu Leontiuc
Ina Hrișcă
Iulia Șmalberger

redactori

Daria Ardelean
Monica Bădulescu
Corina Dedu
Ruxandra Răduică

comunicare

✉ contact@misiuneagenesis.org
misiuneagenesis@gmail.com
f fb.com/misiuneagenesis
✓ www.misiuneagenesis.org
☎ 773-575-8223 (US)

DONAȚII

Susține proiectele Misiunii Genesis

wire transfer

Bank Name: Bank of America
Routing number: 081904808
Account number: 002913835506
Account name: Genesis Mission
Address: 1713 w Sunnyside ave Chicago, IL, 60640

online banking

Account Name – Philadelphia Romanian Church of God
Address – 1713 w Sunnyside ave Chicago, IL, 60640
La detalii scrieți: Pentru Genesis Mission

prin cec bancar

Puteți trimite un CEC prin poștă la adresa:
Philadelphia Church, 1713 W. Sunnyside, Chicago, IL, 60640.
Pe cec scrieți „GENESIS MISSION”, iar la notă treceți proiectul pentru care sunt destinați banii.

GENESIS

REVISTĂ DE MISIUNE CREȘTINĂ

Ediția #41 ▪ septembrie 2018

- * În afara cazurilor menționate, citatele biblice sunt luate din traducerea Cornilescu.
- * Responsabilitatea pentru opiniile exprimate în această revistă le revine autorilor articolelor.
- * Articolele nesemnate aparțin redacției sau sunt anonime.
- * Fotografiile folosite fac parte din colecțiile personale sau sunt din domeniul public. Sursele folosite pentru fotografii și ilustrații sunt freeimages.com, pixabay.com, unsplash.com, shutterstock.com, freepik.com.

INVITAȚIE

Stimați frați, surori și prieteni creștini,
Vă salutăm cu bucurie în numele Mântuitorului și Domnului nostru Isus.

Este o mare onoare pentru Biserica Grace și pentru credincioșii din Houston, Texas, să vă invităm la cea de-a 51-a CONVENȚIE A BISERICILOR ROMÂNE DIN STATELE UNITE ȘI CANADA, care va avea loc în perioada 30 august – 2 septembrie 2019.

Mulțumim Bordului Pastoral al Uniunii Bisericilor Penticostale din SUA și Canada, de asemenea, și Consiliului Pastoral al Convenției pentru că ne-au acordat încrederea de a avea privilegiul să găzduim și să organizăm, la Houston, acest mare eveniment spiritual. Cu ajutorul Domnului și cu multă responsabilitate dorim să facem această slujire din DRAGOSTE pentru Bisericile Domnului din SUA și Canada.

TEMA Convenției din 2019 este MĂREȚUL HAR – AMAZING GRACE, iar scopul nostru este să ne reamintim că harul este favoarea nemeritată de noi din partea lui Dumnezeu în legătură cu mântuirea noastră și în tot ce avem în viața duhovnicească, în trăirea de fiecare zi, și este darul fără plată al lui Dumnezeu prin Isus Hristos și Duhul Sfânt.

Anticipând, prin credință, binecuvântarea lui Dumnezeu la această mare sărbătoare a Bisericilor Penticostale Române din SUA și Canada, vă așteptăm cu multă bucurie și dragoste!

Pastor coordonator Vasile Ștreango ■